

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

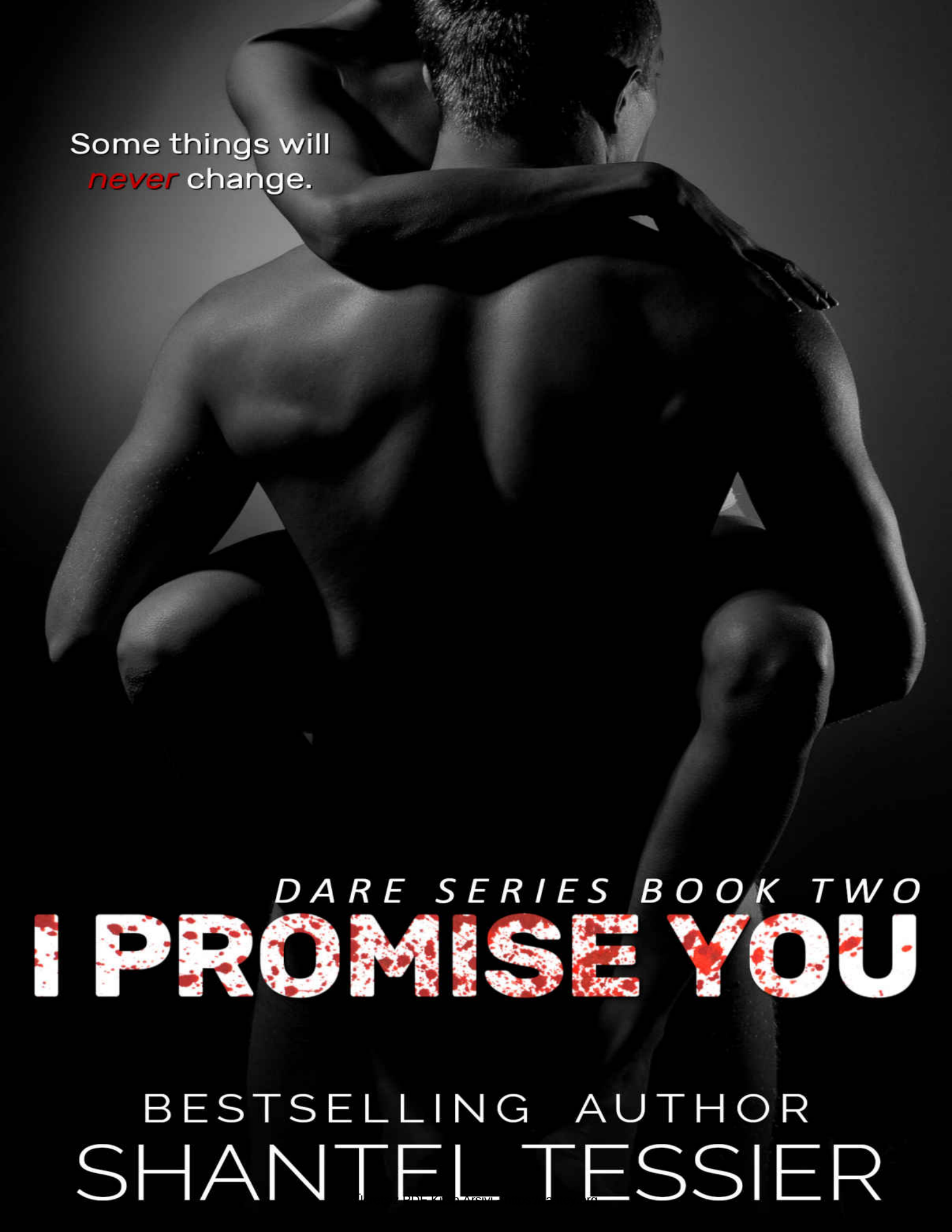
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Some things will
never change.

DARE SERIES BOOK TWO

I PROMISE YOU

BESTSELLING AUTHOR
SHANTEL TESSIER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Sana Söz

Veriyorum

Telif Hakkı

Oynatma Listesi

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm

BölümÜçüncü

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu On On

Bölüm İkinci

Birinci

On Üçüncü Bölüm On

On On Dördüncü

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Birinci Bölüm

Bölüm Birinci

BölümOn Beşinci

Altıncı Yedinci

Sonsöz Sonsöz İkinci

[Teşekkür](#)

[Shantel Tessierin Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

I PROMISE YOU

Sana Söz Veriyorum
Copyright© 2019 by Shantel Tessier
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin- www.shanteltessierauthor.com. Haber bültenine web sitesinden kaydolabilir veya aşağıdaki bağlantıya tıklayabilirsiniz. Bülten, özel tanıtımları alabileceğiniz, ilk öğrenebileceğiniz tek yerdir güncel projeler ve çıkış tarihleri hakkında. Ve ayrıca bazı harika hediyeler kazanma şansına sahip olun- <http://goo.gl/4wd9CV>

Editör: Jenny Sims
Biçimlendirici: CP
Smith

Kapak Tasarımcısı: Tracie Douglas, Karanlık Sular Kapakları

OYUN LİSTESİ

Three Days Grace - "Right Left Wrong"
Urbanstep, Micah Martin - "Throne" Project
Vela - "Everything You Hate" Zayde Wolf -
"Born Ready"
Boy Epic - "Scars"
Chase Atlantic - "DEVILISH"
Tommee Profitt, Jung Youth - "Only One King" Hollywood
Undead - "Riot"
No Resolve - "What You Deserve"
Bohnes - "12 Rounds"
Dark Signal - "Build You Back"
Chase Atlantic - "Into It"

PROLOGUE

COLE

BEN COLE REYNOLDS'IM.

Kara
nlık.
Kötül
ük.

Bir parçam hep böyleydi. Ve o parçam asla değişmeyecek. Bazıları buna çok fazla hasar diyebilir. Diğerleri ise sadece bir pislik olduğumu söyler. Artık hangisi olduğumdan emin değilim. Ama bunun bir önemi var mı?

Hem de hiç.

Hiç bir anın bir insanın hayatını belirlediğini söyleyen birini duydunuz mu? Eğer hayır dersenez, dışarıdaki pek çok kişi gibi sizin de lanet bir yalancı olduğunuzu anlayacağım.

Size şunu söyleyeyim, "tek bir" belirleyici an olduğunu söyleyen insanlar lanet olası moronlardır. Eğer sadece bir tane olduğuna inanıyorsanız, siz de aptalsınız demektir. Hayatımda böyle iki belirleyici an yaşadım. Ve sadece 18 yaşındayım.

İlk seferinde on iki yaşındaydım.

Soğuk ve sessiz odanın içinde dururken gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. İki yanında üç kişinin oturduğu bir kanep ve sağ köşede üzerinde bir telefon olan yuvarlak bir masa var. Heps i bu kadar. Yatak ve anne yok. Onu görmem için beni hastaneye götüreceklerini söylediler.

"Nerede o?" Talep ediyorum. "Annemi görmek istiyorum."

Annemin arkadaşı Celeste sırtımı sıvazlayarak, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Cole," diyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Buna karar vermek sana düşmez." "Cole-"

"O haklı." Beyaz önlüklü bir adam onun sözünü keserek odaya giriyor. Kapıyı kapattı ve durdu. "Görmek

annen onu geri getirmeyecek." Kalbim onun sözleriyle çarpıyor. "Ve onu bu şekilde hatırlamanı istediğini sanmıyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil." Celeste'le tekrar yüzleşmek için ona sırtımı dönüyorum. O gitmiş olamaz. Böyle bir şey olamaz. Buna inanmıyorum! Onlara inanmıyorum! Celeste ameliyatı atlatamadığını söyledi. "Babam nerede?"

"Yolda." Burnunu çekiyor.

"Onunla konuşmak istiyorum. Şimdi!"

Çabucak başını sallar. "Onu arayacağım." Celeste odadan çıkarak beni ve doktoru yalnız bıraktı.

Küçük odayı adımlamaya başladım. Ellerimi yumruk yapıp yanlarıma indiriyorum. Bu gerçek değil. O ölmedi. Başımı sallıyorum. Onu daha bu sabah gördüm. Beni okula bıraktığında, yapması gereken bazı işleri olduğunu ve yüzme antrenmanından sonra beni alacağını söyledi. Hiçbir zaman geri dönmeyeceğini söylemedi. Beni babamla yalnız bırakacağını da söylemedi. Yapamam... Ona ihtiyacım var.

Omzuma dokunan bir el beni geriye sıçratıyor. Öfkeyle ellerimi kaldırıyorum ve ona baktığımda yanaklarımdaki yaşları siliyorum. "Dokunma bana!"

Öfkemden etkilenmiş gibi görünmüyor. Muhtemelen benim gibi insanlarla her zaman uğraşıyordur. "Kız kardeşini görmek ister misin?"

Ve bir anda aklım başımdan gitti. Ben de bebeğin öldüğünü sanmıştım. Celeste'in kan kaybından bahsettiğini hatırlıyorum. Bir kaza olduğunu söylemişti... "O iyi mi?" Sesim titriyor. Daha fazla kötü habere dayanamıyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Onu sana gösterebilirim."

Onu odadan çıkarken takip ederek, soğuk ve sessiz hastane koridorunda Celeste'i arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum. Koridorda ilerledikçe yumuşak sesler daha da yükseliyor. Bir hemşire istasyonuna geliyoruz ve sonra sağa dönüp yeni bir koridora giriyoruz. Bir pencerenin önünde duruyor ve küçük yataklarda yatan battaniyelere sarılmış sıra sıra bebekler görüyorum.

"İkinci sıra. Sağdan üçüncü," diyor parmağını cama dayayıp onu işaret ederken.

Çığlık atıyor. Küçük ağzı açılıyor, vücudu titriyor ve yüzü kızarıyor. Kızgın. Tıpkı benim gibi. "Onun nesi var?" Talep ediyorum.

"Hiçbir şeyi yok. O gayet iyi. Bebekler ağlar."

"Annemi istiyor," diye . "Anneme ihtiyacı var." Gözlerim yaşıyor ve ellerimi cama vuruyorum.

"Özür dilerim Cole," diye fısıldıyor, ellerini omuzlarıma koyarak. "Acıttığını biliyorum ve bir süre daha acıtacak ama kız kardeşinin güçlü olmana ihtiyacı var. İkiniz için de."

O haklı. Babamın nasıl bir adam olduğunu biliyor mu? Bu kasabada çoğu kişi biliyor ama kimse bir şey yapmıyor. Sahip olduğu tek şey benim. "Adı ne?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"yok."

Dönüp ona bakıyorum. "Lilly." İsim ağzımdan düşünmeden çıktı. Babamın ona bir isim vermek için zaman ayıracak kadar umursamayacağını biliyorum. Onunla ilgili her şey artık bana bağlı. Ve annemin ona ne isim vermek istediğinden bahsettiğini hiç hatırlamıyorum.

"Ne?" soruyor, kaşlarını çatarak.

Avazı çıktığı kadar ağlamaya devam eden kız kardeşime dönüp bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve ellerim yumruk oluyor. Onu tutmak istiyorum. Onunla ilgilenmek. "Lilly. Annemizin en sevdiği çiçekler zambaklardı."

O gün hayatımızın nasıl değiştiğini asla unutmayacağım. Annem ölmüştü. Hiçbir çocuğun içinde olmaması gereken bir dünyada küçük bir kız kardeş. Daha güçlü olmak istedim. Büyümek ve babamın sahip olduğunu sandığı dünyaya hükmetmek istiyordum. Şeytan bile düşebilir. Tek ihtiyacı olan onu itecek biri. Ve ben o adamdım.

Kucağımda küçük kız kardeşimle eve giriyorum. Küçük gözleri kapalı çünkü çok uyuyor. Babam ona bir kez bile bakmadı. Hastaneye geldi, annemin doktoruyla konuştu ve sonra gitti. Lilly gelene kadar gitmeyi reddettim. Celeste bana giysi ve battaniye getirdi. Bekleme odasındaki iki sandalyede uyudum. Okulun ve yüzmenin canı cehenneme. Artık Lilly'den başka hiçbir şeyin önemi yok. O artık hayatımdaki en önemli şey.

"Blanche?" diye babam.

Dadım koridordan koşarak büyük fuayeye geldi. "Evet, efendim?"

"Bebeği al. Cole ile konuşmam gerek" diye emretti. Sırf yapabildiği için adını değiştirmedigine şaşırımdı. Doğum belgesine Lilly Grace Reynolds çünkü ben söyledim ve o da ikinci kez bakmadan imzaladı.

Başını sallıyor ve ellerini ona uzatıyor. Gitmesine izin vermiyorum. "Cole," diye hırılıyor.

"Sadece üstünü değiştireceğim," diye başını sallayarak beni temin ediyor.

Gözlerim onunkilerden babamınkilere kayıyor ve babam bir iç çekiyor. Lilly'yi nazikçe ona teslim ediyorum ve korumam gereken bu küçük kızı kaybettiğim kollarım anında soğuyor. Eğer yapmazsam, o da annemiz gibi ölecek.

"Erkek erkeğe bir konuşma yapmamız gerekiyor," diyor babam, sırtını bana vererek. "Ofisime."

Omuzlarımı dikleştirdim ve onu koridorda takip ederek ofisine girdim. Annemin ona Bruce Lowes'un kendisine tecavüz ettiğini ve hamile olduğunu söylediğini gördüğüm yer. Bu aylar önceydi ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Onu koruması gerekirdi, ama bunun yerine kırık dedi ve ellerini onun üzerine koydu. O zamandan beri onun acı çekmesini istiyorum.

"Kapıyı kapat," diye emrederek sandalyesine oturdu.

Dediğini yapıyorum ve masasının önüne doğru yürüyorum. "Size söyleyecek bir şeyim yok," diyorum.

"Ses tonuna dikkat et, evlat," diye homurdanıyor. "Fu-"

Daha sözümü bitirmeden masasına uzanıp beni sürüklemeye başladı. Bilgisayarını ve kâğıtlarını yere düşürdüm ve şaşkınlıkla çılgılık attım. Sırtımı duvara çarpıyor ve elleriyle gömleğimi tutarak beni olduğum yerde sabitliyor. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"O nankör kışını yatılı okula göndermemi mi istiyorsun?" diye bağılıyor. "Deke'in babasının ona yaptığı gibi mi? Ha?" Beni sarsıyor, ben de ona karşı koymaya çalışıyorum ama çok güçlü. "Seni göndermemi ve bir daha geri dönmene izin vermememi mi istiyorsun? Çünkü yapabilirim.

Yap şunu Cole! Ne sikim istersem onu yaparım! Burada beni durduracak kimse yok."

Hiç düşünmeden kafasının yan tarafına bir yumruk attım. Yüzüme ters bir yumruk atacak kadar uzun süre beni bırakıyor ve ofisinin zeminine yığılmama neden oluyor. Parke üzerinde dört ayak üzerine kalkarken kan tadı alıyorum. Ona daha önce hiç vurmamıştım ama bu onun bana ilk vuruşu değil.

Kıkırdıyor, dikiliyor. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun, evlat?" Cevap vermiyorum. "Okuldaki çocuklar senden korkuyor olabilir ama bu evi kimin yönettiğini ve sana kimin sahip olduğunu unutma" diye hırlıyor. Birkaç saniye içinde her şeyini elinden alabilirim." Anneme söylediklerinin neredeyse aynısı.

Başımı kaldırdığımda karşımda durduğunu ve ağır ağır nefes aldığını görüyorum. "Beni öldürecek misin?" Ağzımdaki kanın tadına bakarak soruyorum. Onun kanını akıtmak istiyorum. Elinde hiçbir şey kalmamanın nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum. "Anneme yaptığın gibi mi?"

Başını arkaya atar ve yüksek sesle güler. "Anneni ben öldürmedim."

Dizlerimin üzerine kalkıyorum ve elimin tersiyle çenemdeki kanı siliyorum. "Bana onu sevdiğini söylemeye mi çalışacaksın?"

"Hayır," diye basitçe cevap veriyor ve diz çöküyor. "Sen aptal bir çocuk değilsin Cole. Diğerlerinin sana verdiğinden çok daha zekisin."

"Onu öldürdüğünü biliyorum!" Gözyaşlarım gözlerimi yakarken çığlık atıyorum. Bunu o yaptı! Yapmak zorundaydı. Neden burada olmadığıнын başka bir açıklaması yok. Benimle birlikte. Kız kardeşimin yanında.

"Bunu neden yapayım ki?" Başını öne eğiyor. "Seni ve piç kardeşini tek başıma büyütmek istediğimi mi sanıyorsun?" Kıkırdıyor.

"O zaman Bruce ," diye . Biri onu öldürdü. Öylece düşüp ölmedi. Buna inanmıyorum. İnanmayacağım da.

Ayağa kalkar ve siyah kravatını düzeltir. "Bruce da çocuğu istememiş olabilir ama bunun için onu öldürmezdi."

Bu ifade karşısında burun deliklerim alevlendi. "Gerçeği öğreneceğim." Gülümsüyor. "Devam et ve yanıldığımı kanıtla, Cole."

BİRİNCİ BÖLÜM

DEKE

On altı yaşında . . .

Bennett'in ailesinin evinin bodrumunda oturuyorum. Babası bir iş gezisi için şehir dışında ve annesini de yanında götürdü. Biz de her zamanki gibi bir parti vermeye karar verdik.

Sigaramdan bir nefes alıyorum ve kanepeye yaslanıp söndürüyorum. Bennett'in ailesi buraya hiç gelmiyor, bu yüzden burayı takılma yerimiz haline getirdik. Reynolds'ların evinde oyun odasında takılırız. Annemlerin evinde, havuz evinde parti yapıyoruz. Nereye gidersek gidelim belirlenmiş bir odamız var.

Kanepe duvara yaslanmış, ortasında cam bir sehpa ve önümüzde duvarda büyük bir televizyon var. Sağ taraftaki mini bar tamamen dolu. Yumuşak gri halı ve ahşap kirişlerle uyumlu beyaz duvarlar var.

Bennett'in ailesi tüm arkadaşlarım arasında en havalı olanları. Geçen yıl babam beni evden attığında, burada kalmama izin verdiler. Liam beni bulup babamı arayana kadar birkaç gün Cole'larda kaldım.

Piç kurusu!

Beni hiç umursamadı. Aslında Liam Reynolds kimseyi pek umursamaz. Bennett'in annesi bir kere bile bunu hak edecek ne yaptığımı sormadı. Çamaşırlarımı yıkadı. Bana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırladı. O her çocuğun hayalini kurduğu türden bir anne. Kız kardeşimde kalabilirdim, ama o hemşirelik okulundaydı ve nefret ettiğim bir serseriyle çıkıyordu, bu yüzden onun evinde kalmak babamla yaşamak gibi olurdu.

"Cole nerede?" Eli sol tarafımdaki merdivenlerden inip kanepeye otururken soruyor.

Aşağıdaki tek kapıya doğru başımı sallıyorum, Three Days Grace'in "Right Left Wrong" şarkısı yukarıdan odaya süzülürken Eli'nin sorusuna sessizce cevap veriyorum.

"Bir süredir içeride," diye homurdanıyor Kellan, kapalı kapıya bakarak. "Ne halt ettiğini merak ediyorum."

"Oraya yalnız gitmedi, o yüzden elbette etmeyecek." Sigaramdan bir nefes daha alıyorum.

Eli gülümsüyor. "İçeride kiminle birlikte?" "Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Tam olarak kiminle olduğunu biliyorum, ama bekleyip hepsinin kendi gözleriyle görmelerini sağlayacağım. Özellikle de oraya götürdüğüm kız, Kellan'ın dün gece siktiği kızla aynı olduğu için. Natasha Grey. Bu yıl okulumuza gelen yeni kız. İlk günden beri gözü Cole'un üzerindeydi ama Cole bu geceye kadar ona pek ilgi göstermemişti. Üç bira ve bir Jack ve Kola, onu dolaba götürecektik kadar gevşetmiş sanırım. Özellikle de buraya gelip elbisesini sıyırdığında ve neredeyse kendini ona attığında. Sanırım her şeyden çok sıkılmıştı. Ve kız sadece... oradaydı.

"Evet, şey..." Kellan telefonundan saati kontrol eder. "Bu gece çekiliş yapacaksak acele etmesi gerekiyor."

. "Nerede olman gerekiyor?" Zaten hiç Cumartesi günü çekiliş yapmayız. Her zaman pazar günüdür. Ve partiden ayrılamayız çünkü burası Bennett'in evi ve şu anda bu malikanede yüz kişi var. Çimenlerde sızmış çocukları saymıyorum bile.

"Geçen ayki cüretim yüzünden neredeyse uzaklaştırma alıyordum. Burada bulunmama bile izin yok. Annem sıvıştığımı öğrenirse sıçar," diye homurdanıyor Kellan birasından bir yudum almadan önce.

Eli gülerek başını arkaya atar. "Okula zorla girerken yakalandığına inanmıyorum. Bu çok aptalcaydı dostum. Ne yapmaya çalışıyordun?"

Bir nefes daha çekiyorum ve Kellan'ın çenesi geriliyor. "Ciddi misin?" Eli'a dik dik bakarken kara gözleri büyüyor. "Notlarımı değiştirmem için bana meydan okudun. Bunu yapmak için Bay Wilson'ın bilgisayarına girmem gerekiyordu."

Bennett sonunda konuşarak, "Bunu içeri girmek zorunda kalmadan da yapabilirdim," diyor. Telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Son beş dakikadır koltukta oturuyor. Arada bir sertleşmiş aletini ayarlamasını izliyorum. Bir kızın ona gönderdiği amcık fotoğraflarının tadını çıkarıyor.

Eli, Kellan'a cesaret verdiğinde Bennett'in onları değiştirebileceğini biliyordu.

Ama önemli değildi. Kellan haftalardır notlarından şikâyet ediyordu, hatta Koç notlarını yükseltmesi için onu sıkıştırıyordu, yoksa başı belaya girecekti, yüzden Eli ona notlarını değiştirmesi için meydan okudu. Cesareti çekti ve bunu kendi başına yapmak zorunda kaldı. Kurallar böyle. Yalan söylemeyeceğim ve cesarete söylemeyeceğim çünkü şaşırdık. Normalde okulla ilgili her şey yasaktı. Ama Eli'in son zamanlarda dünyayı sikeyim tavrı var. Sanırım Cole'un yaptığı her şeyde sınırları zorlama ihtiyacı ona da bulaşmaya başladı.

Deponun kapısı açılırken şarkı Urbanstep, Micah Martin'den "Throne" olarak değişir.

Cole dışarı çıkar. Natasha arkasından fırladığında, üzerinde hâlâ beyaz tişörtü olduğu halde kot pantolonunun fermuarını çekmektedir. Kısa sarı saçları Cole'un elleriyle tuttuğu için yeni sikilmiş gibi görünüyor. Siyah elbisesinin altında göğsü hızla inip kalkarken nefes nefese kalmıştır. Ama bunun dışında, elbisesini hiç çıkarmamış gibi görünüyor.

Eli kıza bakıp onu becerdiğine dair hiçbir kanıt olmadığını fark edince, "Kaytarıyorsun Cole," diyor.

Bir kızı becerirken onunla aynı odada bulundum; kızın kıyafetleri yırtılmıştı ve sonrasında kız yürüyemiyordu bile.

Cole homurdanıyor ve gözlerim dizlerindeki halı yanıklarını görmek için dizlerine kayıyor, sonra da hiçbirimizle göz teması kurmadan merdivenlerden yukarı fırlıyor. Onunla birlikte içeri girdiğinde, burada Cole'la birlikte oturan tek kişi bendim. Şimdi fazladan dört çift göz var.

Yanıma oturdu, eğildi, yuvarlak masadan sigara paketini aldı ve bir tane yaktı. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve sigaranın ucu kıpkırmızı yanarken uzun bir nefes çekiyor.

"?" Eli ona sırtarak sorar.

Cole sigarasını çeker ve bir nefes duman üfler. "Orada yirmi dakikadan fazla kaldığım gerçeği

Yeterince," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Hepimiz kıkırdıyoruz.

Kellan ayağa kalkar. "Onu daha dün gece becerdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, sesi sertleşiyor.

Oda sessizliğe gömülür. Cole yüzünde can sıkıntısı ifadesiyle ona doğru döner. "Evet. İşte bu yüzden aletimin dokunduğu tek şey onun ağzıydı."

Eli birasından bir yudum alırken homurdanıyor. Eliyle çenesinden aşağı akan sıvıyı hızla siliyor.

Kellan ellerini yumruk yapıp yanına indirir ama kız hakkında başka bir şey söylemez. Bunun yerine konuyu değiştiriyor çünkü bunun anlamsız olduğunu biliyor. Kız Cole için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Bu gece çizim yapacak mıyız? Hepimizin nerede olduğumuzu umursamayan ebeveynleri yok."

Cole'un mavi gözleri ona dikiliyor ve sanırım Kellan'a defolup gitmesini söyleyecek. Bunun yerine sigarasını dudaklarına götürüyor ve uzun bir nefes daha çekiyor. Sanki dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi üflüyor ve sessiz kalıyor.

Kellan'ın Cole ile bir sorunu var. Ne zaman ve neden başladığından emin değilim ama kıskandığını biliyorum. Yüzme takımında okulumuzun köpekbalıkları dediği sekiz kişiyiz. Havuza ve bu kasabaya hükmediyoruz. Sadece on altı yaşında olmamıza rağmen, üst sınıflar bizden korkuyor, çünkü birinci sınıflar ve son sınıflardan payımıza düşeni aldık. Bizim bir özelliğimiz de bu; bir şey yapmaya karar verdiğimizde mutlaka kazanırız.

Cole sonunda ona "Gitmen gerekiyorsa git," der ve gözlerini kaçırarak onu açıkça reddeder.

Kellan'ın çenesi gerilir.

"Hadi ama dostum?" Eli yanındaki koltuğa vurur. "Otur. Annene bu gece benimle kaldığını söyle. Aimee seni idare eder." Elindeki dolu içkiyi uzatıyor.

Kellan bir iç çeker ve yanındaki koltuğa yığılır. Onu geri fırlatır.

Cole sigarasından bir nefes daha çeker ve cebinden telefonunu çıkarır.

Bennett koltuğundan fırlar ve merdivenlerden yukarı koşar. Muhtemelen otuz bir çekmeye falan gitmiştir. Ya öyle ya da mesajlaştığı kız geldi.

"Landen ve Maddox nerede?" Shane soruyor.

Bu gece çok sessizdi. O ve Kellan çok sıkı fıkılar. somurtuyorsa, diğeri de somurtuyordur. Hep aynı adet döngüsünü paylaşıyorlar diye şaka .

Eli, "Üst katta bir yatak odasında ikizleri beceriyorlar," diye cevap verir.

"Sence ticaret yapıyorlar mı?" Shane merakla soruyor. "Birbirlerinin kız arkadaşlarını becermek gibi mi? Acaba her şey aynı mı?"

"Biliyorum yapardım." Eli gülüyor.

"Bir sürtüğü bile mutlu edemiyorsun, ikisini nasıl idare edeceksin?" Cole birasından bir yudum almadan önce sorar.

Hepimiz gülüyoruz.

"Kendi adına konuş." Cole'u omzundan iter. "Küçük Bayan Priss dolaptan çıktığında pek de memnun görünmüyordu."

Cole sırtıyor. "Çünkü olup olmaması umurumda değildi."

Kellan Cole'a söylediklerinden dolayı ters ters bakıyor ama geri kalanımız bir kez daha gülüyoruz.

"Bana biraz daha lazım. Başka içecek bir şeye ihtiyacı olan var mı?" Eli kendininkini Kellan'a verdiğiinden beri soruyor.

Shane ayağa kalkıp onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor, aşağıdaki barı görmezden geliyor ve üçümüzü yalnız bırakıyor. Kellan hâlâ açık açık Cole'a bakıyor ama Cole onu görmezden geliyor. Cole'un ya haberi yok ya da umurunda değil.

"Senin ne?" Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak Kellan'a soruyorum. Bunu açıklığa kavuşturalım ki bu boku düzeltebilelim. Bu, burada yumruklarımızı konuşturmak anlamına gelse bile. Birbirimizi ilk kez olmayız. Ne olsa kardeşler böyle yapar.

Cole'a bakıyor ama o telefonunda bir şeyler yazarken bizi görmezden gelmeye devam ediyor. Muhtemelen gece için bir sonraki sikişini arıyor.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor ve kalkıp merdivenlerden yukarı koşuyor. "Sana kızgın," diyorum Cole'a, koltuğa yaslanarak.

"Umurumda değil," diye cevap veriyor.

"Sanırım Kaitlin'i becerdiğini biliyor. Ve sonra Natasha ile dolapta olduğun gerçeği iyi görünmüyor ..."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tekrar , umurumda değil."

Kellan siktiği her kızla övünüyor ama Cole övünmüyor. Kellan okulda onlara hava atarken ya da yüzme yarışlarımıza gelmelerini sağlarken Cole bunu reddediyor. Seni yatağa atmaya hazır olduğuna karar verene kadar sana zaman ayırmaz. Sonra da seninle işi bitiyor. Seçici olduğunu söylemiyorum; sadece kadınların sadece onun tarafından kullanılmak için iyi olduğunu söylüyorum, başka bir şey değil.

"Maggie'nin Porsche'unuzun arka koltuğunda sevişmenizle ilgili övündüğünü duydum. Bryan sadece kız arkadaşı Kaitlin'i değil, ikiz kız kardeşini de becerdiğin için çok kızgın..."

Homurdanıyor. "Bryan tam bir korkak. İkisinden biri sikini nasıl kullanacağını bilseydi, Kaitlin bana gelmezdi. Ben de sırf yapabildiğim için kız kardeşini becerdim."

Gülümsüyorum. Bu Cole. Bryan ikiz kız kardeşinin de en az kız arkadaşı kadar sürtük olmasından nefret ediyor. Eli ve ben aynı anda Kaitlin'e dokunduk. Collins hiçbir şekilde küçük değil, ama bizim yaşımızda seçenekleriniz biraz sınırlı. Kasabadaki yaşlı kadınları becermek için yeterince büyük değilsiniz, bu yüzden aletinizi okulda tutmanız gerekiyor.

"Kellan onun yarım yamalak saniyelerini sevdiğini söyledi." Buna nasıl tepki vereceğini görmek için onu yakından izliyorum. Cole'u sinirlendirmek için fazla bir şey gerekmiyor. Her zaman kavgaya hazırdır. Yumruğunu bir şeye vurmak için... Bu bir yüz ya da duvar olabilir, fark etmez. Yıllardır yara izleri var.

Sigarasından bir nefes çekiyor ve sonra öne doğru eğilip kül tablasında söndürürken dumanı dışarı üflüyor. Bana bakıyor ve sırtıyor. "Kellan asla böyle bir şey söylemez." Ben de ona gülümsüyorum. "Ayrıca, onu ilk kez geçen yıl erkeklerin soyunma odasında becerdim. Aletini oraya sokmadan çok önce."

Kıkırdıyorum. "Beni yakaladın."

İçkisinden bir yudum alıyor ama gözleri merdivenlere gidince "Bunu duydun mu?" diye sorar.

Güm... güm...

Tavana vurma sesini tekrar duyduğumuzda, "Mobilyaların yerini değiştiriyorlar galiba," diye cevap veriyorum.

Güm... güm...

"Ne oluyor lan..?" diye bağılıyor biri. Eli'nin sesine benziyor.

İkimiz de ayağa fırlıyoruz ve merdivenlerden yukarı koşuyoruz. Sahanlığa geldiğimizde Cole kapıyı iterek açıyor ve geniş aile odasına girdiğimizde Kellan'ın sırtını arka bahçedeki tenis kortlarına bakan tavandan tabana bir pencereye dayadığını görüyoruz. Trenten adında bir adam onu yerinde tutuyor. Bu yıl son sınıfta ve futbol takımında.

Eli karanlık parke zeminde, burnundan kan akıyor ve yarı sersemlemiş durumda. Diğerleri nerede?

İkimiz de hışımla yaklaşıyoruz ve Trenten'i Kellan'ın üzerinden çekip uzaklaştırıyorum, tam o sırada Cole'un yumruğu Trenten'in yüzüne çarpıyor. Tökezleyerek geri çekildi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Cole etrafına bakınarak talep ediyor. Hiç şüphesiz Bennett, Maddox ve Landen'ı arıyordu. Shane'i hiçbir yerde göremiyorum bile. Lisemizdeki her yaştan çocuk ellerinde içkilerle etrafta dikilmiş bakıyor.

"Kız arkadaşımı becerdi." Adam elinin tersiyle yüzünü silen Kellan'ı işaret ediyor.

Cole'un önünde diz çökmüş olan sarışın, krem rengi deri koltuğun arkasında dururken utanç içinde yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Cole fark eder ve onu işaret eder. "Bu senin kızın mı?" Onun adını bile bilmiyor.

Trenten'e ait olduğunu bilmiyordum.

"Evet.."

Cole onu polo tişörtünün yakasından tutup göğsüne doğru çeker. Trenten'in muhtemelen birkaç santim boyu var ama bu Cole'u durduramaz. O herkesi yener. Ve her zaman kazanır. İnsanlar onun deli olduğunu fısıldıyor. Çoğu kişi geri adım atarken, o diğerlerinin üzerine gider. Eğer sizinle kavga ederse, birkaç darbe almanıza bile izin verir çünkü bu onun hoşuna gider. Acı. Kan. Hepsi onun için lanet bir uyuşturucu gibi.

"Az önce aşağıda ağzını siktim. Benimle dövüşmek ister misin?" diye .

Trenten'in gözleri Cole'unkilere dikildi. Elleri yumruk olmuş, saldırmaya hazır. Cole ona ters ters bakıyor.

"ama dostum." Kellan Cole'un omzunu tokatlar. "O buna değmez."

Kız ellerinin içine ağlıyor, dönüyor ve odadan dışarı koşuyor. On beş kişi etrafta durmuş bu değiş tokuşu izliyor, yirmi kişi de arka bahçeye dolmuş, tavandan tabana pencerelerden aval aval bakıyor olmalı. Müzik durdu ve kimse tek kelime etmiyor. Kimse nefes bile almıyor. Hepsi bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyor.

Eli'nin yerden kalkmasına yardım ediyorum, bu işe nasıl bulaştığından emin değilim.

Ayağa kalktığında bir kez tökezler.

"Hayır," diye Kellan'a katılıyor Cole ama gözlerini Trenten'den ayırmıyor. "O değil. Ama sen öylesin."

Kellan'ın yüzünde bir pişmanlık ifadesi beliriyor ve acaba bunu o mu ayarladı diye merak ediyorum. Cole'un Trenten'la kavga etmesini planladıysa. Cole kiminle yattığı konusunda böbürlenmiyor olabilir ama bunları saklamıyor da. Kellan Cole'un bunu kabul edeceğini biliyordu ama muhtemelen Cole'un onun gibi kendisini savunmasını . Daha önce de söylediğim gibi, kavga edebiliriz ama biz kardeşiz. Ve kardeşler birbirinin arkasını kollar.

"Ne , Trenten?" Cole kaşlarını çatarak soruyor.

Sonra adama doğru eğilir ve gülümser.

Oh, ! Bu bakışı biliyorum.

Arkadaşım tekrar konuştuğunda şaşkın Eli'yi kanepeye itip yoldan çekilmeye başlamıştım bile.

"Bana teşekkür etmelisin." Cole sesini alçaltıyor ama bu evde iğne atsan yere düşmez. "Ona birkaç şey öğrettim. Bu kadar sik yalamasına rağmen beni boşaltamaması inanılmaz..."

Trenten onu geri iter ve sağ yumruğunu savurarak Cole'un çenesine vurur. Cole tökezleyerek geri adım atarken insanlar nefes nefese kalır. Ama Trenten kanlı bir gülümsemeyle ona doğru koşar. Kollarını Trenten'in beline dolayan Cole, Trenten'i kaldırır ve yere yapıştırır.

Ve sonra kıyamet kopar. Kızlar çığlık atarak odadan kaçtılar. Trenten'in takım arkadaşlarından biri sırtıma atladı. Kellan tam zamanında onu çıkarırken bir diğeri sanki rakip takımın oyun kurucusuymuşum gibi bana doğru koşuyor. Kafamın arkasına vurmadan önce birkaç yumruk yedim. Derinin yarıldığını hissediyorum ve anında bir baş ağrısı başlıyor. Dizlerimin üzerine çökerek acıyı göz kırparak geçirmeye çalışıyorum.

Cole'u odanın karşısında yerde görüyorum. Cole yumruklarıyla yüzüne vururken Trenten hâlâ onun altında.

Eli kolumu çekerek beni ayağa kaldırmaya çalışıyor ama onu itiyorum.

"Ne oluyor lan?" Bennett'in sesini duyuyorum, ardından yarı giyinik Maddox ve Landen odaya dalıyor.

Nefes nefese başımı eğip sallıyorum, bunun sisi dağıtacağını düşünüyorum ama daha da kötüleştiriyor. Oda bir görünüp bir kaybolmaya başlıyor.

"Deke?" Eli'nin seslendiğini duydum. "Deke, iyi misin?" Kulaklarımdaki çınlama arttıkça sesi de azalıyor. Yüzümün yan tarafından bir şeyin aktığını hissediyorum. Kan. Bu da ne...?

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama başımı kaldırıp baktığımda Cole'u artık yerde göremiyorum.

"Deke?" Onun yerine önümde diz çöktü ve parmaklarını yüzümün önünde şaklattı. Kırılmış parmak eklemlerinden kan damlıyor ve üst dudağında bir kesik var. Sağ gözü şimdiden morarmaya başladı. "Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor, nefes nefese. Alnını ince bir ter tabakası kaplıyor ve mavi gözleri sertçe benimkilere bakıyor. "Deke?" diye tersliyor.

Başımı salladım. "Tamam." Ama bunu söylerken bile irkiliyorum. "Lanet olsun. Ne oldu?" Cole bir kolumu, Eli da diğer kolumu tutarken soruyorum. Beni ayağa kaldırıyorlar ve kollarımı omuzlarına koyuyorlar. Gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum ama çarpıntı durmuyor. Artık yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Arka bahçe bile temiz.

"Denny annemin cam haçıyla kafanın arkasına vurdu," diye homurdanıyor Bennett.

Başım sarkıyor ve yüzümün yanından ayağımıza kan damlıyor.

"Hadi," diye emreder Cole. "Shelby'ye mesaj attım bile. Bizi bekliyor."

"Hayır..." İddia ediyorum.

Kız kardeşim hemşirelik okulundan yeni mezun oldu. Ailemize söylemesi konusunda endişelenmiyorum ama bu akşam bana söylenmesini dinlemek istemiyorum. Benim ve çocukların yaptıklarından nefret ediyor. Onun "aptal oyunlarımızdan". Ve bu bir cesaret bile değildi.

"Gidiyorsun," diye homurdanıyor Cole. " lan sen."

"Sen ve Eli onu alın." Bennett iç geçirir. "Geri kalanımız burada kalıp ortalığı temizleyecek."

Maddox huffs. "Bunun için yardım tutuyorsun, Bennett."

Herkes onu görmezden geliyor. Hepimiz biliyoruz ki o sadece yatak odasına geri istiyor, gece sikişi onu bekliyor.

Cole, Bennett'e "Yardım etmek için geri döneceğim," diye güvence verir.

Başka kimse bir şey söylemiyor ama Kellan'ı pencerelerin yanında görüyorum. Dudaklarını sert bir çizgiyle bastırmış, kahverengi gözlerini Cole'a dikmiş ama üzerinde ne kan izi ne de bir çürük var. Cole onu savunduğu için mi kızgın yoksa dikiş atılması gereken Cole olmadığı için mi emin değilim.

Mevcut - On sekiz yaşında . . .

Sıcak gecenin içinde durmuş, ağır ağır nefes alıyorum. Saat neredeyse on bir olmalı, ama neyse ki gökyüzü açık, bu yüzden ay biraz ışık yayıyor.

Kellan'ı bu tepeden Lowes Malikanesi'nin arkasındaki terk edilmiş mezarlığa sürükledim. Ve piç görüldüğünden daha ağır.

Lanet olası ölü ağırlık.

"Ne yapacaksın... beni öldürecek misin?" diye acı içinde homurdanıyor. Sonra öksürmeye başlar.

Silahımı kot pantolonumun kemerinden çıkarıp kuruyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, silahı kafasına doğrultarak. "Gerçekten Austin'i öldürebileceğini ve Cole'un yaşamana izin vereceğini mi düşünüyorsun?" Yaklaşık otuz dakika önce Cole'u aramış ve Kellan'ın evinde olduğunu ve Celeste'i öldürdüğünü avazı çıktığı kadar bağıarak söylemişti. Sonra telefon kapandı. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama Celeste'i bize söylediği gibi ölü bulduk ve Austin mutfakta bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde ayağa kalktı ve benden uzaklaşmaya başladı. "Tanrım, Déjà vu yaşıyorum. Jeff'i burada öldürdüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" Ona gülümseyerek soruyorum.

Lowes Malikanesi'nin arkasındaki bu mezarlık birçok şey için kullanışlı olmuştur. Cinayet de bunlardan biri. Sadece dört ay önce Jeff'i öldürdük ve Austin'i bizi gözetlerken bulduk.

Kellan karnına düşer ve haykırır. Bıçak hâlâ çıkmaktadır. Titreyen elleri onu tutmaya gider ama son anda iki kez düşünür. Austin mi Celeste mi yaptı emin değilim ama o kaltak içeride iyi durumda.

Eğilip kendimi onun seviyesine indiriyorum ve ön kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. Namlumun ucuyla başının tepesine vuruyorum ve o da inliyor. "Bir o zavallı kıcını öldürmek istiyordum. Bize bir sebep verdiğin için teşekkürler." Boştaki elimle yüzünü yere ve bir kayaya çarptığında tekrar haykırıyor. Bu mezarlığa kimse bakmıyor. Azıcık çimi de ölmüş, çoğu da taş ve toprakla kaplı.

Telefonum titriyor ve **Cole**'un ekranımı aydınlattığını görmek için cebimden çıkarıyorum. "Alo?" Cevap veriyorum, silahım hâlâ Kellan'ın üzerinde.

Telefondan ağır nefes alışını duyabiliyorum. "Neredesin lan sen?" diye soruyor.

"Mezarlık..." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor. Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Geliyor," diye şarkı söylüyorum.

Kellan oturmaya çalışırken inliyor.

"Yerde kalsan da olur," diye öneriyorum. "Siktir... seni.. Deke," diye .

Gülümsüyorum. "Burnunu kırdığım zamanı hatırlıyor musun?" Cevap vermiyor. "Geçen sene. Yüzme yarışını yeni bitirmiştik ve sen suda seni dövdüğüm için çeneni tutamıyordun. Kafanı tutup dolabına çarpmıştım. O zaman küçük bir sürtük gibi ağlamıştın. Ve bu gecenin de senin için öyle olacağını hissediyorum."

Birkaç dakika sonra Cole tepenin başında beliriyor ve ben endişeyle yutkunuyorum. Onu görünce göğsüm sıkışıyor. Her tarafı kan içindeydi. Kıyafetleri sıırılsıklam. Ellerine, kollarına ve saçlarına bulaşmış. Yumruklarıyla önümüzde durdu.

sıkılmış, Kellan'a bakıyor. O kadar zor nefes alıyor ki, vücudu fiziksel olarak titriyor.

"Onu arabanda istemediğini sanıyordum," diyorum ama beni duymuyor. Orada olduğumu bildiğinden bile emin değilim.

Kulüp binasından Bruce'un evine giderken polisleri aradım. Ama Kellan'ın bu işe karıştığını söylemedim. Lowes'ların evinde bir cinayet işlendiğine dair isimsiz bir ihbarda bulundum ve kapattım. Oraya vardığımızda Austin mutfakta bir kan gölünün içinde yatıyordu ve Kellan da tezgâha yaslanmıştı. Cole onu olay yerinden uzaklaştırmamı söyledi çünkü polislerin önce ona ulaşmasını istemiyordu. Ben de kan izi bırakmadığımdan emin olarak onu buraya getirdim. Kellan parmaklıklar ardında olmayı hak etmiyor. Kalan küçük hayatı Cole'a bağlı.

Cole uzanıp Kellan'ın bileğini tutuyor ve onu engebeli zeminde sürüklüyor. Lowes'ların evinden çok uzakta olmamıza ve kimsenin onu duyamamasına rağmen, Cole bileğini bırakıyor ve sonra Kellan'ın üzerine binerek onu susturmak için elini Kellan'ın ağzının üzerine koyuyor.

"Sana nedenini sormayacağım bile." Sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıp verirken kanlı göğsü hızla inip kalkıyor. "Çünkü hiçbir önemi yok." Sonra da yüzüne yumruk atıyor. Kellan ağlamak için ağzını açıyor ama Cole tekrar yapıyor. Ve tekrar.

Onu durdurumuyorum. Ya da ona yardım teklif etmedim. Cole böyle bir ruh halindeyken, sadece geride durur ve yok etmeyi planladığı adam olmadığınız için Tanrı'ya şükredersiniz. Eskiden bunu spor olsun diye yapardı ama Jeff'ten beri işler cinayete kadar vardı. Ve ben onu tutmuyorum. Aksine, onu cesaretlendiriyorum.

Durur ve sanki sadece adrenalinle çalışıyormuş ve adrenalini bitmiş gibi Kellan'ın üzerinden düşer. Cole onun yanındaki ölü otların üzerine oturur, gözleri kapalı bir şekilde ağır ağır nefes alır. Dizlerini yukarı çekerek dirseklerini dizlerine koyuyor ve alnını açık, kanlı ellerine gömüyor. Elleri titriyor. Tüm vücudu titriyor.

İyi olduğundan emin olmak için ona doğru bir adım atıyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Bu diğer seferler gibi değil. Kellan bize ne kadar ihanet etmiş olursa olsun, bir zamanlar hâlâ en iyi arkadaşlarımızdan biriydi. Ama şimdi Cole'un hayatının aşkını öldürmeye çalıştı. Ve o kadar çok

Austin'in kanı kapladığında Kellan'ın bunu başardığını söyleyebilirim, bu da göğsümün sıkışmasına neden oldu. Becky için. Kız arkadaşımın kalbini kırmak ve ona en iyi arkadaşının öldüğünü söylemek zorunda kalacağım.

"O..." Öksürük. "Her zaman öleceksin," diye Kellan. "Oyun..."

Cole başını yavaşça kaldırıyor, kan artık yüzünü kaplıyor ve gözlerini açıyor. Uzun bir süre Kellan'a bakıyor ve ben gözlerindeki ateşi görüyorum. Bunu pek çok kez gördüm ve ne kadar patlayıcı olabileceklerini biliyorum. Sonra yüzüne tekme atıyor.

"Oyunun canı cehennem!" diye kükrer.

Kellan'ın kafası geriye düştü ve kemiklerin kırıldığını duydum. Bir an için Cole'un boynunu kırdığını düşündüm. Ama sonra Kellan boğuk bir inilti çıkarıyor ve bunun sadece çenesi olduğunu anlıyorum. Kanlı ellerini kaldırıp parçalanmış yüzünü kapatıyor. Küçük bir sürtük gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Bu gece ölecek olan tek kişi sensin," diye tersliyor Cole. "O yaşıyor. Ve öyle de kalacak."

"Naaa ... Pwe ... ase .."

Kırık bir çeneyle sözlerini anlamak zor.

Cole sonunda bana baktı. Göğsü hızla inip kalkıyor. "Shelby'yi ara."

Telefonumu cebimden çıkarmak için çabalıyorum. Cevap verdiğinde hoparlörü açıyorum. "Hastanede misin?" Selamlayarak soruyorum.

"Deke? Nesin sen...?"

"Lanet olası hastanede misin?" diye bağırdım. Austin şimdilik hayatta. Ama bu şekilde ne kadar kalacak?

"Evet," diye .

"Austin yolda. Vuruldu."

"Ne?" Nefes nefese kaldı. "Ne oluyor Deke? Cole onu vurdu mu?"

"Bunu seninle tekrar yaşayacak zamanım yok!" Söz konusu Cole olduğunda hep kötüsünü düşünür. "Seni arıyorum çünkü Cole aileden değil ve güncellemelere ihtiyacı olacak. O yüzden beni bilgilendir!" Sonra o başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Kellan sol tarafına dönmeden önce öksürür. Ağzından ve burnundan kan akıyor. Yüzü parçalanmış. "Ben ... sowwwy," diye haykırır.

"Olacaksın," diyor Cole ona. Sonra bana bakar. "Bennett'i ara. Ona buraya gelmesini söyle."

"Hayır... hayır... hayır," diye çılgınca haykırır Kellan.

Bennett'in numarasını çevirdim. Üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "Hey, Deke"

"Açıklayacak zamanım yok. Lowes Malikanesi'nin arkasındaki mezarlığa gidin."

"Her şey yolunda mı?" diye hızlıca sorar.

Kellan'ın üzerine tekrar binen Cole'a bakıyorum. Elini yan tarafından çıkan bıçağın kabzasına doluyor. "Siktir git, Kellan." Bıçağı yanından çekip fırlatıyor ve sonra hala Austin'in kanıyla kaplı yumruklarıyla Kellan'ın yüzüne tekrar yumruk atmaya başlıyor. Kellan onunla dövüşmeye çalışır ama faydası yoktur. Çok fazla kan kaybetmiştir ve Cole bir katildir. Onun hedefi haline geldiğinizde, iş tamamlanana kadar durmaz.

Kellan bunun tek bir şekilde biteceğini biliyordu. Cole onu takip etmek zorunda kalsa bile sonuç aynı olacaktı.

Ölüm.

Ve en iyi arkadaşımın bu hedefe ulaşmasına yardım edecektim. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekirse gereksin. Çünkü biz . Peki köpekbalıkları ne yapar? Öldürürler.

"Deke...?"

"Hayır, Bennett, değil."

İKİNCİ BÖLÜM

COLE

Kulüp binasındaki banyomda durmuş, porselen lavabonun kenarını sıkıyor ve başımı aşağıya sarkıtıyorum. Kalbim çarpıyor ve sessizce ileri geri sallanırken nefesim daralıyor. Çenem o kadar sıkı sıkılmış ki dişlerim ağrıyor. Omzum zonkluyor ve kaslarım acı içinde çığlık atıyor.

"Cole?" Deke'in bana seslendiğini duydum.

Onu görmezden geliyorum. Karanlık çok yoğun. Kötülük çok güçlü. Ama zihnim sessiz. Fırtına öncesi sessizlik gibi. O kadar çok öfke var ki, görüşümü bulanıklaştırıyor. Ve korku iliklerime kadar işledi, beni ağırlştırıyor. Onu kaybettim. Bir kez daha, sevdiğim birini kurtaramadım.

"Lütfen.. hayır..." Kelimelerim kırıldı. Göğsüm daralıyor. Kırmızı.

Gördüğüm tek renk bu.

Çok fazla kan var.

Her yerde.

boğuluyor.

"Austin!" Sanki beni duyacakmış gibi umutsuzca talep ediyorum. Sanki çoktan pes etmemiş ve insanların hayat dediği bu cehennemde beni yalnız bırakmamış gibi.

Avuçlarımın topuklarıyla göğsüne bastırıyorum. Çok sert. Canını . Onu hep incitiyorum. Ama duramıyorum. Şimdi duramam. Zarar verildi ve ben onu geri getirmeye kararlıyım. "Hadi, tatlım. Lütfen..." Ona yalvarıyorum.

Kolları yana doğru uzanmış, avuç içleri tavana bakıyor. Başı sola doğru eğik, gözleri kapalı, vücudu Bruce'un mermer mutfak zemininde her saniye daha da büyüyen bir kan gölünün içinde yatıyor.

"Bunu bana yapamazsın!" Daha sert itiyorum ve bir çatlama sesi duyuyorum ama durmuyorum. "Sen benimsin!" Ona hatırlatıyorum. Sert hareketlerimden dolayı vücudu sarsılıyor. "Austin!" Adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki kuru boğazım yanıyor. "Bebeğim... lütfen..."

"Cole? Dostum, her an burada olabilirler," diye sesleniyor Deke alt kattan. "Hazırlanmamız gerek..."

Lavaboyu itiyorum ve siyah çerçeveli banyo aynamı yumrukluyorum. Örümcük ağına benzeyen ayna paramparça oldu. Zaten kırılmış olan parmak eklemlerimin arkasından anında kan akıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tekrar yumrukluyorum. Zaten kırık olan cam beni daha da fazla kesiyor ama hissetmiyorum. Şu anda ateşin içinden geçsem bile yanmayı hissetmem.

Elimi uzatıp kendi eşyalarımı ve onunkileri yanımdaki tezgâhtan iterek yere düşürüyorum. Bakmaktan yoruldum. Mezuniyet balosunun ertesi sabahı ayrılmadan önce buraya bir şeyler bırakmıştı ve ben hepsini saklamıştım. Sanki bana geri dönecekmiş gibi. Şimdi onlar sadece beni dek terk edebileceğini hatırlatıyor.

"Cole!"

"NE?" Kükreyerek, Deke'in yaptığı pisliği görmezden gelerek bana dik dik baktığı açık banyo kapısına doğru dönüyorum. O buna alışık.

"Yoldalar."

Polisten bahsedildiğinde, sirenlerinin hafif sesini duyuyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Üzerine bir gömlek giymelisin." Sonra banyodan çıktı ve yatağın altındaki çantama gitti.

Kellan'ın cesedini Bennett'e bıraktıktan sonra buraya geldik ve duş aldık. Yapmak zorundaydık. Kanı ikimizi de kaplamıştı. Ayrıca onu canlandırmaya çalıştığım için Austin'in kanı da üzerimdeydi. Deke üzerimizdekileri arkadaki fıçıda yaktı, ben de yıkanıp yeni bir kot pantolon . Buraya kadar gelebildim.

Deke banyoya geri döndü ve bana düz siyah bir tişört attı.

"Austin ...?" Adını söylerken bile boğazımda bir düğüm oluşuyor. "O...?"

"Hâlâ ameliyatta," diye cevap veriyor ve ben daha sorumu tamamlamadan telefonuna bakıyor.

Siren sesleri yükselirken zonklayan omzumu görmezden gelerek tişörtümü giyiyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve iç geçiriyor. "O iyi olacak."

Onu görmedi. Orada oturup benim yaptığım gibi hayatta kalması için yalvarmadı. Bir zamanlar kırmak istediğim güzel bir kabuktan başka bir şey değildi. Yok etmek. Eğer benim için savaşırsa, onu herhangi bir erkeğin sevebileceğinden daha çok seveceğim. Kırık ve her şeyiyle. Çünkü bundan geri dönebileceğinden emin değilim. kalsa bile, asla aşık olduğum Austin olmayabilir. "Bennett?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Bitti. Ve muhtemelen seni orada yenecek," diye cevap verirken siren sesleri yükseliyor ve bize geldiklerini haber veriyor.

Zonklayan ellerimi yumruk yapıp yanıma indiriyorum ve Deke bunu fark ediyor. "Polisle savaşamazsın Cole."

bitmedi. Bedenim daha fazla istiyor, öfkeyle titreşiyor. İntikam. Kellan'ı öldürmek yeterli değildi. "İhtiyacım var..."

"Cole?" diye tersledi ve bana doğru yürüdü. "Eğer bir kavgaya ihtiyacın varsa, hemen şimdi burada bana vur. Bitir işi. Çünkü polisle kavga etmene ve tutuklanmaya direnmekten içeri girmene izin veremem. Ya da bir polis memuruna saldırı ve darptan. Planım bu değil. Ve seni bundan kurtaramam."

"Planlar değişir."

Suratıma yumruk atarak beni duş kapısına çarptı. Burnumdan anında kan akıyor ve yüzüm zonklamaya başlıyor. Kendimi toparladım ve ellerimi yumrukladım, ona yumruk atmaya hazırdım.

"Hapse girersen ve o ölürse, o zaman ne yapacaksın Cole?" diye bağıyor bana, sabrı tükeniyor. "Ha?" Sesini alçaltıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Veda edemezsen ne yapacaksın?"

Sözleri beni birkaç saat önceki anılarıma geri götürdü. Bana bıraktığı şeyin veda olduğunu düşündüğümde.

"AUSTIN!" Onu sallayarak bağıriyorum. Ne kadar zamandır buradayım? Ne zamandır onu bana geri getirmeye çalışıyorum? Pes edemiyorum. Bütün kaslarım gerildi. Boğazım yanıyor.

Geri çekildim ve yana doğru itildim. Sırtım kan lekeli duvara çarptı ve sağlık görevlilerinin onun etrafını sardığını gördüm.

Dizlerinin üzerine çöküp çantalarını düşürürler. Çantaları karıştırarak malzemelerini alıyolar.

"Cole?"

Başımı kaldırdığımda Derek James'e ait bir çift kahverengi göz görüyorum. Araba kazasının olduğu gece beni bir çukurda, kollarımda en iyi arkadaşımın ölü bulunduğu zamanki gözlerin aynısı.

"Cole, ne oldu? Bu kadını sen mi vurdun?" Gözleri kadının kan gölünün içinde duran silahıma kaydı.

Kellan'ı vurmaya planlamıştım ama planların bir bok ifade etmediğini uzun zaman önce öğrendim. Bruce'un mutfak zemininde ölmüştü. Kellan'ı öldürmenin o hiçbir önemi yoktu.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Onu vurmam mı? Neden vurayım ki...? Çünkü ben Cole Reynolds'ım. Yok ederim. Hayattan ışığı alır ve yerine karanlığı koyarım. İlk başta onu yok etmek istedim! Sonra sadece onu kurtarmak istedim!

Onu sen öldürdün! Tetiği çekmedin ama onu terk ettin. Yapayalnız ve korumasız, kafam çılgılık atıyor.

Bu benim hatam.

Gömleğini kesiyorlar ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Kanla kaplı olmayan azıcık derisi de maviye dönüyor. Bir sağlık görevlisi kompresyona başlarken bir diğeri yaraya baskı uyguluyor.

Göğsüm sıkışıyor ve bir damla gözyaşı yüzümden aşağı akıyor. Ona elimi uzattım. "Lütfen..."

"Cole!" Derek adımı haykırıyor, omuzlarımdan tutup beni geri çekiyor.

Bu kez gözlerim onunkilerle buluştuğunda daralıyor. "Onu seviyorum. Onu kurtarmaya çalışıyordum."

"Ne olacak?" Deke yumruklarını havaya kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Polis." Kulüp binasının kapısına vuruyorlar. "Aç , Cole!"

Biz

aşağıdan seslendiklerini duydum. "Bizi içeri girip seni almak zorunda bırakma!"

Ellerimi indiriyorum ve o da aynısını yapıyor, yüzündeki gülümseme artık . "Plana sadık kal Cole. Yakında onunla birlikte olacaksın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEKE

Geride durup Cole'un kulüp binasından çıkışını izliyorum. Normalde polisten uzak dururuz ama şu anki durumumuz göz önüne alındığında bu bir seçenek değil.

Bu, saniyesine kadar planladığımız bir cesaret değildi, bu yüzden doğaçlama yaptık. Ve yarayacak. Sadece her şeyi etmemesi için dua etmeliyim. Cole serseri mayın olabilir ve şu an ortalığı havaya uçurmasının zamanı değil.

Dönüp banyosunu temizlemek ve onunla karakolda buluşmadan önce birkaç şey almak için merdivenlerden yukarı koşmaya başlıyorum ama telefonum çalıyor. Merdivenlerin yarısında durup telefonu çıkarıyorum ve kız kardeşimin bana Austin hakkında iyi haberler vermesini umuyorum. Ama Becky olduğunu .

"Hey, bebeğim, şu anda konuşamam-" diye cevap veriyorum, "Doğru mu?" diye panik içinde sözümü kesiyor.

"Ne?"

"Bu doğru mu?" diye kulağıma bağılıyor ve sonra hıçkırmaya başlıyor. "Bebeğim, sen ne...?"

"Tüm haberlerde bu var," ağlıyor. "Austin'i Cole mu vurdu?"

"Hayır." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Hay sikeyim!* Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştük. "Tabii ki hayır."

"Onu gözaltına aldıklarını söylediler."

Kahretsın! Polis muhabirlerle mi geldi? Dışarı çıkmadım, bu yüzden orada neler olup bittiğini görmedim. Polisi ilgilendirdiği kadarıyla, ben bu işin içinde değilim ve burada da değilim. Cole'un arabası dışarıda park edilmiş tek araba. Benimkini kulüp binasının arkasındaki ormana sakladık. Arama izniyle girme ihtimalleri yüksekti ama bu kadar erken o kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim. Bu davayı çantada keklik sanıyorlar. Hayal kırıklığına uğrayacaklar. "Öyle düşünüyorlar ama bu doğru değil."

Burnunu çekiyor. "Ne?"

"İç çek. "I yapamam açıklamak o doğru Şimdi. Ben içinde ve orta bir şeyin."

"Deke..."

"Hastaneye git, tamam mı? Yapmam gereken bir şey var, sonra seninle orada buluşuruz."

Bir kargaşa duyuyorum ve sonra arabasının bip sesini duyuyorum, bana bindiğini haber veriyor. "Tamam," diyor kısık bir sesle.

"Shelby çalışıyor. Eğer onunla konuşursan, beni ara." "Arayacağım..."

. Tam kaldıracakken tekrar çaldı. "Alo?" Çıtlatıyorum.

"Deke, dostum. Zaten tüm haberlerde var," diyor Bennett.

"Biliyorum. Becky aradı ve bana söyledi."

"Shane beni aradı ama görmezden geldim. Ona bir şey söylemem lazım. Ya öylece hastaneye gelirse? Cole'un onun kıcını tekmelemesini ve bu gece iki kez tutuklanmasını istemiyorum."

Dönüp merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Boş ver onu."

Cole ve Shane hiçbir zaman birbirlerine yakın olmadılar ama Austin dört ay önce grubumuza katıldıktan sonra aralarındaki gerilim arttı. Shane Kellan'la çok yakındı, bu yüzden Shane'in şu anda hangi tarafı seçeceğinden emin değilim. Kellan'ın Austin'i vurduğunu bilse bile, Kellan'ı öldürdüğü için Cole'a kızgın olurdu. Ve Bennett bu gece zaten bir cesetten kurtuldu; bir tane daha yapmasını istemiyorum.

"Peki ya Cole?" diye sorar. "Kanıtlara rağmen onu hâlâ ellerinde tutuyor olabilirler. Özellikle de Kellan kayıpken."

Masadan Cole'un araba anahtarlarını alıp ön kapıdan koşarak çıkıyorum. Arabasına atlayıp çalıştırıyorum. "Şimdi karakola gidiyorum. Cole duştayken Jacob'aradım, bizimle orada buluşacak." Babam ve Cole'babası aynı avukatı kullanıyor ve bu onu gecenin bir yarısı ilk arayışım değil.

"Tamam. Neredeyse geldim, bir dakika içinde görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, arabayı vitesine takıyorum ve uzun garaj yolunda hızla ilerlerken çakıl taşları fırlatıyorum. Hoparlörlerden Project Vela'dan "Everything You Hate" çalıyor.

Telefon tekrar çalıp şarkıyı yarıda kestiğinde, "Bu kız kardeşim olsa iyi olur" diye homurdanıyorum. Ama telefonumda yanan numarayı görmek için aşağı baktığımda, frene basıp arabayı garaj yolunun ortasında durduruyorum. Lastiklerin altından çakıllardan tozlar fışkırıyor. Birkaç kez daha çalmasına izin veriyorum ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

Siktir!

"Alo?"

"Oğlum neden cinayetten tutuklandı? Ve sen bu işe nasıl bulaştın?"
Liam Reynolds kulağıma fısıldıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

COLE

Soğuk ve sessiz bir odada sert bir sandalyede oturuyorum. Beni sorgulamak için ve cinayetle suçlamak istiyorlar. Ama yanlış kişi için. Ellerim hala arkamdan kelepçeli. Kulüp binasının ön kapısından zar zor çıkabildim, sonra beni yüzüstü çakılların üzerine yatırdılar, dizlerini sırtıma dayayıp kelepçelediler. Beni bir ekip arabasının arkasına attılar. Özel bir muamele beklemiyorum ama bileklerimin sorgulama için kelepçelenmesinin protokol olduğunu sanmıyorum. Sonra buraya getirdiler ve bıraktılar. Oturmam için. Tek başıma. Duvarlarda saat yok ama her saniyenin kara tahtaya çakılmış çiviler gibi zihnimde yavaşça ilerlediğini duyabiliyorum. Beni düşüncelerimle baş başa bırakmanın beni sinirlendireceğini ve onlara itiraf etmek isteyeceğimi düşünüyorlar. Cehenneme kadar yolları var.

Etrafta kamera var mı diye bakıyorum ama . Ayrıca kimsenin beni gözetlemediğini bilmemi sağlayan çift yönlü aynalar da yok. Tamamen yalnız olacağız.

Celeste'i öldürdüğümü ve Austin'i vurduğumu düşünüyorlar ve bu sonuca nasıl vardıklarını anlayabiliyorum. Ama işler her zaman görüldüğü gibi değildir. Ve bunu öğrenmek üzereler.

Kapı açılır ve Dedektif Monroe elinde bir dosya ve diğer elinde bir çantayla içeri girer. "Cole Reynolds. Uzun zaman oldu."

Kafasını istememe rağmen kayıtsızlık gösteriyorum. Hastanede Austin'i görmeyi bekliyor olmalıydım, burada bu salakla değil.

Diğer tek sandalyeyi çekip karşıma oturuyor ve dosyayı kırmızı bantla *kanıt* olarak işaretlenmiş şeffaf poşetle birlikte metal masanın üzerine bırakıyor. Bu benim silahım. Onun kanıyla da kaplı. Sağlık görevlileri Austin'i aldıktan sonra Bruce'un evinde bıraktığım silah. Sağlıklı düşünemiyordum.

Besbelli.

Onu ambulansa bindirdiklerinde arabamın hâlâ babasının garaj yolunda olduğunu fark ettim ve Kellan'ı cehenneme götürdüğünü öğrenmek için Deke'i aradım. Bana mezarlığı söylediğinde, arkamı döndüm ve evin etrafından dolanıp tepeye doğru koştum.

Monroe kollarını göğsünde kavuşturuyor ve arkasına yaslanıp bana bakıyor. Konuşmamı bekliyor. Asla alamayacağı bir itiraf için beni korkutmaya çalışıyor. Ona verecek daha iyi bir şeyim var ve kısa süre içinde burada olacak.

"Neden Lowes'ların evindeydin?" diye soruyor. "Kız arkadaşını ya da üvey annesini sikmek için mi oradaydın?"

Austin'le sikişmekten bahsedince gözlerim ona dikildi. Kelepçeleri çekiyorum ve cildimin zaten olduğundan daha fazla sıyrıldığını hissediyorum.

O da bana ters ters bakıyor, bir cevap bekliyor. Cevap alamayınca devam etti. "Bruce Lowes'u karısının ölümü ve kızının durumu hakkında bilgilendirmek için aradım. Bana aylar önce seni karısını sikerken yakaladığını söyledi."

Orospu çocuğu! Bu adama cehenneme gitmesini söylememek için ağzımı kapatıyorum! Celeste ile yatıp düşünmesi önemli değil. Masumiyetimin kanıtı geliyor. Ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Şeffaf kanıt torbasını alır ve içindeki silaha bakar. "Austin'in durumunun iyi olmadığı söyleniyor. Yaklaşık on dakika önce hastaneyle konuştum ve durumu hakkında bilgi aldım. Ameliyattayken iki kez kodlanmış."

Onun sözleriyle nefesim hızlanıyor ve kalbim çarpıyor. Boğazımda yutkunamadığım bir yumru oluşuyor. *Onu kaybedemem.* Şimdi olmaz. Ona onca şeyden sonra olmaz. Hayatta kalacak. Yaşamak zorunda. Benim için!

Gri gözleri elindeki çantaya bakarken sırtıyor. "Seni cinayetle yakalayacağımı hep düşünmüştüm. Sadece öldürdüğün kişinin bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim."

Onun sözleriyle ayağa fırladım. Neden olduğundan emin değilim. Gidecek hiçbir yerim . O da ayağa fırladı. Konuşmak için ağzımı açtım ama kapı uçarak açıldı. İkimiz de başımızı çevirip içeri giren genç kiralık polise bakıyoruz. Collins Lisesi'nden benden birkaç yıl önce mezun olmuştu. Okulun futbol takımındaydı. *Benden nefret ederdi.*

Kız arkadaşını becerdim. En azından ağzını. Hala böyle hissediyor mu emin . Onunla evlenmiş gibi değil.

Kolejde top oynamak gibi büyük hayalleri vardı ama dizini sakatladı ve bu işe yaramaz kasabadan hiç ayrılmadı. Babası da Liam'ın arkadaşı. Babamın cebinde bütün kanunlar var, ama bütün zengin suçlular öyle yapar.

"Bu az önce teslim edildi, efendim." Dizüstü bilgisayarı uzatıyor.

Tam zamanında. Tıpkı Bennett'in söz verdiği gibi.

Monroe görmezden geliyor. "Kanıt için poşete koy Daniels. Sonra bakarım. Bir soruşturmanın ortasındayım!"

"Bu soruşturmanın bir parçası," diye .

Dedektif onu elinden çekip , masanın üzerine koyar ve . "Ne arıyorum?" diye .

Trenten sessizce bilgisayarda birkaç düğmeye basar ve ikisi de Jerrold'un dizüstü bilgisayarındaki bilgileri okurlar. Bennett onu temizlemiş. Başımızı belaya sokabilecek her şeyi silmiş.

"Bu... bu doğru mu?" Monroe gözleriyle hızlıca tararken fısıldıyor.

"Evet, efendim." Trenten başını sallar ve birkaç tuşa daha basar. "İşte banka hesap özetleri" diye devam eder.

Ellerim hâlâ kelepçeli ve yumrukluyken ayakta durmaya devam ediyorum. Bu masanın üzerinden atlayıp ona kafa atmak istediğimde. Ama Deke haklıydı, o lanet piç. Onunla birlikte olmalıyım. Ve bunu hapishanede yapamam.

"Orospu çocuğu." Monroe tısladı ve bana baktı. "Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye soruyor.

Sessiz kalıyorum. Bruce'un Jeff'e arabamın frenleriyle oynaması ve üç arkadaşımın ölümüne neden olan kazayı yapması için para verdiğini kanıtlamak için ihtiyacı olan tüm bilgi burada. Bunlara bir şey olursa diye kopyalarını aldım. Ve eğer kalırsam, elimdeki bilgilerle basına giderim.

Açıkçası, en iyi arkadaşlarımı öldüren adamın karısını öldürmekten arandığım anda bokun ortaya çıkması tesadüf değil.

"Yani bu Bruce'dan intikam almak için miydi?" diye soruyor. "Bunun karısıyla ya da kızıyla bir ilgisi yok."

Böyle düşüneceklerini tahmin etmiştik. Bu yüzden Bennett'in polise teslim ettiği tek şey laptop değil. Onu o yerleştirdi. Çok açık görünmesini sağlayamaz. Bruce'un karısını ve kızını ne kadar az sevdiğini bilseydi, bu sonuca varmazlardı. Muhtemelen Celeste için büyük bir hayat sigortası poliçesi vardır. Ve Austin'i elinden alması için birine para verirdi.

"Ve bende bu var." Trenten ona bir çanta içinde bir telefon uzatır. "Nedir bu?" Monroe sorar.

"Bu Kellan Grove'un cep telefonu. Son taramamızı yaparken evin dışında bulduk."

Monroe bana baktı. "İkisini de kendin öldüremedin mi?" diye çıkıştı, köpekbalıklarından yardım isteddüşünüyordu. Austin benim için gerçekten o kadar az şey ifade ediyordu. "Bay Grove'un arabası için arama emri çıkartın. Bulun onu!"

"Çoktan verildi efendim. Ama sanırım önce bunu duymanız gerekiyor," diyor başını sallayarak.

Monroe telefonda birkaç tuşa basıyor. Yerine oturdu ve bana baktı. "Otur."

Emrettiği gibi yapıyorum ve omuzlarımı döndürmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sağ omuzum ağrıyor. Bu kelepçeleri çıkarmam lazım.

Trenten önce bana sonra da telefona bakıyor. "Belki de bunu özel olarak dinlemeliyiz."

"Hayır," diye tersliyor Monroe.

Yani Trenten çoktan dinledi. Bu çok açık. Ama ne olduğunu bildiğimi düşünmüyor. İçimden gülümsüyorum. Onu bulan orospu çocuğu benim. Senin ben yaptım. Bir şey değil!

Saatler önce

Bennett tepede bize katılırken Kellan'ın cesedinin başında duruyorum. Elinde fener var, bu da görmemizi kolaylaştırıyor.

"Ne oluyor lan?" Bennett, Kellan'a iri gözlerle bakarak soruyor. Sonra gözleri üzerimde geziniyor, kanlı giysilerimi, kırılmış parmak eklemlerimi ve terli tenimi inceliyor. Sıcak ve bunaltıcı bir Mayıs gecesi. "Ne oldu böyle?"

Austin'in kanı kurumaya başlıyor ve kıyafetlerimin tenime yapışmasına neden oluyor. Ve bunaltıcı koku başımı döndürüyor. Yırtıp atmak istiyorum. Kendi derime pençe atmak. Sadece onu üzerimden çıkarmak için. Ama kaçınıyorum çünkü önce bunu bitirmeliyim.

"Kellan Celeste'i öldürdü ve Austin'i vurdu," diye cevaplıyor Deke.

Bennett elini saçlarında gezdiriyor, gözleri tekrar üzerimde gezinirken "Siktir! O iyi mi?"

Deke omuz silkiyor. "Shelby'den yeni bir haber bekliyoruz."

Bennett başını sallar ve boğazını temizler, açıkça .

Başımı eğip yutkunma şeklini izliyorum. Nasıl ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü. Kellan'ın ne yapacağını biliyor muydu? Başından beri planları bu muydu? Deke ve benimle oynamak için mi? Kellan, Austin'in oyun için her zaman ölmesi gerektiğini söylemişti... Bana karşı kaç kişi oynuyordu?

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar Deke'e ama gözleri Kellan'ın cesedinde kalır.

"Cole ve benim kulüp binasına dönüp duş almamız gerekiyor. Polisler onu aramaya gelecekler. Orada olduğunu biliyorlar. Cesetten kurtulmamız gerekiyor."

Başını sallıyor. "Shane'i arayacağım-"

"Hayır!" Sonunda konuşarak onun sözünü kestim. "Başka kimse karışmayacak. İcabına bakabilir misin bakamaz mısın?" Shane'e güvenmiyorum. Her zaman Kellan'ı savunuyordu. Eğer Austin'in incinmesinde parmağı varsa, bir sonraki icabına bakacağım kişi o olacak.

"Anladım," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Verdiği cevaptan tatmin olmuş bir şekilde eğildim çünkü şu anda ayakta duracak vaktim yok. Saat çoktan işlemeye başladı. Kellan'ın kot pantolonunun ceplerini yoklamaya başladım ve iki cep telefonunu da buldum. Hepimizde iki tane var. Tıpkı Austin'i gruba zorla dahil ettiğimizde olduğu gibi, ona da bir sırt çantası verdik ve yeni bir telefon vardı.

Onları çıkarıp birini Bennett'e atıyorum ama diğerini saklıyorum. Kilidi açmak için parmağımı ekranda kaydırıyorum ve bir kayıt uygulamasının açık olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Kaydedilen son şeye gidiyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

"Sanmıyorum..." Trenten Monroe'ya fısıldıyor.

"Ne düşündüğün umurumda değil," diye homurdanıyor. Sonra bana baktı ve oynat tuşuna bastı. İçinde benimle ilgili suçlayıcı kanıtlar olduğunu düşünüyor. Ve oynatırken yüzümü görmek istiyor.

Siktir et onu!

"Lütfen, bebeğim?" Celeste'in mızımız sesi hoparlörden geliyor ve sonra burnunu çekiyor. "Parayı alalım ve gidelim."

"Hayır," diyor Kellan kırılmış bir ses tonuyla. "Anlaştığımız şey bu değildi."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Yakında göstermeye başlayacağım."

"Lanet olası bir çocuk istemiyorum," diye homurdanıyor.

Hıçkırmaya başladı. "Bruce'unmuş gibi davranamam."

"O zaman doğum kontrolünü doğru bir şekilde yapmalıydın."

"Daha erken harekete geçmeliyiz," diye fısıldıyor. "Bunu başarabiliriz-" "zaman istediğimi yaparım," diye tersleyerek kesiyor. "Lütfen?" Celeste yalvarır. "Yapma bunu."

"Bitti," diye homurdanıyor Kellan. "Bitti. Ama sen buna inanmayı reddediyorsun."

"Bunu yapamazsın..." Celeste'in sesi . "Austin." Sesi şaşırılmış gibiydi. "Eve bu kadar erken gelmeni beklemiyordum."

Austin, "Ben yatmaya gidiyorum," diye cevap veriyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bunu daha önce de duymuştum ama bu seferkini daha kolay kılmıyor. Eve yeni gelmişti, neye bulaştığını bilmiyordu. On dakikadan kısa bir süre içinde, babasının mutfağında yerde yatarken ölecekti.

"Ona söyledin mi?" Kellan soruyor.

"Bana neyi anlatacaksın?" Austin sorar. Kimse ona cevap vermez. "Yorgunum ve seninle oyun oynamak için çok geç Kellan. Bana söylemediği ne var?"

"Tüm sırları," diyor basitçe.

"Kellan, yapma-" Celeste'in paniklemiş sesi geliyor.

"Bunun için zamanım yok," der Austin.

"Neden burada olduğunu sanıyorsun?"

"?" Austin, Kellan'a sorar.

"Çünkü seni burada istedim," diye cevap veriyor.

Ve çenem gerildi. O orospu çocuğu başından beri bizimle oynuyordu. Lanet çenesini kırmaktan daha fazlasını yapmalıydım.

onu öldürmeden
önce. "Ne?"

"Annen onu arayıp senin onun için çok fazla olduğunu söylediğinde Celeste ile birlikteydim. Bruce'un sorunlu gencini yanına almanın Celeste'i bu şehirde bir aziz gibi göstereceğini söyledi. Ama o seni istemedi. Lilly'yi istedi."

"Ne?" Austin tekrar sorar. Paniğin yükselmeye başladığını duyabiliyorsunuz. "Demek anlayamadın." Sesi gururlu geliyor kendisi. "Ne yaptı? Neler ?" "Yapma," diye homurdanıyor Celeste ona.

"Sır saklayabiliyor bebeğim," diyor ona. "Celeste, Cole ve Lilly'nin annesi Betty'yi öldürdü."

Monroe'nun kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşır. Anlamıyorlar. Neden anlasın ki? Celeste'in annemi neden öldürdüğünü kimse anlamaz. Lilly'nin babasının Bruce olduğunu bilmiyorlar.

Celeste savunmaya geçercesine, "Kazaydı," der. "Yalan söyleme," diye homurdanır.

"Sen ne?" Austin şaşkınlıkla sorar. "Neden..."

"İlk başta herkes Liam ya da Bruce'tan şüphelendi ama kimse dokuz aylık hamileyken onu neden öldürdüklerini anlayamadı. Eğer bunu yapacak olsalardı, hamile olduğunu öğrendikleri anda yaparlardı. Ama Celeste hamile olduğunu öğrendiğinde çok sinirlenmişti. Bir bebek istiyordu. Bruce'un çocuğunu doğurmak istiyordu. Ama Bruce çocuk istemiyordu. Bu yüzden Celeste onun evine gitti ve onunla yüzleşti. Lilly'nin ortak velayetini istediğini söyledi ve Betty hayır deyince onu merdivenlerden aşağı itti."

O lanet sürtük annemi öldürdü ve ben bunu hiç bilmiyordum! Hiç şüphelenmedim bile. Lilly'ye bakmasına izin verdim ve neler yapabileceğini asla bilemedim.

Celeste Kellan'a, "Bütün bunları sana sır olarak söyledim," diye bağırır.

Devam ediyor. "Sonra 911'i aradı ve onun merdivenlerden düştüğünü duyduğunu söyledi. Sanki onun acınası hayatını umursuyormuş gibi."

"Hayır!" Austin yavaşça, hâlâ inanmayı reddederek söylüyor. "Cole onun düştüğünü ve komplikasyonlar nedeniyle ameliyat sırasında öldüğünü söyledi."

Gülüyor. "Cole sadece Celeste'in ona ne söylediğini biliyor. Yardım çağırmadan önce otuz dakika beklemiş. Lilly'nin doğumu

hastaneye giderken ambulans. Hastaneye vardıklarında Betty ölmüştü."

"Seni orospu çocuğu!" Celeste, Kellan'a bağırır.

"Ve şimdi tarihin tekerrür göreceksiniz," diye .

Bir kargaşa duyarsınız ve Celeste haykırır. "Geri çekilin!" diye emrediyor.

Ve sadece Austin'le konuştuğunu tahmin edebilirim.

"Devam edin!" diye bağırıyor ve silahını ona doğrulttuğunu hayal ediyorum.

Benim silahımla aynı marka ve model. Ama tek yapmaları gereken şarjörümü açmak, ve bir mermi hariç hepsini görecekler. Eminim çoktan görmüşlerdir. Muhtemelen orada duruyor, fişek yatağı temizlenmiş ve şarjör boş.

"Tamam, tamam, ," diyor Austin ve sesi titriyor.

"Bakın..." Devam ediyor. "Celeste hamile." Hıçkırmaya başlar. "Benim çocuğuma. Betty'yi hamile bıraktıktan sonra Bruce bu durumu düzeltti, böylece bir daha asla olmayacaktı. Bu onu eliyor. Ve becerdiğin diğer tek erkek benim, değil mi bebeğim?" diye sorar.

Celeste hıçkırmaya devam eder ama yüksek sesle cevap vermez.

Devam ediyor. "Tıpkı Bruce ve Liam gibi ben de çocuk istemiyorum. Ama onların aksine, ben bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyorum." "Lütfen, Kellan," diye yalvarıyor. "Seni seviyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Sen benim için bir hiçtin." Celeste'in onu itmesi sonucu merdivenlerden düştüğünü duyarsınız. Sonra sessizlik.

"Onu sen öldürdün." Austin'in sesi geliyor. "Onu sen öldürdün," diye haykırır bu kez.

"Onu kurtarmaya mı çalışıyorsun? O senin hayatının aşkının annesini öldürdü. Ki kendisi aynı zamanda üvey kız kardeşinin de annesiydi."

"O hamile," diye telaşlı bir sesle seslendi. "Bebek sana hiçbir şey yapmadı."

"Oh, ama olacak. Bu yüzden gitmesi gerekiyor." Daha fazla kargaşa ve mermer zeminde sürüklenen derinin sesini duyarsınız, ardından nefes nefese kalır. Sonra hiçbir şey. Onu hangi pozisyonda tutuyorsa, boğuyor. Nefes alışım hızlanıyor. "Başından beri bir oyun oynuyordun, Austin, ama bu benim

Oyun. Benim kurallarım. Ve artık bitti." Sonra vücudunun bir kez daha yere vurduğunu duyarsınız.

Cep telefonuyla ne yapacağımızı çok iyi biliyorduk. Bennett üzerinde oynadı, çünkü Kellan kasette çok fazla şey söylemişti. Jeff'in vücudunu yakmasını izlemenin onu ne kadar ettiğinden bahsetti. Ve polislerin o kısmı duymasına izin veremezdik. Kıcımlı kurtarmak için değildi. Bu noktada, bana ne olacağı umurumda bile değil. Ama o? Onun hayatını kurtarmak için hayatımın geri kalanını hapiste geçirirdim.

Ayrıca benimle birlikte araba çaldığından da bahsetmişti. O da gitmeliydi. Ağzını çok fazla açıyordu. Onu yıllar önce öldürmeliydik.

"Ama benden nefret ettiniz... beni gruptan atmaya çalıştınız..."

Monroe kayıt başladığından beri ilk kez bana bakıyor. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyor. Bir şeylerin eksik olduğunu. Ama bunu kanıtlamak zorunda. Austin'in gruptan bahsetmesine gelince? Herkes bizim GWS olduğumuzu biliyor. Gençliğimizden beri öyleyiz. İçimizden birini ilk kez sorgu odasına almıyor.

"Hepsi planımın bir parçasıydı. Seni her uzaklaştırdığımda, Cole seni daha da yaklaştırdı." Bennett, Austin'e Bruce'u öldürme planımızı anlattığı bu bölümde de doktorluk yapmak zorunda kaldı. "Seni ve Cole'u öldürmemi ve Lilly ile birlikte gün batımına doğru kaçmamı istedi." Burnundan soluyor. "Cole'a söylediği tüm o yalanlar." Kıkırdıyor. "Sen. Çok mükemmeldi."

"Ben onun gibi değilim Cole. Bana şantaj yapamazsın." Celeste bunu bana Kellan'la yattığını bildiğimi söylediğimde söylemişti. O zaman bunu düşünmemiştim ama Austin'e ne yaptığımı nereden biliyordu? Kellan'ı onun yakasından düşürmenin bir yolunu bulmaya o kadar odaklanmışım ki onun sözlerini düşünemedim.

Bu kaseti dinleyince keşke onu öldürmeden önce ona bazı sorular sorsaydım diyorum. Mesela en neden onun buraya gelmesini istedi? Onun için planları neydi ve ne kadar değişti? Artık o da Celeste de öldüğüne göre bu cevapları asla alamayacağım.

"Seni hasta piç," diye tükürür Austin.

Kıkırdıyor. "O ve ben aynıyız, Austin. İkimiz de seni istediğimiz gibi kullandık."

"Cole bana asla zarar vermez. Şimdi değil."

Sözleri karşısında boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Çünkü onu incitiyordum. Yoksa onunla yalnız kalmazdı. Çocuklar ve ben, eğer geri çekilirim, onun peşinden gitmek için bir nedeni olmayacağını düşündük. Ama bu Celeste'in de planları olduğunu öğrenmeden önceydi. Eğer Austin ölürse, onun kanı benim ellerimde olacak. Ve ben bununla yaşayamam.

"Haklısın," diye iç geçirerek kabul etti. "Saçının teline bile zarar vermez. Ama bu duvarları senin kanınla boyayacağım. Ne de olsa en sevdiği renk kırmızı." Sonra daha fazla kargaşa.

Derisinin mermer zeminde kaydığını duyuyorsunuz, sanki ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi. Sonra çığlık atıyor ve ses sorgu odasının duvarlarından yansıyor, ardından bir şey şangırtıyla yere çarpıyor.

"Bruce'un seninle ilgilenmesini istedim," diye homurdanıyor. "Tıpkı karısını becermek için arabasını sürdüğümde Cole'u öldürmesini istediğim gibi." Buna gülüyor. "Ama bunu kendim yapmak zorundayım. Celeste'i öldürürken beni kaydettiysen diye."

neden söylediğini anlamıyorum, çünkü kaydediyordu. Ama Bennett, Kellan'ın bu kaseti bana göndermesinin, onun polise göndermesinden farklı olduğuna dikkat çekti.

Çırpınışını, nefese kalışını duyuyorsun.

"Tek pişmanlığım seni beceremeyecek olmam." İç geçiriyor ve sözleri karşısında bedenim geriliyor. "Çünkü Cole'un o banyoda seni becerdiği kaydı dinledim, Austin."

Dedektif ve memur bana kaşlarını kaldırarak bakıyorlar. Siktir, o video gitmeli.

"Sen ve ben olduğumuzu hayal ederek birçok kez tatmin oldum."

Çenem geriliyor ve onun çırpınmayı bıraktığını duyuyorsunuz, ardından uzun bir sessizlik geliyor. Monroe kaydı kapatmaya gidiyor ama sonra Kellan'ın çığlığını ve öksürüğünü duyuyorsunuz. "S.KTİR!" diye bağırıyor.

Saniyeler geçtikçe boğuk nefes alıyor.

"Cole!" Austin uzaktan adımı haykırıyor. Sanki ondan kaçmayı başarmış gibi. Belki başka bir odaya.

Beni o zaman aramıştı.

Ona ne dediğimi duyamazsın. Ama o gözyaşlarına boğuldu ve ben başımı eğdim. Onun yanında olmalıydım!

"O burada!" diye bağıyor. "Kellan babamın evinde. Celeste'i öldürdü!"

Başımı salladım. Ona yeterince hızlı ulaşamadım. Sevdiklerimi hep hayal kırıklığına uğrattıyorum.

Kellan'ın sesini duyarsınız. "Başaramayacak." Ardından silah sesi geliyor. "Siktiğimin kaltağı!" diye tıslıyor kayıt kesilmeden önce.

Başımı eğiyorum. Vücudum ağrıyor. Yumruklarım hâlâ kanıyor ve kelepçeler bileklerime batıyor. Onları bilerek daha sıkı takmışlar. Ama Kellan'ı öldürmek buna değerdi. O piç ölmeyi hak ediyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

Odayı sessizlik kaplıyor ama Monroe'nun ağır nefes alışını duyabiliyorsunuz. Davasını çözdüğüm için çok kızgın. Sonunda beni dek içeri tıkabileceğini düşünüyordu. Yıllardır tüm GWS'leri içeri tıkmak çünkü çok fazla eşek şakası yaptık. Ve ben bu lanet kasabadan ayrılmadan önce bu onun son şansıydı.

"Efendim, yapamazsınız..." Kapı açılmadan hemen önce odanın dışında bir kargaşa duyuyoruz.

Kafamı kaldırdığımda babamın avukatı Jacob Lasser'in odaya görüyorum. "Cole, tek kelime etme," diye emrediyor, sonra memur ve dedektife dönüyor.

Neden burada olduğunu merak ediyorum çünkü onu babamın gönderdiğinden şüpheliyim. Haberlerde görmüş olmalı ve yardıma ihtiyacım olduğunu, kendisinin de yüklü bir maaş çeki alacağını düşünmüş olmalı. Onun için çok kötü, ben kendime yardım ettim. Her zaman yaptığım gibi.

Sürpriz bir şekilde babam odaya daldı. *Onun burada ne işi var?*

Deke'in açtığı kesiğe şöyle bir bakıyor ve öldürücü gözleri karşımda oturan arkadaşına dikiliyor. "Senin lanet işini alacağım!" diye kükredi. "Oğlumu cinayetten tutuklamaya hakkın yok!"

İç çekmekten kendimi alıkoyuyorum. Çoktan haberlere çıkmış olmalı. Ya da Bruce babamı aradı. Her iki durumda da, o sadece kendi imajı için burada, benim için değil.

Monroe ayağa kalkıyor. "Biz sadece onu sorguluyoruz..."

"Kelepçeli mi?" tersleyerek sözünü kesti. "Çıkar onları. Şimdi!"

Trenten, amirinin onayını bekleme zahmetine bile girmeden masanın etrafında koşuyor. Beni üst kolumdan tutarak ayağa kaldırıyor ve bileklerimi ovuşturmaktan kaçınıyorum. Bu adamların, özellikle de babamın önünde zayıflık göstermeyeceğim.

"Liam..."

"Bana Bay Reynolds diyeceksin!" Etrafımda dolaşp kolumu tuttu ve tırnaklarını derime geçirdi. "Ve oğluma ya da bana söyleyeceğin her şey avukatıma iletilecek!" Sonra beni odadan dışarı sürükledi.

Uzun koridorda ilerlerken kolumu onun elinden kurtarıyorum. Deke'in oturduğu odaya geldiğimizde sessiz kalıyor. Yerinden fırlıyor ve sessizce birlikte çıkıyoruz. Dışarı hâlâ karanlık.

Dışarı çıktıktan sonra babam yüzünü bana döndü. "Ne yaptığın umurumda değil. Lanet çenenin kapalı tut ve bırak ben halledeyim."

"Çoktan aldım," diye mırıldanıyorum ve geçip gidiyorum.

Parmakları gömleğime saplanıyor ve beni durdurmak için çekiştiriyor. "Bu da ne demek oluyor ve sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yüzüne bakıyorum. Mavi gözleri bana burun delikleri açılıyor. Ona bu kadar benzememden nefret ediyorum. "Yani kendi başımın çaresine baktım! Ve hastaneye gidiyorum-"

"Hayır, değilsin!" Sözümü kesti. "O kızıdan mümkün olduğunca uzak duracaksın!"

"Beni durduracak mısın?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seni hapse atmalarına izin vereceğim, Cole!" diye tehdit ediyor. "Sana sahip olduğumu kanıtlamak için ellerinde ne kanıt varsa almalarına ve seni sonsuza kadar kilitlemelerine izin vereceğim!"

Deke arkasını dönüp merdivenlerden aşağı koşuyor. Babam sırtıyor, Deke'in beni terk ettiğini düşünüyor ama aslında arabayı çekecek çünkü ben buradan siktir olup gitmeye hazırım.

Elimi omzuna koyuyorum ve alaycı gülümsemesine karşılık veriyorum. "Devam et." Sonra arabam kaldırımın kenarında hızla dururken ben de koşarak merdivenlerden iniyorum. Ben atlıyorum ve Deke gaza basıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

COLE

DEKE VE BEN aceleyle hastanenin sürgülü kapısından içeri koşuyoruz. Bekleme odasına girdiğimizde Becky üzerinde bir çift pamuklu şort ve tişörtle ayağa fırlıyor. Haberi duyduğunda yatakta olmalıydı ve doğruca buraya geldi. Bennett onun yanındaki koltuğa oturuyor. Hepimiz mezarlıkta olduğumuz için o da eve gidip üstünü değiştirmiş.

"Deke?" Becky onu gördüğünde seslenir.

"Bir şey duydu mu?" Ona sordum. İki saatten fazla karakoldaydım. Ve o dört saat önce vuruldu.

"Hayır," diye boğulur ve başını sallar. Deke onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Henüz bir şey söylemediler."

Bekleme alanında oturuyoruz ve bacaklarım zıplıyor. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve düzgün düşünemiyorum gibiyim. Deke'in ve benim planımız işe yaradığına göre, huzursuzum. Şimdi ne olacak? Ya ? Ya onu son gördüğümde onu kurtarmayı ?

Tekrar başarısız olamam. Onu değil. Bu sefer olmaz.

Ayağa fırlıyorum ve banyoya gidiyorum. Kapıyı iterek açıyorum, suyu açıyorum ve yüzüme biraz sıçratıyorum. Cildim yanıyor. Kaslarım gergin.

Duvara yaslanıp ellerimle yüzümü kapatıyorum. Ellerim titriyor ve nefesimi tutamıyorum.

Çok kördüm. Çok şey kaçırmışım. Onu çocukluğumuzdan bile hatırlamıyordum. Ama şimdi hatırlıyorum. Onu ilk gördüğüm anı nasıl unutabilirim ki?

Yedi yaşında

"Çocuklar?" diye sesleniyor annem arka bahçemizin diğer tarafından. "Buraya gelin."

Kellan, Deke ve ben ona doğru koştuk. Bize gülümsüyor ve sonra yan tarafındaki küçük kıza bakıyor. Üzerinde hardal rengi bir gömlek ve kirli bir kot pantolon var. Kahverengi saçları dağınık ve annesi taramamış gibi görünüyor. Annem ellerini saçlarının üzerinde gezdiriyor, sanki düğümleri düzleştirmeye çalışıyormuş gibi.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Bu.." Gururla gülümsüyor. "Austin. Yaz boyunca Bruce'la birlikte yaşayacak." Annem bana sert bir bakış attı. İyi bildiğim bir bakış. "O yüzden ona iyi davran." Kızın sırtını sıvazladı ve uzaklaştı.

Yeşil gözlü kız bana gülümsüyor ve ben dudağımı geri çekiyorum. "Austin bir erkek ismi," diyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve gözleri bana dikiliyor.

Kellan ona doğru bir adım atarak, "Bence çok güzel," diyor.

"Kimse sana sormadı." Deke onu yakasından tutup geri çeker.

"Annen bana karşı nazik olmanı söyledi." Ellerin kalçalarının üzerine koyar.

"Evet, annem artık burada değil, değil mi?" Bir adım öne çıktım ve onu geriye doğru ittim. Bir taşla takıldı ve kış üstü düştü. "Biz kızlarla oynamayız," diye tükürüyorum uzaklaşmadan önce.

Eğer geri dönebilseydim, pek çok şeyi değiştirirdim. "Cole?"

Deke kafasını içeri uzatarak seslendi.

"Ne?"

"Shelby burada..."

Onu iterek geçip bekleme alanına girdim. Shelby sırtı bana dönük, Becky ve Bennett ile konuşuyor, açık mavi önlük giymiş, sarı saçlarını at kuyruğu yapmış. "Çıktı mı?" Onlara yaklaşırken aceleyle soruyorum.

Arkasını döndü ve bana sert bir bakış attı. "Cole-"

"Ona zarar vermedim," diye araya giriyorum Shelby'nin, bu bakışla nereye varacağını biliyordum. "Söz veriyorum. Onu kurtarmaya çalışıyordum."

Gözleri yumuşar ve iç çeker. "Hayır."

Elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü? Neden ?" Yardım etmesi gerekmiyor mu? Burada ne yaptığından tam olarak emin değilim. Şimdiye kadar hiç umursamamıştım.

Sorum karşısında dudakları inceldi. "Dinle Cole. İkimiz de senin benim en sevdiğim kişi olmadığını zaten biliyoruz. Ama aynı zamanda bilgi almanın tek yolu da benim." Ağzımı açtım ama o devam etti. "Sen aileden değilsin, bu yüzden sana bir şey söyleyerek yasaları çiğniyorum."

Ondan bir adım geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum. "Haklısın. Teşekkür ederim. Sadece bilmek istiyorum. Lütfen?"

Sözlerime şaşırmış gibi kaşları kalktı. Daha önce hiç teşekkür etmemiştim ya da birine haklı olduğunu söylememiştim. Haklı olsalar bile. Ama şimdi her şey farklı.

Derin bir nefes alır. "İşe dönmem gerekiyor ama Dr. Roberts'ın kurşunu çıkardığını bilmenizi istedim. Ama çok kan kaybetmiş ve henüz durumu iyi değil."

"Aman Tanrım." Becky elini ağzına götürerek soluk soluğa kalıyor. "Ama mi?" Zorlukla yutkunarak soruyorum.

Önce Deke'e sonra da bana baktı. "Bunu sana söyleyemem Cole."

"Ama az önce dedin ki-"

"Çok ciddi yaraları var," diye sözümü kesti. "Austin aort damarını iskaladığı için şanslıydı çünkü hiç şansı olmazdı. Dakikalar içinde kan kaybından öldü."

Becky etrafında dönüyor ve hıçkırmaya devam ederken Deke'in gömleğine gömülüyor. Kendimi uyuşmuş hissediyorum.

Sesini alçaltıyor. "Austin beynine oksijen gitmeden çok uzun bir süre geçirdi."

Deke gözlerini kapatıp uzun bir nefes verirken Becky daha sert hıçkırır ve Bennett'in başı yere bakacak şekilde düşer. Ben mi? Kalbim duruyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. Sanki biri göğsümde oturuyormuş gibi hissediyorum. Çok fazla baskı var.

Shelby sessizliğimiz karşısında bizden uzaklaşmaya başladı. "Ama herkes elinden geleni yapıyor. Benim işe dönmem gerekiyor. Ama bulduğumda sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." Sonra da gitti.

Sandalyelere doğru yolumu buluyorum ve birine oturuyorum. Bennett karşımda oturuyor ve başını eğik tutuyor. Deke yanıma oturdu ve

hıçkırarak ağlayan Becky'yi kucağına çeker.

Yüzüm ellerimin arasına düşüyor ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. , *tatlım. Sadece bunu atlat ...*

"Annesini arayan oldu mu?" Bennett düşüncelerimi bölerek soruyor.

Onun annesiyle ve boktan erkek arkadaşıyla olan geçmişini bilmiyor. "Gerek yok," diye cevap veriyorum, boğazımı temizleyip ellerimi bırakarak. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra anlayışla bir kez başını sallıyor. Elini bırakıyor.

Deke bana bakıyor ve yumuşak bir gülümseme veriyor. Her zaman izlerimi örtmeme yardım ediyor. Kardeşler böyle yapar.

İki ay önce

Austin ve ben kulüp evindeki bir gecenin ardından Bruce'un evine el ele girdik. Bahar tatilindeydik, bu yüzden birlikte normalden daha fazla zaman geçirebildik. "Austin? Sen misin?" Celeste oturma odasından sordu.

Austin cevap vermiyor. Koridorda yürüyüp oturma odasına giriyoruz. Kanepede iki kişi daha görünce durdu.

Elim hemen onun elini sıkıyor çünkü kim olduğunu çok iyi biliyorum. Austin'in koyu yeşil gözleri ve siyah saçları var. Kadın olması gerekenden daha yaşlı görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve yüzü kırışıklarla dolu. Uyuşturucu kullandığı belli. Kahretsin, gözlerinin şu anki genişlemesine bakılırsa, kafası iyi olabilir.

"Anne?" diye bağılıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Onunla en son ne zaman konuştuğundan emin değilim. Sormadım. Hiç sormadım. Sadece bir kez, uzaklaştırıldığı sırada öğle yemeği sırasında onu görmeye gittiğimde bana söyleyecek kadar zorladım. Plaj partisinden sonraki sabah bana biraz açıldı ama o kadar. Bilmek istemediğimden değildi. Sadece bu konuda konuşmanın onun için ne kadar acı verici olduğunu gördüm, bu yüzden meraklı olmayı bıraktım. Geçmişinin gömülmesi ve unutulması gerektiğini anlıyorum.

Annesi ona gülümsüyor. Sonra onun elini tutan benim elime bakıyor, sonra beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sonra tekrar Austin'e baktı.

Celeste boğazını temizliyor ve sarı saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına itiyor. "Annen gelip sana iyi haberi bizzat vermek istedi," diye duyurdu.

"Haberler iyi mi?" Austin soruyor.

Annesinin gülümsemesi büyüyor ve sol elini uzatıyor. "Biz evlendik."

Kimse bir şey söylemiyor. Annesinin yanında oturan adamı izliyorum. Adı Phillip. Plaj partisinden sonraki sabahtan hatırlıyorum. Bana telefonundaki fotoğrafları karıştıran adamdan bahsetmişti. Adamın gözleri kanımı kaynatacak şekilde kızın üzerinde geziniyor. Saçları dün gece ve bu sabah ellerimin içinde olduğu için yeni sikilmiş gibi görünüyor. Üzerinde benim siyah fermuarlı kapüşonlu tişörtüm, pamuklu bir şort ve tenis ayakkabıları var. Bu kadar. Dün gece gömleğini ve sütyenini yırttım. O zaman hoşuma gitmişti. Şimdi onu bir battaniyeye sarmak istiyorum. Gözleri kızın bacaklarının arasına indiğinde yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Elini çekerek bir adım öne çıktım. Beni durmam için çekti. "Bu ne zaman oldu?" Austin soruyor.

Annesi bunu ona söylemek için neden buraya gelsin ki? Burada olmasının başka bir nedeni var ve bu kızı için değil.

"İki hafta önce." Ellerini çırpıyor. "Aziz Paddy Günü'nde."

Ne oluyor lan? "Bu pislikle kızının doğum gününde mi evlendin?" Ağzımı daha fazla kapalı tutamayarak homurdandım.

Annesi gözlerini bana dikti ve boktan kocası ayağa kalktı. "Kim olduğunu bilmiyorum evlat ama annesiyle bu şekilde konuşmamı tavsiye ederim."

Homurdanıyorum. "Ben senin oğlun değilim ve o da kesinlikle onun annesi değil."

Kadın ayağa fırlar. "Bu da kim Celeste?" diye sorar.

"Onun adı Cole ve o benim erkek arkadaşım," diye tersliyor Austin.

Ve kendi kendime gülümsedim. Evet, öyleyim ve ikinizi de öldüreceğim!

Celeste bir elini saçlarında gezdirir. "Sanırım senin ve Phillip git." Boğazını temizliyor. "Sana söz verilen şeyi aldın." "Söz mü?"

Soruyorum. İşte sebepleri. Tabii ki annesi onu görmeye gelmezdi. Onu ovmak için olsa bile

yüzüne evlilik. Tek umursadığı Austin'in ona ne kazandıracağı. Para. Ve Bruce'da bundan bolca var, ama şimdi Austin on sekiz yaşında ve mezun olmak üzere, bu onun için daha fazla para anlamına gelmiyor, bu yüzden artık yapamadan önce paraya çevirecek.

Adam kıkırdıyor ve kolunu kadının omuzlarına atıyor. "Bu yetişkin işi, evlat. Sen anlamazsın." Sonra Austin'e bakar. Tekrar kadının gözüne bakar. Doğum günü partisinin olduğu gece Kellan'ın yüzünü aynaya çarpması sonucu oluşan hafif morluk hâlâ gözünde. "Sanırım seni iyi eğitmişim." Sonra bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

Austin'inkini tutmayan elimi yumrukladım. Öldün sen! "Dışarı!" Celeste tersledi.

Onlar odadan çıkarken Austin yanımda donmuş bir şekilde duruyor. Celeste de onları takip ediyor ve Austin'in ağır nefes alışları büyük odayı dolduruyor.

"O da neydi öyle?" Elini bırakmasını talep ediyorum.

Celeste bir kez daha bize katılıyor ve iç geçiriyor. "Bir şey yok-"

"Saçmalık!" Sözünü keserek Austin'in sıçramasına neden oldum. "Neden buradaydılar ve onlara ne vaat edildi?" Para olması gerektiğini biliyorum. Asıl soru neden? Bruce onu geri göndermeyi mi planlıyordu? Gönderemez. O artık 18 yaşında.

Celeste önce Austin'e sonra da yere bakar.

Buradan taşınabilir. Benimle kal. Artık onu durduramazlar.

...

"Bilmek istemiyorum," diyor Austin yumuşak bir sesle.

Ona bakıyorum ve yüzündeki üzüntü ifadesinden nefret ediyorum. Nasıl da Annesi bir kez daha ona önemsiz olduğunu gösterdi. Her şey kocasının zavallı piçiyle ilgiliydi. "Austin ..."

"Umurumda değil Cole. Anlamıyor musun? İsteddiğini elde etti. Benden kurtuldu ve onunla evlenmesini sağladı." Dönüp odadan çıktı ve beni Celeste ile yalnız bıraktı.

"Ne yaptın sen?" Ona dönerek homurdandım. Ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey yapmadım."

"Saçmalık!" Tersledim ve ona doğru ilerledim. "Ne yaptın sen Celeste?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Annesi geçen gün beni aradı..."

"Ve?" O susunca ben de soruyorum.

"Ve Bruce'un ona yirmi bin dolar söz verdiğini söyledi."

"Eğer onu geri gönderdiyse!" Havlıyorum. "Ve bu ." Bruce anlaşılmamızdan dönmese iyi olur yoksa değerli arabasını çalmaktan fazlasını yaparım. İki bacağını da kırarım. Annesi onu geri istemiş gibi görünmüyordu. Zaten en başından beri onu istemiyordu.

Telefonumu cebimden çıkardım ve hızlıca bir mesaj gönderdim.

Ben: Meşgul müsün?

Deke okuyor ve hemen cevap veriyor.

Becky ile birlikteyim. Ne ?

Ben: Halledilmesi gereken bir işim var. Deke: Ne zaman istersen hazır olabilirim.

Ben: Bana beş ver.

Dönüp oturma odasından çıkmak üzereyken Celeste kolumdan tutup beni durduruyor. "Ne yapacaksın?" diye soruyor iri gözlerle.

Bruce'un uzun zaman önce yapması gereken bir şey. Ama homurdanıyorum, "Hiçbir şey." Planladığım şey hakkında ona hiçbir şey söylemeyeceğim.

Austin'yatak odasının kapısını açtığımda onu yatağının ucunda otururken buluyorum. Önünde diz çöküyorum. "Gitmeliyim," diyorum yüzündeki saçları iterek.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor usulca. "Lilly'yi hayvanat bahçesine götüreceğimizi sanıyordum?"

Başımı salladım. "Sonra görüşürüz. Yapmam gereken bir şey var." Boyum kadar ayağa kalkarak eğiliyor ve onu alnından öpüyorum. Telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkarıyorum. **Deke** yanıp sönüyor ama aramayı susturuyorum. "Neden gidip Lilly'yi almıyorsun ve sonra benimle kulüp binasında buluşmuyorsun?" diye teklif ediyorum ve o da başını sallıyor.

"İşte." Ayağa kalkıyor ve kapüşonunun fermuarını açarak çıplak göğsünü bana gösteriyor.

Gözlerim göğüslerine kayıyor ve ellerim kalçalarını kavıyor. "dağıtmaya mı çalışıyorsun?" Sesim sert ve sikim artık sert. İşe yarıyor.

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece geri isteyeceğini düşündüm."

Eğildim ve yanağından öptüm. Sonra gözlerim onunkilerle buluşuyor. Ona nereye gittiğimi söylememi bekliyor ama

O. Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir. Onu terk etmekten ne kadar nefret etsem de, yapmam gereken bir şey var. Döndüm ve odasından çıktım. Ön kapıdan çıkarken Deke'i geri çağırdım.

"Hey, dostum. N?" İkinci zil sesinde cevap veriyor.

Arabamı vitese takıyorum ve lastikleri gıcırdatarak beş kademeli çeşmenin etrafından dolaşıyorum. "Austin'in annesi şehirde. Yeni kocasıyla birlikte."

"Tamam," diyor yavaşça.

Derin bir nefes alıyorum. Austin ve üvey babası hakkında bildiklerimi Deke'e anlatmadım. Sadece Shane biliyor ve bildiğim kadarıyla o da ağzını kapalı tutuyor. "Bruce'un evine girdiğimizde Austin'i bekliyorlardı."

"Ve?"

"Ve onlarla gerekiyor," diye cevap veriyorum. Bu kadar basit.

"Seninle nerede buluşmamı istersin?" diye soruyor tereddüt etmeden.

Ve bir anda yardım teklif etti. İşte bu yüzden Deke benim en iyi arkadaşım. Her an her şeye hazırdır.

Onları bulmak bizim için zor olmadı. Collins'in sunduğu en ucuz otele gittik, şehrin hemen dışında, havaalanına en yakın olan oteldi ve onlar oradaydı. Deke ve ben onları tesisin en ucundaki odalarına girerken izledik. Otoparkta çok fazla araba yoktu, bu da bizim işimize geliyordu ama o anda bu konuda bir şey yapamazdık. Yakalanma riskini göze alamazdım. Sağlam bir plan yaptık ve duş alıp Austin ve Lilly ile hayvanat bahçesine gitmek için hazırlanmak üzere kulüp binasına geri döndüm. Duştayken duvara yumruk attım ve parmak eklemlerim . Austin geldiğinde onlara baktı. Ne düşündüğünü biliyordum ama bir şey itiraf etmedim, o da çıkıp sormadı. Zaten yalan söyledim.

O akşam Austin eve gittikten sonra Deke gelip beni aldı ve otel odasının dışında oturup doğru zamanı bekledik.

Spor çantalarımız . Herkesin yapacağı gibi kapıyı çaldım ve Phillip açtı. Kapıyı suratına doğru iterek onu tekrar odaya soktum. Deke kapıyı çarparak kapattı. Daha çığlık bile atamadan onu yüzüstü yatağa yatırdı. O da

Ağızına koli bandı yerleştirdim ve bantı kullanarak ellerini arkadan ayak bilekleriyle birlikte bağladım. Ben de aynısını kocasına yaptım. Sonra başlarına çuval geçirdik ve Deke'in cipinin arkasına ittik. Onları babalarımızın yatlarını tuttukları götürdük. Orada nakliye konteynırlarını yüklemek ve boşaltmak için kullandıkları terk edilmiş bir depo vardı. Şehrin diğer tarafında yeni bir tane inşa ettiler ama bunu henüz yıkmadılar. Kimse oraya gitmiyor.

Onları cipin arkasından sürükleyerek çıkardık ve eskiden ofis olan küçük bir odaya getirdik. Beton zemini mavi bir muşamba kaplıyor. Ben Austin ve Lilly ile hayvanat bahçesindeyken Deke zaten buradaydı.

Her birini bir sandalyeye oturttuk ve kadının kapüşonunu çektik. Deke spor çantasından ipi çıkarıp göğsüne, karnına ve sonra bacaklarına dolayarak onu sandalyeye bağlarken, bizi tekmeleyemeyeceğinden ya da emin olmak için sandalyede tekmeliyor ve çırpınıyor.

Kocasıyla yüzleşmek için dönüyoruz. Kapüşonu hala üzerinde.

Yırtıp attım ve gözlerinden yaşlar akarak bana baktı. Karısına baktı. Bantlanmış ağızının arkasından çığlık atıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Ayağı fırladı. Onu sandalyeye bağlamadık çünkü bunun neresi eğlenceli?

Piçi onun kollarına atıyorum. Deke adamın önüne doğru çekiyor. Bir kolu belini sarıyor, diğeri burnunu sıkıyor, onu boğmayı planlıyor. Başını sallayarak ona karşı koyuyor.

"Hayır." Onu durdurdum. "Bu çok kolay olurdu."

Deke kıkırdar ve adamın kulağına fısıldamak için eğilir. "Onu kızdıracak ne yaptın bilmiyorum ama teşekkürler."

Ceplerini karıştırmaya başladım. Bir paket sigara ve bir çakmağı ulaştığımda gülümsüyorum. Birini çıkarıp diğerlerini muşamba kaplı zemine bırakıyorum.

"Biliyorsun, sigara içmek seni öldürür," diyorum sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirerek. Zippo çakmağı alıp çevirerek açıyorum ve sigaranın ucunu yakıp uzun bir nefes çekiyorum. Kahretsin, sigara içmeyeli neredeyse yıl olmuş. Nikotinin ne kadar güçlü unutmuşum. Özlemediğime şaşırdım. "Eskiden içtiğimde sigara içerdim." Saçmalamaya başladı.

Ağzının arkasından saçmalıyor. Otel kapısıyla vurduğum yerden kırılan burnundan kan akıyor. "Sonra Deke bir gece bütün bir paketi içmem için bana meydan okudu." Bu anıya gülümsüyorum. "Ondan sonra hiç dokunmadım diyelim."

Bir nefes daha çekerken kaşlarımı çatıyorum. "Artık eskisi gibi değil." Deke'e başımı sallayarak, "Başını geride tut." diye emrediyorum.

Deke boştaki eliyle çenesini kavrayıp başını geriye doğru çeker ve Phillip debelenince güler. Adamın elleri hâlâ arkadan bağlı ve ayak bilekleri birbirine bağlı. Hiçbir yere gitmiyor.

Yanına yaklaşarak ölmek üzere olan adama ters ters bakıyorum. "Bana ait olana dokundun. Oyuncağımla oynayan erkeklere ne yaptığımı biliyor musun?" Gözyaşları yüzünden aşağıya ve ağzını kapatan bandın üzerinden akarken kahverengi gözleri açılıyor.

"Öğrenmek üzeresin," diye şarkı söylüyor Deke yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

"Onları iki kat daha sert beceriyorum." Yanan sigarayı boynuna, hızla atan nabzının tam üzerine bastırıyorum ve orada tutuyorum.

Deke'in pençesinde çırpınıyor ve bandın arkasından çığlık atıyor ama Deke'in tutuşu gevşemiyor. Sigarayı çıkarıyorum ve ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum. "Bırak onu," diye homurdanıyorum, onlardan bir adım geri çekilerek.

Muşambanın üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, başı öne eğik ve hiçkırıklarından omuzları titriyor.

"Siktiğimin zavallısı." Deke ona tükürür.

Uzanıp tişörtümü çıkarıyorum ve yere atıyorum. Eğilip çenesini kavriyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Ben her zaman kavgayı tercih eden ve yumruğun acısını seven bir adam oldum. Ama sen bir istisna olacaksın." Sonra savurdum ve yüzünün yan tarafına vurdum. Kafası sola doğru savruldu ve vücudu müşambanın üzerine düştü.

"onu" diye emrediyorum.

Deke kalçasından tutup onu sırt üstü çeviriyor, bağlı bilekleri artık ağırlığının altında. Siyah çantama doğru yürüyorum ve fermuarını açıyorum. Bıçağı çıkarıp incelemek için havaya kaldırıyorum. Ona şantaj yapmaya çalıştığımda Austin'in ön kolunu keserken kullandığımın aynısı. Müşambanın üzerinde çırpınıyor, kocaman gözleri bana bakıyor. "otur."

Deke göğsüne yaslanıp bacaklarına bakıyor. Eğilip pantolonunun kemerini ve fermuarını açıyorum, sonra da tıkacına karşı mırıldanırken titreyen bacaklarından aşağı çekiyorum. Üzerinde bir çift beyaz boxer külot vardı ve bu bana bir fikir verdi. Austin'i düşünerek kaç kez otuzbir çektiğini bilemiyorum.

Bir keresinde bana ne söylediğini hatırlıyorum. "Bir gün yatak odama girdim ve Phillip'i telefonumdaki fotoğraflarımı karıştırırken buldum. Kendi çektiğim ve Martin'e gönderdiğim fotoğrafları. Bundan sonra, tahmin edemeyeceği bir kilit koymam gerektiğini biliyordum. Retina tarayıcı en iyi seçenektir."

Evet, piç kurusu kesinlikle ona otuzbir çekmişti. Hareket etmelerini engellemek için bacaklarının üzerine oturdum. Ağırlığımızın altında debeleniyor ama nafi. "Bu seni tahrik ediyor mu?" Bıçağı uyluğunun üst kısmında gezdirirken soruyorum. Yaradan kan akıyor ve koli bandına doğru çığlık atıyor.

Bir keresinde Maddox, Shane'e gece geç saatte okyanusta yüzmesi için meydan okumuştı. Bir yerini kesti ve onu Shelby'ye götürmek zorunda kaldık. Ne kadar aptal olduğumuzu ve kesiğin uyluk atardamarına ne kadar yakın olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Eğer biraz daha solda olsaydı ve femoral arterine denk gelseydi üç ila beş dakika içinde kan kaybından öleceğini söylemişti.

Bu zavallı piçi tam da aynı yerden kestim. Cesaretlerimizin bize bu kadar çok şey öğreteceğini kim bilebilirdi? Şu anda hangisinin ölüme sebep olacağından emin değilim.

Sonra bıçağı biraz daha yukarı kaldırıp gevşek aletinin üzerinde gezdiriyorum. Deke karanlık bir kıkırdamayla aşağı uzanıp elini başının etrafına doluyor ve uzatıyor. "Artık buna ihtiyacın olmayacak," diyor.

Phillip altımızda çırpınmaya başladı. Bıçağı aletinin dibine yerleştirmeden ve eti kesmeden önce gülümsüyorum.

Yere düşerken içinden boğuk bir uluma çıkar. Kadın dehşet içinde sırasını beklerken çığlık atıyor.

Deke aleti kenara fırlattı. Deke'e üstünden kalkmasını işaret ediyorum ve bıçağı da fırlatıp atıyorum. Çıplak ellerimle işini bitirmeden önce biraz kanamasına izin vereceğim.

Ağzının arkasından hıçkırıyor ve vücudu kontrolsüzce titriyor. Gözyaşları sümükle karışık olarak yüzünden akıyor. Kanının kokusu odayı doldururken ona gülümsüyorum.

"Keşke Austin de burada olup bunu görebilseydi." Gülümsüyorum. Sonra "Onu ayağa kaldırın." diye emrediyorum.

Deke onu ayağa kaldırıyor, sorun yok ve adam hızla başını sallıyor. Yumruklarımı kaldırdım ve heyecanla gülümsedim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi, bir dövüş.

"Ellerini kendine saklamalıydın." Sonra ona yumruk attım ve durmadım. Ellerini genç Austin'in üzerinde hayal ederken yüzüne defalarca yumruk atıyorum. Durması için ona yalvardığını görüyorum. Ona yardım edecek kimseyi görmüyorum. Onunla ilgilenecek.

Sonunda omzumun çığlık attığı ve nefesimin kesildiği noktaya geldiğimde, herif ölmüştü. Yüzü artık tanınmaz haldeydi. Nefes nefese kalmıştım ve vücudum ter ve kan içindeydi. Fiziksel olarak tükendim.

Cesedi Deke'in kollarında gevşediğinde, onu muşambanın üzerine fırlatır. Kanlı ellerimi indiriyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Deke şimdi sağ tarafta duruyor, bacaklarını açmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Mavi gözlerini son kurbanıma dikmiş durumda. "Austin'e dokundu mu?" Tanımadığı iki kişiyi öldürmeme neden yardım etmesini istediğimi ilk kez soruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Cevabım nefes nefese.

"Evet." "Ne kadar süreyle?"

Hassas bir konu olduğunu bildiğim için onu bu konuda fazla sorgulamadım ama bir kez başladıktan sonra asla durmadığını söyleyebilirim. "İlk seferinde on yaşındaydı."

"Siktir!" diye bağırarak bir adım geri çekildi. "Bilseydim, asla-"

"Biliyorum," diye sözünü kesiyorum, mezarlıkta kot pantolonunu indirdiği o ilk geceden bahsettiğini biliyorum. Deke pek çok şey olabilir ama tecavüzcü bunlardan biri değil. Bu sadece onu korkutmak içindi.

Annesine dönüyorum. "Senin sıran."

"Burada ne var?" Deke otellerinde bulduğumuz banyo çantasını açarak soruyor.

Her şeyi temizledik; böylece sabah temizlikçi geldiğinde kaçtıklarını düşünecekler. Deke bir şırınga, kırmızı bir lastik bant, bir kaşık, alüminyum folyo, yıkanmış makyaj malzemesine benzeyen bir şeyin içi, bir çubuğu ve son olarak da ispiroto çıkarıyor. Sonra küçük yuvarlak bir kap çıkarıyor ve açtığında bir top eroin buluyor.

"Siktir! Çok sıkı çocuklarsınız." Deke ısılık çalıyor. "Bunu sevdim." Hepsine bakıyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Biliyor musun, hiç eroin kullanmadım ama daha önce partilerde kullanan çocuklar görmüştüm." Kulak temizleme çubuğunu alıp kenara atıyor. "Buna ihtiyacın olmayacak."

Eroin topunu kaşığın üzerine yerleştiriyor ve ardından ısıtmak için bir çakmak alıyor. Sıvılaştıktan sonra eroini şırıngaya çekiyor.

"Nereye istiyorsun?" diye soruyor, sandalyedeki kadına dönerek.

Çırpınıyor, gözleri kocaman ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Ellerimi arkadan sandalyeye bağlanmış kollarında gezdiriyorum. Kocasının ölü bedenine bakarken vücudu titriyor. Cildinin her yerinde izler var.

"Seçici olduğunu sanmıyorum. Çoğu keş öyle değildir."

"Şanslıymış ki okuldaki çocukları bunu yaparken yeterince izledim." Kadının önünde diz çöküp ayakkabısını ve çorabını yırtıyor. "Tut şunu," diye emrederek şırıngayı tutuyor.

için bandı ayak bileğinin etrafına sararken ben de ondan alıyorum. Memnun kaldığında elini uzatıyor ve ben de ona geri . Ayak parmaklarını ayırıyor ve iğneyi aralarına sokarak yavaşça ona enjekte ediyor. Sonra her şeyi çantaya geri koyuyor ve fermuarını çekiyor.

Ayağa kalkar ve vücudunun gevşemesini izleriz. Birkaç saniye içinde başı öne eğilmiş, siyah saçları yüzünü örtmüştü. Deke saçını tutuyor ve onu görebilmemiz için başını geriye çekiyor. Gözleri yarı açık ve ter alnını kaplıyor. Vücudu istemsizce sarsılıyor.

"Sence kusuyor mudur?" diye sorar.

"Muhtemelen," diye teklif ediyorum. Biliyorsam ne olayım. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmadım. "Altına işemiş." Islak pantolonunu gözlemliyor. "Hey?" Dokunuyor ama kız herhangi bir tepki göstermeyince adam kaşlarını çatıyor. "Bu düşündüğüm kadar uzun sürmedi."

O piçin oturduğu sandalyeye oturdum ve annesinin ölümünü izledim. Bana sorarsanız oldukça hızlı oldu. Ve çok kolay. Sevdiği bir şey yüzünden öldü.

". Onlardan kurtulmalıyız."

ALTINCI BÖLÜM

COLE

BEKLEME ODASINDA otururken, bu noktada hepimiz huzursuzuz. Becky ağlıyor ve Deke onu teselli etmeye çalışıyor. Bennett başını eğmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyor. eminim. Az önce Blanche ile telefonda konuştum ve ona ne zaman evde olacağımı bilmediğimi ve Lilly'yi bugün daha sonra evine götürmesini söyledim. Bu süre zarfında kız kardeşimin babamla yalnız kalmasını istemiyorum.

Shane'in çift sürgülü cam kapıdan içeri girdiğini gördüğümde telefonumdan başımı kaldırıyorum. Ayağa fırlamam Deke'in de kafasını kaldırmasına neden oldu. O da aynısını yapıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Şak diye söyledim.

Bennett küçük bir homurtu çıkararak kendine gelir. Başını kaldırır ve ayağa kalkmadan önce elinin tersiyle çenesindeki salyayı siler. Boğazını temizleyip gözlerini çevresine odaklamaya çalışmadan önce kabaca "Neler oluyor?" diye soruyor.

Ona baktım. "Bilmiyorum. Sen söyle." Shane'e ne söyledi?

Shane'in orada durduğunu görünce ellerini kaldırır. "Ben hiçbir şey söylemedim-"

"Haberleri gördüm," diye araya giriyor Shane ve sonra bana bakıyor. "Saatler önce. Sizi arayıp duruyorum. Neden cevap vermiyorsunuz?"

Cevap vermiyorum. Nasıl ipucu alacağını bilmeli. Ayrıca, sorgulanırken telefonum yanımda değildi. Gözaltındayken elimden alacaklarını bildiğim için bilerek Deke'e bırakmıştım. Blanche'ı aramam için birkaç dakika öncesine kadar geri vermedi.

Sessizliğim karşısında çenesi sıkıştı, benden bir bok alamayacağını biliyordu. Bekleme alanına hızlıca bir göz attıktan sonra "Kellan nerede?" diye soruyor.

Yine sessizlik. Shane bana doğru yaklaşıyor, gözleri kısılıyor.
"Nerede. Nerede. Kellan nerede?"

Ona doğru bir adım atıyorum, aradaki küçük mesafeyi kapatıyorum. "Neden sormuyorsun-"

"Cole!" Deke sözümü kesiyor ve beni üst kolumdan tutup geri çekiyor. "Ben onunla konuşurum."

"Bu onu ," diye .

Shane sert bir kahkaha atar. "Onu sen mi *ortadan* kaldırdın Cole? Bu yüzden mi telefonları kapalı ve hiçbir yerde bulunamıyor?"

"Onu vurdu!" Bağırıyorum.

Bennett, Shane'in üzerine yürür, gömleğini yakalar ve onu çift kapının dışına sürükler.

Deke gelip durdu. "Sakinleşmen gerek dostum," diye fısıldıyor sertçe. Gözleri odayı tarıyor, muhtemelen kaç kişinin bizi izlediğini görmeye çalışıyor. "Cole?" Onun yanından kapıya doğru bakıyorum. Uzanıp yüzüme bir tokat atıyor. Acıtacak kadar sert değil ama dikkatimi çekmeye yetiyor. "Beni dinle! Eğer olay çıkarıp buradan atılırsan, o zaman biter. İşin biter." Ellerini üst kollarıma koydu. "Polis seni tıkmak için bir neden arıyor, o yüzden biraz kendini toparla."

"Neler oluyor?" Becky az önce olanlardan dolayı kafası karışmış bir halde sorar.

Deke'i iterek yolumdan çekiliyorum ve Shane ile Bennet'in kaldırımından yan otoparka doğru yürüdüklerini görmek için sürgülü cam kapıdan hışımla çıkıyorum. "Ne yapacağını biliyor muydun?" Talep ediyorum.

Durdular ve Shane dönüp bana baktı. "Kahretsin!" Bennett nefesinin altında tıslıyor.

Bir hışımla yanlarına gidip Shane'le yüz yüze geliyorum ve göğsünü itiyorum. "Biliyor muydun lan?"

Geriye doğru tökezliyor ama kış düşmeden önce ayağa kalkıyor.
Serseri.

Kapıların kayarak açıldığını duyuyorum. "Cole, yapma-"

"Hayır," diye araya giriyorum Deke. "Eğer bu grubun bir parçası olmak istiyorsa, bana söyleyecek."

"Grup mu? Ne grubu?" Shane kollarını iki yana açarak soruyor. "Siz aklınızı tamamen kaçırmışsınız."

Kırık eklemlerimi yumrukluyorum. Acıyorlar ama daha fazlası için hazırım. "Hayır! Kellan benim olanı istemeye karar verdiği anda aklını kaybetti!"

Başını geriye atıyor ve kaşlarımın kalkmasına neden olan yüksek sesli bir kahkaha atıyor. *O bir şey biliyor.* Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda kahkahası kesiliyor. "O asla senin olmadı. Başından beri planı onu kendine ait kılmaktı."

Üzerine atlamak için hamle yapıyorum ama bir kol beni sarıyor ve geriye doğru çekiliyorum. "Kes şunu!" Deke kulağıma homurdanıyor. "Olay çıkarıyorsun!" Sonra fısıldıyor, "Seni sinirlendirmek için yalan söylüyor olabilir."

Onu silkeliyorum ama Shane'i tekmelemek için harekete geçmiyorum. Olay çıkarmak istemiyorum. Sadece cevaplar istiyorum ve onları yumruklarımınla almaya alışkınım.

Bennett, Shane'in yanında durur. "Onu hatırladı," diye tükürür Shane. "Onu istiyordu! Celeste'i sadece Bruce'dan intikam almak için beceriyordu!"

"Bruce ona ne yaptı?" Deke soruyor.

Başını sallayarak gülüyor. "Hiç önemi yok. Artık hiçbirinin önemi yok." Sonra dönüp uzaklaşıyor ve ben de buna izin veriyorum. Çünkü en büyük savaşım arkamda, bir hastane yatağında yatarken beni bekliyor. Ve daha önce hiç savaşlarımı seçmek zorunda kalmamış olsam da, kazanmak istediğimin o olduğunu biliyorum.

Beni aramasının üzerinden altı saat geçti ve duvardaki saat sabah beşi biraz geçiyor. Shelby ameliyattan çıktığını bize bildirdi ama onu henüz göremedim. Tek yapabildiğim burada bekleme odasında oturmak ve Shelby'nin beni odasına götürmek için bir şeyler yapması için dua etmek. Olmazsa, gizlice girmem gerekecek. Onu görmek için birkaç kuralı çiğnemekten çekinmem.

Becky, Deke'in ceketini bir battaniye gibi üzerine örtmüş, karşımdaki koltukta sızmış yatıyor. Bennett üçüncü fincan kahvesini yudumluyor. Dışarıda ortalık karıştıktan sonra tek başına tekrar ortaya çıktı ve ondan sonra Shane'den hiç bahsetmedi. Ben de soracak kadar önemsemedim. Deke sağımda telefonuyla uğraşırken sessiz bekleme odasından tanıdık bir ses geliyor.

"Cole! Tanrım, Cole..." Austin'in sesi .

"Ne oluyor lan?" Başımı çevirip ona bakarken talep ediyorum. Deke telefonunu sessize alıyor ve rahatsız bir şekilde koltuğunda kayıyor.

"Bu da neydi böyle?" Aptalca soruyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ve bunu şimdiye kadar unuttuğum için kendimi kıcımdan tekmelemek istiyorum.

İç çekiyor. "Austin'i almak için partiye gittiğimiz gece banyodaki kaydınızdı. Video Facebook'umda belirdi."

Dört ay önce

Deke ve ben Nate Wax'in ailesinin evine geldik. Zayde Wolf'un "Born Ready" şarkısı çalarken Range Rover'ında ön koltukta oturuyorum. Son iki haftadır duyduğum bu parti tüm hızıyla devam ediyor gibi görünüyor. Deke'in Facebook'unda yüzden fazla davetiye var. GWS her partiye davet edilir ama bu gideceğimiz anlamına gelmez. Gelmeye karar verdiğimizde, varlığımızla onları onurlandırdığımız için kendilerini şanslı sayıyorlar.

"Plan nedir?" Deke sordu. Ben tur atarken evime geldi ve bana kızların partide çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. "Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı mı sürükleyeceğiz?"

Güzel soru. Ve şu anda gerçekten bir cevabım yok. Ona bu lanet partiye gitmemesini söyledim! Peki o ne yapıyor? Ne isterse onu! Bu saçmalığın bana sökmeyeceğini çok çabuk öğrenecek. "Hayır, bu onun bana ait olduğunu herkese kanıtlama amacını boşa çıkarır." Kendi isteğiyle gelmeli.

"Doğru."

"Al." Aklıma bir fikir geldi, cebimden telefonumu çıkardım ve ona uzattım.

"Bununla ne yapacağım ben?" soruyor yere bakarak.

"Sadece kaydetmeye hazır ol." Bir yolunu bulacağım. Herkes onun benim olduğunu bilmeli ve kimse ona dokunmamalı! Yüzleri her zaman telefonlarında olanlara patlatmaktan daha iyi bir yol var mı?

"Tamam. Tam olarak ne?"

Konağa dönüp bakıyorum ve kendimi gülümserken buluyorum. Sana bir ders vereceğim, tatlım. Unutamayacağın bir ders. "Oyunu yükseltmek üzereyim."

"Anlamı?"

"Bana meydan okuyacak." Özellikle sarhoşsa beni bilecek kadar iyi tanıyorum . Ve beni istemesi zor olmayacak gibi. Daha geçen hafta partimde onu sikmem için bana yalvardı. Deke'in dün bana gösterdiği video hâlâ tıklanıyor. "Ne bulabilirsen kaydet, sonra kendine gönder. Ne yapacağına bağlı olarak yarın yükleyebilirsin."

Başını sallıyor. "Peki Becky?"

"Peki ya o?" Ben soruyorum. O benim sorunum değil. Aslında, o benim yardımcım. Cipinden iniyorum ama kendi kendime gülümsüyorum. "Aslında hamleni yapmalısın."

"Ne? David'le birlikte." Başını sallıyor.

"Kış tatilinde onu terk ettiğini duydum." İnsanlarla konuşmuyor olabilirim ama bu, ağızlarını açtıklarında onları dinlemeyeceğim anlamına gelmez.

"Gerçekten mi?" soruyor heyecanla.

Sadece başımı salladım. Önemi yokmuş gibi. Sadık değildi ama bunu sadece ben ve birkaç kişi daha biliyordu. Austin'le aramda yarım kalan bir işi daha tamamlayabilirim. En iyi arkadaşı bir GWS ile mi çıkıyor? Yine de kendini sayıca az hissedecek. Deke'in Becky'yi onu sevmeye ikna etmesi uzun sürmez. Deke Biggs'i tanırım. Elinden geleni ardına . Ve Austin'in benden kaçmasına yardım edecek kimse olmayacak.

Mevcut

"Sil onu," diye .

Bizi birlikte kaydettirdiğimde, okula onun bana ait olduğunu kanıtlamak içindi. Onu yok etme planımın bir parçası olarak onu aşağılamak istedim. Ama şimdi? Herkes onun benim olduğunu biliyor. Kellan onu dinlerken nasıl azdığını anlattıktan sonra, onun gitmesini istiyorum. O gece o partiye girdiğimde onu banyoda becermeme izin vereceğini gerçekten bilmiyordum. Onu duvara yaslayıp öpmek mi? Evet! Ama onu becermek? O kadar ileri gitmeme izin beni şaşırttı, ama tabii ki bir ahmak gibi buna engel olmadım. Onu istiyordum. O noktada bunu inkar etmek için bir neden yoktu.

Becky doğruluyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye soruyor esnemeye çalışarak.

Hepimiz onu görmezden geliyoruz. "sil şunu!" Emrediyorum.

Deke parmakları iPhone'unun üzerinde gezinirken, "Öyleyim," diyor.

"Ne?" diye soruyor, ileri bir geri bakarak. "Sen yapmadın

... o videoyu sen yüklemedin." Sanırım o kadar derin bir uykuda değildi.

Ona bakmıyor.

"Deke?" diye homurdanıyor. "Bana o videoyu senin yüklediğini söyle!" Yazmayı bırakıyor ve sonunda telefonundan başını kaldırıyor. "Ben yükledim."

"Hayır." Başını sallıyor. "Evan Scott'ın sayfasında gördüm."

Hiçbir şey söylemiyor. Bennett bir anda tavanla daha çok ilgileniyormuş gibi yapıyor. İçimi çekiyorum. Bunun sonu iyi bitmeyecek ve bu saçmalık için vaktimiz yok.

"Deke!" Ayağa kalkıyor, sinirleniyor ve ceketini hastanenin zeminine fırlatıyor. "Austin bana videoyu senin yüklediğini bilip bilmediğimi sordu, ben de söyledim. Kaydettiğini itiraf ettiğini söyleyince, yüklemesi için başka birine göndermiş olmalısın dedim. Peki nasıl silebilirsin?"

Çenesi keskinleşiyor.

Derin bir nefes alır. "Deke..." "Ben

Evan Scott." Bombayı patlattı.

Ona öylece bakıyor. Geniş mavi gözleri ilk başta şokta, ancak öfkenin yüz hatlarını ele geçirdiğini görebilirsiniz. Muhtemelen sessizliğin içinde ona bağırmmamak için alt dudağını ısırtıyor.

bekleme alanı. Deke Biggs'e aşık olabilir ama Becky onun gerçek yüzünü bilmiyor. Kimse gerçek GWS'yi tanımıyor.

Sırrını bilseydi onun hakkında ne düşünürdü merak ediyorum. Tek sorun şu ki, ben de bu sırrın bir parçasıyım.

Telefonunu cebine koyarak ayağa kalkar. "Becky..."

Kadın arkasını dönüp çift kapıdan hışımla çıkarken, adam da peşinden koşuyor.

Bennett'e bakıyorum. "O videonun hiçbir yerde bulunmadığından emin ol." Deke halledemedi.

Bir kez başını sallıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Peki ya diğeri? O partiyi verdiğimizde ikinizin ilk fotoğrafı...?"

"Onu da yok et." Sosyal medyada izi kalmasın istiyorum. "Hesabına gir ve sil." Uyandığında bunun için benden nefret edebilir ama onun için en iyisi bu.

Onu vuranın ben değil Kellan olduğu söylentisi yayıldı. Tüm haberlerde çıktı. Onu bulmak için insan avına çıkmışlar. Bekleme odasındaki televizyonu saatler önce kapattım çünkü artık izleyemiyordum. Facebook'undan bir resim almışlar ve Collins'in her yerine hikayeye birlikte yapıştırmışlardı.

Genç çocuk en iyi arkadaşının kız arkadaşı ve onun üvey annesiyle yatıyor. Kadınlardan biri öldü, diğerinin durumu kritik. Şu anda gözaltında şüpheli yok.

Bu manşeti gördüğümde neredeyse sandalyemi televizyona fırlatacaktım. Böyle bir kasabada haberler hızlı yayılır ve bunu yapmak için ne kadar yalan söylemek zorunda kalırlarsa her zaman hikayeyi çarpıtırlar.

Ne yapacaklarını ilk elden biliyorum.

Sol bileğim parmaklıklara kelepçelenmiş halde makinelere bağlı olarak hastane yatağında yatıyordum. Araba kazasından sonra kalkıp oradan kaçacakmışım gibi davrandılar. İstesem bile yapamazdım. Ayağa kalkana kadar ne kadar kötü yaralandığımı anlamamıştım. Sağlık görevlileri Eli'yi kollarımdan çekip ayağa kalkmama yardım ettikten sonra yere yığıldım. Nefes alamıyordum. Bacaklarım artık çalışmıyordu, görüşüm bulanıktı ve başım çarpmaya başlamıştı.

Araba kazasından sonra yaşadığım baş ağrısına travma sonrası baş ağrısı diyorlardı ve sakat bırakıcıydı. Adrenalinin gecikmeye neden olduğunu söylediler. Bu sadece bir şeydi

bir sorunum varmış. Akciğerimde de çökme olduğunu söylediler. Saatler sonra hastanede uyandıgımda odamda televizyon çalışıyordu.

"Alkollü araç kullandıkları iddia edilen üç genç öldü." Muhabir caddenin ortasında duruyor, arabam hâlâ ters duruyor. Tüm polis araçlarının, itfaiye araçlarının ve sağlık görevlilerinin yanıp sönen ışıkları geceyi aydınlatıyor.

"Bir tanık, onları bütün akşam içki içtikleri partiden ayrılırken gördüğünü ifade etmiştir. Yol yarışı yapıp yapmadıkları belli değil ..."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaya çalışıyorum ama acıyor. Her şey acıyor.

"Cole?"

Ağır gözlerimi açtığımda babamın odama daldığını görüyorum. Gözlerini bana dikti ve bir memur girdi. Gecenin bir yarısı olabilir ama sanki milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı yeni bitirmiş gibi giyinmişti. "Bırakın onu."

"Bay Reynolds, sanmıyorum ki..."

"Onu serbest bırakın!" diye bağıyor.

Memur sol bileğimin kilidini açtı. Kolum ameliyattan dolayı askıda olmasaydı sağ bileğimi de kelepçeleyeceklerinden eminim. Kırık bir köprücük kemiği için genellikle ameliyat gerekmediğini söylediler ama kırılma şekli vida gerektiriyordu. Artık serbest olan elim yanıma düştü. Onu tutacak gücüm bile yok. İlaçlar beni halsizleştiriyor ama acımı dindirmiyor.

"Efendim, oğlunuz tutuklandı. Taburcu olduktan sonra, onu kayıt için polis merkezine götüreceğim."

Babam ona doğru yaklaşıyor ve memur sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Ya bunu ortadan kaldırırsın ya da sen kaldırırsın."

Memur gözlerini babama dikeyyor ve ağzını açmaya hazırlanıyor ama kapı açılıyor ve babamın uzun zamandır en iyi arkadaşı olan Dedektif Monroe odama giriyor. Gözlerim ağırlaşmaya başladı. "Memur Lawrence, ."

"Ama..."

"Burada işin bitti," diye bağıyor Dedektif Monroe.

Gözlerimi kırıştıyorum, genç adamın alamayan bir çocuk gibi odamdan çıkıp gidişini izliyorum. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama ağırlaşmış göz kapaklarım

ayakta kalamıyorum. Verdikleri ilaçlar beni saatlerce bayıltıyor, ki bu iyi bir şey. Tüm televizyon kanalları ölen arkadaşlarımdan ve üç değil dört ceset olması gerektiğinden bahsediyor. Onlara katılmadan edemiyorum.

"Bunun görüldüğü gibi olmadığını biliyorsun," diye babam. Gözlerim kapanıyor, daha fazla açık kalamıyorum.

"Liam, Cole bir ifade verdi..."

Onları açmaya çalışıyorum ama işbirliği yapmayı reddediyorlar.

"Ne dediği umurumda değil. Düzelt şunu, yoksa kendini işsiz bulursun!"

Sonra her şey kararır.

"Cole?"

Shelby'nin durduğunu görünce gözümü kırıştıırıp ayağa fırlıyorum. "Onu görebilir miyim?" Aceleyle sordum.

Başını sallar ve Bennett'e bakar. "Austin beşinci kattaki yoğun bakım ünitesine taşındı." Sonra tekrar bana baktı. "Seni onun odasına alabilirim ama şimdilik sadece sen kalabilirsin. Yukarıda bir bekleme alanı var, yani arkadaşların isterlerse orada bekleyebilirler."

Bennett ve ben onu yoğun bakıma kadar takip ettik. Deke'e hızlı bir mesaj gönderdim çünkü Becky'yi bekleme odasından kovaladıktan sonra geri dönmedi.

Bennett'i bekleme alanına bırakıyoruz ve sonra onu yeni bir dizi kapıdan geçerken takip ediyorum. ayrı ayrı odaların bulunduğu dairesel odanın ortasında bir hemşire istasyonu yer alıyor. Shelby ve ben durduk ve o bana doğru döndü.

"Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum." "Ne için?" Midem bulanıyor.

Mavi gözleri yüzümü arıyor. "Boğazında bir tüp olacak. Göğsünde bir tane ve kolunda bir serum." Elini omzuma koydu. "Senin tanıdığın Austin'e benzemiyor."

Her şey onun babasının mutfağında ölü yatmasından iyidir. Dövüştüğü sürece, umurumda olan tek şey bu.

Kapıyı açtı ve ben de soğuk odaya girdim. Küçük bir oda. Makinelere gelen bip sesleri steril duvarlardan yansıyor. Onu yatakta yatarken görünce Shelby'nin haklı olduğunu anlıyorum. Onu tanıyamadım. Solgun görünüyor. Çürükler her yerini kaplamıştı.

Kellan kafasını mermer zemine çarpıp onu boğduğu zamanki kusursuz derisi. Onları daha önce görmedim ama çok fazla kanla kaplıydı. Şimdi onu temizledikleri için her şey görünüyor.

Yanına gidip yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Ne zaman ?" Kabaca soruyorum.

"Onu uyuşturucuyla komaya soktuk."

"Neden?" Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkunuyorum.

"Beyin ödemi ya da beyin şişmesi var. Bunu azaltmak için damar yolundan ilaç alıyor. Onu izleyeceğiz ve şişlik indiğinde sedasyonu keseceğiz."

Göğsüm sıkışıyor ve kelimelerim fısıltı gibi çıkıyor. "Peki ya olmazsa?"

Cevap vermedi. Bunun yerine omzumu okşuyor ve beni onunla yalnız bırakarak dışarı çıkıyor.

Austin'in soğuk elini tutuyorum. Benimkinde çok küçük. Kaldırıp parmak eklemlerini öpüyorum ve bu bana kilisenin merdivenlerindeki o sabahı hatırlatıyor. O zaman ondan ne kadar nefret ettiğimi. Onun kırıldığını görmeyi ne kadar çok istemiştim. Ve şimdi ona bir bak. Onu neredeyse öldürüyordum. Gözlerini açıp bana cehenneme gitmemi söylemesini istiyorum ama ben zaten oradayım. O Myers'la gezip tozarken ben bir aydır oradaydım. Onu hak etmiyordum ama ben de hak etmiyordum. Yine de bu onu sevmeme engel değil. Hâlâ bencil bir pislik gibi davranıyorum. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. O yaşamalı. Benim için yaşamalı.

En kötüsü de bunun olacağını biliyordu. Babamın oyun odasında ona parti verdiğim o gece ona zarar vereceğimi başından beri biliyordu. Gruba katılması için ona şantaj yaptığımda.

Kırmızı kazağını düzeltiyor ve bunu benim için giymiş olmasına bayılıyor. "Ama bize katılma konusunda seçme şansın yok," diyorum ona.

Ayağını yere vuruyor. "Senin için neden bu kadar önemli?"

Çünkü sana ihtiyacımız var. "Eğleneceksin."

"Tutuklanacağım. Muhtemelen ölürüm."

"Özür dilerim tatlım," diye fısıldıyorum, birkaç kez göz kırpmıyorum. "Sadece uyanmana ihtiyacım var." Boştaki elimi alnında gezdiriyorum. Yüzünde gerçekten dokunabildiğim tek yer orası çünkü

Ventilatörü yerinde tutmak için yanaklarını bantladı. "Sadece uyan ..."
Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve onu yutmaya çalışıyorum. "Ben
de seninle ilgileneceğim."

YEDİNCİ BÖLÜM

COLE

Vurulma olayından bu yana üç gün geçti ve ben hastaneden ayrılmadım. Shelby gece boyunca beni Austin'in odasından kovuyor ama bekleme alanını asla geçemiyorum. Banyoda dişlerimi fırçalıyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum ve tamam diyorum. Kokmaya başlıyorum ve yorgunum ama eve gitmiyorum. Blanche Lilly ile ilgileniyor ve onunla günde birkaç kez FaceTime üzerinden konuşuyorum. Becky bile benim için gidip onu görüyor. Dün gece Lilly'yi dondurma yemeye götürdü.

Küçük penceresinde oturup ayaklarımı pencere pervazına dayayarak Collins'i seyre diyorum. Buradan pek bir şey göremezsiniz. Hastane şehrin arka tarafında, okyanusa bakan bir uçurumun üzerinde yer alıyor. Manzaranın ne kadar güzel olduğunu ya da göz alabildiğine uzandığını takdir etmek için hiç durmadım. Bana Austin'i hatırlatıyor. Manzara muhteşem ama ne kadar karanlık bilmiyorsunuz. Ne kadar derine gidebileceğini. Beni her seferinde şaşırttı, sahip olduğu her şeyle benimle savaştı ve ben buna bayıldım. Bu korkmuş küçük kıızı alıp kendi kişisel oyunuma dönüştürebileceğimi düşünmüştüm, ama sonunda durumu tersine çevirdi ve beni kendisine aşık etti. Ona, onun bana ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duymamı sağladı ve bunu ona daha önce itiraf edemediğim için nefret ediyorum.

"Bitti," diye anons ediyor Bennett, onun odasına ve benim düşüncelerime girerek. Shelby dün arkadaşlarımızın odasına girmesine izin vermeye başladı. Sessiz kaldığımız ve sorun çıkarmadığımız sürece gün içinde dışarı atılmayacağız.

Ona bakıyorum. "mi?"

Başını sallıyor. "Orijinal kayıtlar silindi, ama biliyorsun eğer bir sapık onları telefonuna kaydedip daha sonra yüklerse, buna yardım edemem." Gözlerim ona dikildi. "Ama gözlerimi açık tutacağım. Haberleri izledin mi?" Konuyu değiştiriyor.

Başımı sallıyorum. Televizyonu açmayı reddediyorum.

Yatağa doğru yürüdü, kumandayı aldı ve duvarda asılı duran televizyonun düğmesine bastı. "Haberler bir saat önce çıktı."

Başımı kaldırıp baktığımda birden fazla polisin Bruce'u bilekleri arkadan kelepçelenmiş bir şekilde şehir merkezindeki ofisinden çıkardığını görüyorum. On bin dolarlık takım elbiselerinden birini giymiş ve başı eğik yürüyor. Bundan kurtulmanın yolunu satın aldığını görmek isterdim. Subaylar ve polis arabaları medyayla birlikte sokakları sarıyor.

Bir muhabir yüzüne mikrofon tutarak "O çocukları neden öldürdünüz?" diye soruyor. "Cole Reynolds'ın o arabada olduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyor bir diğeri.

Tabii ki o yaptı. İçinde olduğumuz araba benim arabamdı.

"Karınızın reşit olmayan bir çocukla ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyor bir başkası. "Hâlâ bulunamadı. Onu da sen mi öldürdün?"

Muhabirler bu hikayeyi farklı yönlerle çektiler.

Umdüğümüzdan daha çok işimize yaradı.

"Peki ya iş ortaklarınız? Jeff ve Jerrold?"

Kasaba Jerrold'un öldüğünü biliyor. Ölümünün kaza olduğunu söylediler. Ama Jeff'in cesedini asla bulamayacaklar. Austin bunu bizim için halletti. Kasaba, Jeff'in JJ'in mallarını zimmetine geçirmesinin kaçmasına neden olduğunu düşünüyor.

Hâlâ pencere kenarında oturuyor, başımı eğiyor ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Çok yorgunum. Hastanelerde hiç uyuyamıyorsun. Austin hâlâ uyanmadı ve Shelby bana vermeyi bıraktı. Periyodik olarak gelip onu testler için götürüyorlar ama ne kadar soru sorarsam sorayım, "*Bu işler zaman alır*" diye cevap veriyor.

"Kızınızı görmeye gittiniz mi?" diye soruyor bir muhabir Bruce'a, polis memuru elini başına koyup onu polis arabasının arkasına bindirirken. "Polislerin onu sorgulamak istediğini duydum..."

"Kapat şunu," diye kabaca emrediyorum ve sonra odayı bir sessizlik kaplıyor.

Kapı açıldığında başımı kaldırıyorum ve babam odaya girdiğinde ayağa fırlıyorum. Omuzları geriye çekilmiş ve burnu havada. Shelby arkasından geliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Talep ediyorum. Beni sorgu odasından çıkardığından beri bir kez bile benimle iletişime geçmeye çalışmadı. Polis de öyle.

Kravatını düzeltiyor. Her zamanki pahalı Armani takımını giyiyor ve yüzünde çatık bir ifade var. El ele giderler.

"Cole, özür dilerim-"

"Ne için?" Shelby'nin sözünü kesip tekrar soruyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" O neden burada? Austin umurunda değil. Beni bile umursamıyor.

Yatağında yatan ve hâlâ hayatta kalmasına yardımcı olan makinelere bağlı olan Austin'e bakıyor. "Sadece onu kontrol etmek istedim..."

"Saçmalık!" Yatağının ucuna ilerleyip onu görmesini engelliyorum.

Takım elbise ceketinin içine uzanır ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Shelby'ye uzatır. Sinirle yutkunuyor. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Bruce Lowes tutuklandığından beri beni Austin'in vekili yaptı."

Kalbim onun sözleriyle tamamen durdu. "Bu yasadışı." Öyle olmak zorunda. "Kız on sekiz yaşından büyük ve senin akraban değil." Avukat değilim ama onun yalancı bir pislik olduğunu bilecek kadar bilgim var. "Ve o hapiste, ölü değil." Eğer bir şey olursa, doktorlar onun bakımına karar verir. Babasının en iyi arkadaşı değil.

Adam sırtlıyor ve kağıdı Shelby'nin elinden alıyor. "Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor ve Shelby koşarak odadan çıkıyor. Bennett kalıyor, talimatlarımı bekliyor. Ona başımı sallıyorum, o da peşinden gidiyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

Sakince bir zamanlar yatağının yanında bulunan ama artık duvara yaslanmış olan tek sandalyeye doğru yürür. Koltuğa oturur ve sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koyar. "Tutuklanmadan önce Bruce'la konuştum. Bana kızımın kurtulamayabileceğini söyledi."

"Burayı arayıp durumunu kontrol edecek kadar onun sağlığını önemseydiğine inanmamı mı bekliyorsun?" Cevap vermesine izin vermiyorum. "Ve yanılıyor. O iyi olacak." Yalan söylüyorum çünkü bunun doğru olmasına ihtiyacım var. Bu dünyadaki her şeyden daha çok.

Gülümsüyor. "Arkadaşları Collins'in polis teşkilatıyla sınırlı değil, evlat."

Bana oğlum demesinden nefret ediyorum. Bruce bu hastanede kimi tanıyor? Onun için bir tehdit mi? Ona daha fazla zarar vermeleri için onlara para mı verecek? Bakımını mahvedip kaza süsü vermeleri için mi?

"Tıpkı senin gibi. Shelby burada olduğu için çok şanslısın, yoksa onun bakımı hakkında hiçbir şey bilemezdin. Ya da bu odaya girmene izin verilmezdi."

Gerçeği duymaktan nefret ederek dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne istiyorsun? Seni Bruce mu gönderdi?"

Kim bilir o piç şimdi neyin peşinde. Dizüstü bilgisayarın benden geldiğini biliyor olmalı. Ben tutuklandım ve üç gün sonra Bruce, çalındığını bildiği bir dizüstü bilgisayardaki kanıtlar nedeniyle tutuklandı. Sanırım başından beri peşimizdeydi. Austin'e boşalttığımız hesaplardan birinden çek yazması ince bir ipucu değildi. Asıl soru, neden daha hızlı hareket etmedi? Belki de bu onun planıydı. Bildiğimiz kadarıyla o piç Kellan'a karısını ve kızını öldürmesi için para veriyordu.

Liam yatakta yatan kıza bakıyor. "Bir süre onun benim olduğunu düşündüm."

"Sen neden ?" Şakaklarımı ovuşturarak soruyorum. Biraz uykuya ihtiyacım var. Ya da havuzda biraz tur atmaya. Her zaman rahatlamama yardımcı olurlar.

"Austin."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve o uyuşturucu bağımlısıyla yattığını duyduğumda hiç şaşırmadığım için homurdanıyorum. Anneme hiç sadık olmadığını hep biliyordum.

Bana gülümsediğinde, takdir dolu bir gülümseme. Ve bu beni geriyor. "Bana çok benziyorsun Cole."

"Ben senin gibi değilim," diye homurdanıyorum.

Ayağa kalkıyor ve takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Annemi de kullandım. Tıpkı senin Austin'i kullandığın gibi." Kalbim çarpmaya başlıyor ve nefes alışım hızlanıyor. "İtiraf etmeliyim ki sana aşık olması daha uzun sürdü."

"Austin ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," karar verdim. Benim hakkımda ne hissettiğini bile bilmiyorum. Onu sevdiğimi hiç söylemedim. Ona hiç onu seviyormuşum gibi davranmadım bile. Tek yaptığım onu kontrol etmek ve sonra da uzaklaştırmaktı. Benden nefret etmeli. Bunu hak ediyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Senin ve arkadaşlarının ne yaptığını bilmediğimi düşünüyor olamazsın. Onunla ilgili planlarınızı gizlemediniz. Bruce bile gördü."

Göğsüm sıkışıyor. Kimse beni durdurmaya çalışmadı bile. Kimse müdahale edip onu kurtarmaya çalışmadı.

İç çekiyor. "Ama sonra sen de gidip ona aşık oldun. Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı."

Buna gülümsüyorum. "Baba gibi, *oğul* gibi."

Öfkesini göstermek yerine şişmiş ve kırılmış eklemelerime bakıyor. Shelby dikiş gerektiğini söyleyerek birkaç kez onlarla ilgilenmeye çalıştı ama ben onu başından savmaya devam ettim. Zamanla iyileşirler. Her zaman iyileşirler.

Fısıldamak için eğiliyor, "Annesinin asla bulunamayacağını düşünüyorum. Kellan gibi. Ve Jeff gibi." Çenem sıkıştı ve o güldü. "bu kasabanın sahibi olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bu sülardaki tek köpekbalığı olduğunuzu mu?" Başını sallıyor. "Size öldürmeyi kim öğretti sanıyorsunuz? Nasıl avlanacağınızı?" Bana tehditkâr bir gülüş atıyor ve bu ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Beni yanlış anlama. Seninle gurur duyuyorum evlat. Kendin için iyi şeyler yaptın. Ve Bruce'dan kurtularak bana bir iyilik yaptın."

Eminim öyledir. "Eminim tüm sırlarını biliyordur." Başını salladı. "Yeterince biliyordu."

Aramızdaki küçük boşluğu kapatarak bir adım öne çıkıyorum. İkimiz 1.80 boyunda, göz göze duruyoruz. "Peki ya onun sırları *baba*? Bunca zamandır beni öldürtmek için para ödediğini biliyor muydun?" Sormak zorundayım. "Oğlunun hapiste olmasının sana milyonlarca dolarlık anlaşmaları kaybettireceğinden korktuğun için beni hapisten uzak tutmak için mücadele ettiğini sanıyordum. Ama belki de en iyi arkadaşının başının derde girmesini istemediğin içindir."

Benim hatalı olmadığımı biliyordu ama asla itiraf ettirmeye çalışmadı. Ya da gerçekten kimin sürdüğünü sorma zahmetine bile girmede.

"Aklından ne geçiyordu?" diye çıkışıyor babam ofisinde dururken.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Hayatını mahvedebilirdin! Bu şehirde nüfuzum olduğu için şanslısın, yoksa hayatını hapiste geçirirdin."

"Şanslı mı?" Sormadan edemiyorum. "Üç arkadaşım öldü!"

"Ama sen değilsin!!" Çek defterini masasına vuruyor. "Kahretsin, bu kasaba şimdi senin hakkında ne düşünüyor biliyor musun? Yani, senin bir pislik olduğunu zaten biliyorlardı. Şimdi seni bir katil olarak tanıyorlar."

"Çünkü ben öyleyim!" Bağıriyorum. "Onları ben öldürdüm!"

"Öyle deme lan!" diye bağılıyor, parmağını bana doğrultarak. "Bu saçmalığı kendine sakla!" Koltuğuna çöktü ve iç geçirdi. Sonra askıdaki sağ koluma bakıyor. Gözleri ona . Araba kullanmadığımı biliyordu. Polislere yalan söyledim. Sağlık görevlilerine. Herkese. Ve kimse bunu sorgulamadı. Ama o biliyor. Hiçbir şey onu geçemez. "Eli'nin cenazesi yarın."

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum. Diğerlerini çoktan özledim. Landen yakıldı ve Maddox'un cenazesi ben hâlâ hastanedeyken yapıldı. "Saat kaçta?"

"Fark etmez. Sen gitmiyorsun."

Çenem gerildi. "Evet, gidiyorum-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil." Sözümü kesti. "Onun cenazesine gitmiyorsun. Tüm kasaba orada olacak ve sence onu öldürdüğünü düşündükleri çocuğu görmek isterler mi?"

Gözlerimi yakan yaşları görmemesini umarak bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Ona bir söz verdim." Aimee'yi kontrol etmeliyim. Eli onda bir sorun olduğundan çok emindi ve onu hayal kırıklığına uğratamam. Şimdi olmaz. Daha yeni serbest bırakıldım ve evine gidip bilgisayarını alıp Aimee'nin güvende olmadığı konusunda neler söylediğine bakma fırsatım olmadı. Kimse bakmazken Jerrold'un ona ne yaptığını.

Hemen konuşmayınca gözlerim yine onu buluyor. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını tiksintiyle izliyor. Onun önünde bir kez olsun bu kadar zayıf görünmekten nefret ediyorum.

"Bunu düşmeden önce düşünmeliydin." Masasından kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir karar verdin ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmelisin."

Ertesi gün tüm kasaba Eli'nin cenazesindeyken, Deke ve ben kaza mahalline üç haç diktik. Sessizce ağladık ve kardeşlerimize kendi vedalarımızı ettik.

Liam ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben sertleşiyorum. "Bunu neden yaptığım önemli değil," diye cevap veriyor sonunda.

Ellerini üzerimden çekiyorum. Bana asla söylemeyecek. Cevap verse bile bu bir yalan olur. "Celeste'in annemi öldürdüğünü biliyor muydun?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzmeden önce dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Bok gibi görünüyorsun, evlat." Sonra gözleri Austin'e kayıyor. "Biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak." Geri çekiliyor ve sanki ona şaka yapmışım gibi bana gülümsüyor. "Taburcu olduğunda eve gelmeni istiyorum.."

. "Böyle bir olmayacak."

"Evet, olacak," diyor kesin bir ifadeyle. "Size göstermem gereken bir şey var. Ve birlikte basına bir açıklama yapacağız."

Aklını kaçırmış bu herif! "Basın açıklaması yapmayacağım."

"Öylesin. En iyi arkadaşım oğlumu öldürtmek için para ödedi. Sen de kız arkadaşının üvey annesinin cinayetinde baş şüpheliydin. Medyaya konuşacağız. Birlikte. Jacob da orada olacak. Sonra gitmekte özgürsün. Ondan sonra da geri dönmen umurumda değil." Yanağımı okşadı. Sertçe. İzleyenlere aşk dokunuşu gibi gelebilirdi ama ikimiz de bunun bir uyarı olduğunu biliyorduk. Odadan çıkmak için döndü.

"Lilly'yi de yanımda götürüyorum," diye .

Durdu ve yüzünü bana döndü. O gülümseme hâlâ yerindeydi. "Blanche'ın eşyalarını topladığından emin olacağım." Sonra başka bir şey söylemeden çıktı.

Ayağa kalkıyorum, ağır nefes alıyorum ve uzuvlarım titriyor. Ellerimi saçlarımda gezdirerek küçük odayı adımlamaya başladım. *Her şeyi biliyordu!* Bunca zamandır! Bu yüzden annemi öldürdüğünü kanıtlamam için bana meydan okudu çünkü kim olduğunu biliyordu. Zamanla kendimi bunun sadece bir kaza olduğuna ikna ettim. Başka bir şey değil. "Orospu çocuğu!"

"Cole?"

"Ne?" Havlayarak duruyorum.

Shelby içeri girer ve endişeyle dudaklarını yalar. "Bunu yapamaz..."

Ona el salladım. "Sadece benimle dalga geçiyordu." Babamın oturduğu sandalyeye doğru ilerledim ve düştüm.

Austin üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını biliyor ve sadece beni istedi. İçimde ne olduğunu görmek için. Kendimi bildim bileli beni hep zorladı. Ama asıl soru şu: Biri çıkıp onun bakımını kontrol altına almadan önce bu şekilde ne kadar devam edebilir? İyileşmesi için daha ne kadar bekleyecekler?

"Cole?"

Bruce'un onun üzerinde hala ne kadar gücü var?

"Cole?"

Nefes sakinleştirmeye ve kendimi kaybetmemeye çalışarak Shelby'ye bakıyorum. Bu odada kendimi sakinleştirmek için yok edebileceğim çok fazla şey yok. Kafese kapatılmış gibi hissediyorum. Bir havuza ya da kum torbama ihtiyacım var. İhtiyacım olduğunda Deke bile benimle baş mücadele eder.

"Durumu iyiye gidiyor." Shelby yumuşak bir sesle konuşuyor. "Yarın onu sedasyondan çıkaracağız."

"Ne?" Daha dik oturuyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme vererek başını sallıyor. "Yorgun görünüyorsun. Dinlenmen gerek."

"Gayet iyi uyuyorum," diye yalan söylüyorum.

"Bu gece eve git Cole. İyi bir uyku çek." Omzumu okşadı. "Ve yarın geri gel çünkü işin zor kısmı henüz bitmedi. Şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak." Sonra odadan çıktı, Austin ve beni yalnız bıraktı.

Ayağa kalktım, yatağının yanına doğru yürüdüm ve soğuk elini tuttum. Eğiliyorum ve nefes alma tüpünü yerinde tutan banttan kaçınarak kırık eklemlerimi morarmış yanağında gezdiriyorum. "Gitmiyorum, tatlım." Sonra eğilip alnından öpüyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DEKE

COLE: THEY'RE WEANING HER OFF SEDATION TOMORROW.

Becky'nin ailesinin evinin verandasında dururken en iyi arkadaşşımdan gelen mesajı okudum. Ve gülümsüyorum. Sonunda iyi bir haber.

Ben: Bu harika bir haber!

Becky üç gündür mesajlarımı görmezden geliyor. Hastanedeyken bile beni görmezden geliyor, bu yüzden benden kaçamayacağı bir yere gelmeye karar verdim. Birkaç saniye sonra kapının zilini tekrar çalıyorum ve telefonumu .

Vitraylı çift kapıdan içeri doğru yürüyen küçük bir figür görüyorum ve hizmetçileri Gretta'yı görmeyi umarak gülümsüyorum. Ama kapı açıldığında, Becky'nin küçük kız kardeşi olduğunu görüyorum. "Hey, Demi."

Bana bakıyor. Becky'nin sahip olduğu buz mavisi gözlere sahip ve tıpkı son birkaç gündür onunkiler gibi bana dikilmiş durumda. Çocuk benden nefret ediyor. Nedenini bilmiyorum. Becky'ye sorduğumda, onu görmezden gelmemi ve onun herkesten nefret ettiğini söyledi.

"Ne istiyorsun Deke?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. Beyaz bir atlet ve koyu gri yoga pantolonu giymiş, sarı saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmış. Spor salonundan yeni çıkmış gibi görünüyor.

"Becky'yi görmeye geldim." Ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Demi hiç de korkmuş görünmüyor. Kaşlarını kaldırıyor, dudakları inceliyor.

"İçeri girebilir miyim?" Bana sanki yeterince uzun süre bakarsa alevler içinde kalacakmışım gibi baktığında soruyorum.

Etrafında dönüyor ve "Her neyse" diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı yalayıp eve giriyorum ve kapıyı arkamdan emin oluyorum. "Ona burada olduğumu söyler misin?" .

Bana parmak atmak için sağ elini kaldırarak büyük fuayeden uzaklaşmaya devam ediyor.

"Tamam o zaman." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve yatak odasının kapısını çalıyorum.

"Şimdi olmaz dedim Demi..." Kapıyı çekip açtı ama ben olduğumu görünce durdu.

"Hey," diyorum nazikçe.

Sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, üzerinde geçen yaz çocuklarla gittiğimiz konserden aldığım Hollywood Undead tişörtüm, dar bir kot pantolon ve pembe topuklu ayakkabılar var. Sikim anında sertleşti. Benim kıyafetlerimi giydiğinde bana ne yaptığını biliyor.

"Ne istiyorsun Deke?" diye soruyor, yalnız olup olmadığımızı görmek için koridora bakmadan önce. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve o iri mavi gözlerini bana dikti - tıpkı kız kardeşi gibi. Holt'un iki kadını da bugün benden nefret ediyor gibi görünüyor. Bu ev buzdan bir kale gibi, soğuk. "Yoksa sana Evan Scott mı demeliyim?"

Alaycılığı karşısında çenem geriliyor. "Adımın Deke olduğunu biliyorsun." "Artık ne bildiğimden emin değilim." Omuz silkiyor.

"Becky..."

Solumdan gelen bir sesle ikimiz de dönüp bakıyoruz ve Demi'nin elinde bir şişe suyla merdivenlerden çıktığını görüyoruz. Burnu havada yanımızdan geçip gitmeden önce önce kız kardeşine sonra da bana bakıyor.

Becky kolumdan tutup beni odasına çekiyor ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor. Bunu bir davet olarak algıladım ve ona doğru adım attım. Sertleşti. Ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime çektim. Sertleşmiş sikim kot pantolonumu zorluyordu.

"Deke," uyarıyor, hissederek.

Başımı boynuna doğru eğip içime çekiyorum. Çilek kokusu burnuma çarpıyor ve inlememek için dilimi ısıırıyorum. Kıyafetlerimin onun gibi kokmasına bayılıyorum. Yatağımın. Arabamın. Onun orada olduğunu bilmeyi seviyorum. Benimle birlikte. Hepsi benim.

"Sana benim olduğumu hatırlatmama izin ver, bebeğim." Sesim sert ve sikim zonkluyor. Keşke yalnız olsaydık. Onu bu odada o kadar çok becerdim ki

Ama Demi'nin yan odada olduğunu bildiğim için yapmayacağım.

"Hayır." Beni itti ve ben de kendi isteğimle gittim. Açıkçası buraya bacaklarının arasına girmek için gelmedim. Gerçi bu da bir bonus olurdu. Ya da ağzına. "Evan Scott da kim?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bir cesaret için sahte bir profil oluşturmak zorunda kaldım."

Gözlerini deviriyor. "Neden şaşırmadım ki?" Sadece ona bakıyorum. Ve bana ters ters bakıyor. "Ve?"

"Shane, babasının teknesini ateşe verirken kendimi canlı bir videoda kaydetmem için bana meydan . Gerçek profilime yükleyemezdim çünkü o zaman ben olduğumu anlardı. Ben de Evan Scott'ı icat ettim."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey." İç çekiyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Polisin birkaç yıl önce bir teknede yanan adamı soruşturduğu zamanı hatırlıyor musunuz?" Sanırım ikinci sınıftaydı.

"Evet," diye yavaşça cevap veriyor.

Kendimi gösteriyorum ve gözleri açılıyor.

"O sen miydin? Dalgıçlar saatlerce suda arama yaptı.

Bunun aptalca bir şaka olduğunu öğrendiklerinde çok sinirlendiler."

Başımı salladım. "Shane ve ben bir korkuluk yaptık ve ona siyah bir kot pantolon ve siyah bir kapüşon giydirdik. Ve onu babasının teknesine bindirdik. Suyun ortasına sürdük ve samanları ateşe verdik. Sonra bir Sea-Doo ile geri döndük. Kıyıda durup yanarken onu kaydettik. Gecenin bir yarısıydı, o yüzden tek görebildiğiniz yanan bu figürdü. Bennett bunun icabına baktı ve IP adresini gizlediğinden emin oldu, böylece bize kadar takip edilemedi."

Başını öne eğiyor ve iç geçiriyor. "Buna inanamıyorum." Sonra gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bu Austin'e yaptığın şey için seni affettirmez," diye tersliyor.

"Becky..."

"Hayır, Deke!" Parmağını göğsüme bastırıyor ve gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor. Ben Cole gibi değilim. Becky'nin ağlamasından nefret ediyorum. "Onları öpüşürken sayfanda paylaşıp da banyoda seks yaparken paylaşmamanın sebebi ne?"

Cevabı basit. "Cole bana ne yayınlanmasını ve hangi sayfada istediğini söyledi. Austin de ben olduğumu biliyordu! Bir gece kulüp binasında tüm erkeklerin önünde bunu benim yaptığımı iddia eden kişi Kellan'dı."

"Beni bunu bilmekle suçladı!" Bağırarak göğsünü işaret ediyor.

"Becky, bebeğim... bu aylar önceydi. Ve Austin bunu atlattı." "Atlattı mı?" Nefes nefese kaldı.

"Belki de en iyi kelime seçimi bu değildi," diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye tersliyor.

Elimi yüzümde gezdirip iç geçiriyorum. "Neden bizi ilgilendirmeyen bir konuda kavga ediyoruz ki?" Cole'un Kaitlin'i becermeye cüret etmesi yüzünden bana kızdığı zamanki gibi.

"Bunu bana yapmaktan seni ne alıkoyacak?" Tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izliyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kolumu beline doluyorum. "Seni asla böyle incitmem. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ama aptal grup her zaman önce gelir. Ne olursa olsun," diye fısıldıyor.

"Grup sona erdi."

"Cole!" Kendini düzeltiyor. "Cole önce gelir!"

Buna bir şey demiyorum çünkü o haklı. Kardeşim herkesten önce gelir. Şu anda beni arayıp bir şeye ihtiyacı olduğunu söylese, ona yardım etmek için koşardım. Bu böyledir.

"Bana yalan söyledin Deke," diyerek sessizliğimi bozdu. "O gün okuldan sonra Austin ve Cole'un videosunu yayınlayıp yayınlamadığını sordum ve sen bana yalan söyledin."

Oh, güzel, şimdi ona geri döndük. Bununla başa çıkabilirim. "Eğer ben yapmasaydım, Cole başkasına yaptırırdı."

Homurdanıyor. "Peki ya ben?"

"Peki ya sen?"

"O gece partide bahse girmiş miydim? Cole beni eve götürmen için seninle bahse mi girdi?"

Ne oluyor lan? "Ciddi olamazsın?" Onun asla bir cüretkâr olmadığını biliyor. "O gece birlikte geçirdiğimiz ilk gece değildi, yoksa unuttun mu?" Homurdanıyorum.

Parmağını göğsüme sokuyor ve ben de bir adım geri çekilmek için onu bırakıyorum. "Yani? Ve ben çok ciddiym. O gece de bizi kaydettin mi?"

"Siktir, hayır!" Kendimi kaybettim. Lanet olası aklını kaçırmış! "Bunu bize asla yapmam."

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye bağıyor, muhteşem yüzü öfkeden kıpkırmızı oluyor. Başını eğiyor ve iç çekiyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Sonuç olarak, Deke, sana güvenmiyorum. Ve biriyle birlikte olamam. Bunu daha önce yaptım ve bir daha yapmayacağım."

"Bana güvenebilirsin. Seni asla aldatmam. da filmini çekmem. Kahretsin, seni seviyorum." Becky gerçekte kim olduğumu bilmiyor olabilir ama ben sadık biriyim.

"Ama en iyi arkadaşımı incittin. Onu aşağıladın. Hepsi Cole Reynolds söyledi diye. Başka kaç sırrın var?"

Hiçbir şey söylememek için ağzımı açıyorum ama kapatıyorum. *Bir sürü var.*

"Tamam." Yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Defolup gitmemi istediğinin açık bir işareti.

Onu sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Yıllardır ona takıntılıyım. Ona hiçbir şey yapmadığım halde benden ayrılıyor. Kişisel olarak değil. Austin söz konusu olduğunda rolümü oynadım mı? Evet, . Austin onun arkadaşı olduğu için kızgın olmasını anlıyor muyum? Evet, anlıyorum. Ama ona doğruyu söylüyordum. Austin bunu atlattı ve hayatlarına devam ettiler. Cole'la birbirlerine aşık oldular. Henüz söylememiş olsalar bile, herkes biliyor.

Gözlerini bana dikmiş, elleri kalçalarında, açık kapının yanında öylece duruyor. Buraya kadarmış. Bunu düzeltmeden buradan ayrılırsam geri dönüşü olmayacak.

"Peki ya Kellan?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Hay sikeyim! Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Peki ya o?" Aptal rolü yapmaya çalışıyorum.

O bunu yemiyor. "Ne Shane demek istedi o dedi *kaybolur* mu?"

Becky'ye söylemediğim çok şey var. Aptalca cesaret gösterileri yaptığımızı biliyor ama o Austin gibi değil. Yakın zamanda bir katile dönüştüğümünden haberi yok. Ve eğer bilseydi, bir şey söylemeden benden uzaklaşırdı.

Geriye bir bakış. Onu bu yüzden kaybedemem. Onlar yüzünden. Hepsi ölmeyi hak etti.

"Bugün erken saatlerde onunla konuştum," diye yalan söyledim.

Başını yana eğiyor ve bana şüpheyle bakıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum, sanki içimi görebiliyormuş gibi davranıyor. Göremez. İsteddiği kadar rol yapsın, ikimiz de gerçeği biliyoruz. Gerçek beni asla tanıyamayacak çünkü buna izin vermeyeceğim. "Becky..."

"Git, Deke," diyor ağır bir iç çekişle.

Koridora çıkıyorum ve son bir kez daha denemek için kapıya dönüyorum. "Becky..." Yüzüme çarptı.

Sağ tarafımda bir kapı açılıyor ve Demi'nin odasından çıktığını görüyorum. Bana tiksintiyle bakıyor. "Birine nasıl hissettiğini asla iki kez söyleme. O kaltak seni ilk seferinde duydu." Sonra yanımdan geçip merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor.

Yavaşça evden çıkıp Range Rover'ıma doğru ilerliyorum. Orada birkaç dakika oturup daha iyi hale getirmek için bir şey yapıp yapamayacağımı ve Demi'nin ne demek istediğini merak ediyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

COLE

DEKE, BENNETT, BECKY ve ben Austin'in küçük odasını işgal ettik. Shelby, durumu çok iyi olduğu için bir saatliğine ziyaret edebileceklerini söyledi. Günün büyük bölümünde uyanıktı. Shelby bu sabah Austin'i sedasyondan çıkarırken benim odada kalmama izin verdi. Shelby değerlendirmesini yaptıktan sonra bizi birkaç dakika yalnız bıraktı.

"Tatlım?" Yumuşakça soruyorum.

Gözleri kapanıyor ve "Cole" diye fısıldıyor.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Şimdi küçük bir sürtük olmanın zamanı değil. O çok güçlüydü. Benim de öyle olmam gerek. "Benim, tatlım."

"Nerede...? Ne ...?"

Gözlerini tekrar açtığı anda ona "Şşşt," diyorum. "İyisin, bebeğim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve anında yaşlarla doluyor. "Cole..." Adımı söylerken boğuluyor. "Ben... çok üzgünüm."

"Hey." Elini bırakıp yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Özür dileme, Austin! Beni duyuyor musun? Bu senin hatan değildi. senin suçun değildi." Alnımı onunkine yaslıyorum. "Hepsi benim suçum. Ve çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Lütfen beni affet."

başladı.

Geri çekiliyorum ve başparmaklarımla solgun ve morarmış yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. "Beni affettiğini söyle, tatlım. Bunu senden duymam gerek."

Başını sallıyor ve göğsüm sıkışıyor. "Bunu sen... yapmadın."

"Ama ben-"

"Kellan'dı." Sözümü kesiyor, sonra sanki onun varlığını hissediyormuş gibi hızla odaya bakıyor. Sanki hayaleti buraya musallat olmuş gibi.

Onu. Yapmayacak. O şerefsiz cehennemde yanıyor. "Cole." Geniş ve sulu gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Cole, bana-"

"Biliyorum." Korkularını yatıştırmak için ona yumuşak bir gülümseme vererek araya giriyorum. Artık hiçbir şeyden korkmasını istemiyorum.

"Ama o..."

"Sus," diyorum ona. "Sorun yok, Austin. Biliyorum."

Islak dudaklarını yalıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Nerede o?"

"Asla geri dönmeyecek," diye cevap veriyorum ve o da gözlerini kapatıyor.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Harika gidiyor. Bu sabah çok fazla buzlu cips yedi ve sonunda hastalandı, ancak Shelby bunun normal olduğunu söyledi. Öğle yemeğinde çorba içebildi ve onu da yemedi. İlerleme var. Bunu kabul ediyorum.

"Bugün günlerden ne?" diye özellikle kimseye sormuyor.

Becky yatağının yanında otururken, "Yirminci," diye yanıtlıyor.

Austin'in yüzü düşer. "Ne oldu?" Pencerenin yanındaki duvarı iterek soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Neden buradasın?"

Kaşlarımı çatıyorum. Sanki doğum gününü tekrar yaşıyormuş gibi. Belki de hafıza kaybı vardır. Bunu Shelby'ye sormam gerek. "Neden burada olmayayım ki?"

Duvardaki saate bakıyor. "Neredeyse altı oldu. Mezuniyet üç saat önce başladı."

Oda sessizliğe gömülüyor. Ağzımı açıp ona okulun yandığı gibi saçma bir yalan söyleyecek oluyorum ama Becky benden önce davranıyor. Sadece o doğruyu söylüyor. "Biz gitmedik."

"Ne?" Austin'in nefesi kesildi. "Mezuniyeti kaçıramazsın."

Deke başını sallar. "Zaten karar verilmişti, bebeğim."

Ona bebeğim dediği için Deke'e ters ters bakıyor, Deke de ona sırtıtıyor. Sonra bana baktı. "Cole, ciddi olamazsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum. "Tabii ki geleceğiz." Daha dört gün önce cinayetle suçlandığımı düşünürsek, okulun zaten gelmemizi beklediğini sanmıyorum. Austin'in hastanede kurşun yarası tedavisi gördüğü ve Kellan'ın hâlâ *kayıp* olduğu gerçeği de cabası. Okul arazisine adımımızı atsak bile bize dışarı kadar eşlik edeceklerinden eminim.

Yeşil gözleri yaşlarla doluyor ve burnunu çekiyor. Shelby bize bunun söylemişti. Ona verdikleri ilaçların onu aşırı duygusal yapacağını söylemişti. Şaka yapmıyordu. Daha önce bana teşekkür ederken dudaklarına dudak kremi sürdüğünde ağlamıştı. Dudaklarını hayata döndüren Tanrı olduğumu düşünebilirdiniz.

Deke ona "Hey, sorun yok," der.

"Neden mezuniyeti atladınız?" diye soruyor, sanki bizim için önemli değilmiş gibi. Sanki onu öylece bırakacakmışız gibi. Buraya geldiğimden beri bu hastaneden ayrılmadım, şimdi o uyanmışken neden ayrılalım?

"Çünkü..." Deke cevap verir. "Sen bizim küçük kız kardeşimizsin. Ayrıca, biz zaten tüm çalışmayı yaptık. Gelsek de gelmesek de o diplomayı alacağız."

Taze gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanır.

Kapı çalınır ve Shelby içeri girer. "Hey? Nasıl hissediyorsun?"

Austin yüzündeki ıslaklığı silerek, "Biraz ağrıyor," diye cevap veriyor.

Shelby yatağının ucuna doğru yürür. "Ağrın için sana bir şeyler getireceğim. Sadece birkaç polis memurunun seninle konuşmak için burada olduğunu bilmeni istedim." Austin'in gözleri büyür. "Ama onlara dinlenmen gerektiğini ve sana en azından yarına kadar zaman vermelerini söyledim."

"Ne istiyorlar?" diye soruyor.

"Olanları gözden geçirmek ve Kellan'ın nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Oda sessizliğe büründü çünkü çocuklar ve ben bunu yüksek sesle söylememiş olsak da kızlar onu öldürdüğümüzden şüpheleniyorlar.

Sadece bir kez başını sallar. Shelby ilaçlarla birlikte yakında döneceğini söyleyerek oradan ayrılır. Austin başını arkaya yaslar ve derin bir iç çeker. Yorulmuştur. Bugün çok ilerleme kaydetti ve biraz dinlenmeye ihtiyacı var.

"Umurumda olduğundan değil ama babamdan haber alan oldu mu?" diye soruyor. "Celeste'in öldüğünü biliyor mu?"

Odayı bir kez sessizlik doldurur.

Yavaşça doğruluyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Cole?"

Son cesaret. Onu çoktan öldürdüğümüzü düşünüyor. "Tutuklandı," diye cevap veriyorum.

Kaşları kalktı. "Ne için?"

"Cole'u öldürmeye çalıştığı için onu ihbar ettik." Bennett sonunda konuşuyor. "Jerrold'un bilgisayarındaki kanıtlar hariç her şeyi sildim ve teslim ettim."

"Evet." Deke başını sallıyor. "Onu haberlere çıkardılar. Polis ofisine gitti ve onu kelepçeleyerek götürdü. Sanırım başka şeyler için de başı dertte. E-postalarını araştırıyorlar ve evini aramak için izin almışlar..."

Nefes nefese kalıyor, ben de başımı eğiyorum. Neden onun için bu kadar endişelensin ki?

"Cole, benim evime gitmelisin," diyor aceleyle. Başımı salladım. "Hayır-"

"Cole." kesti. "Evime gitmelisin. Bütün kayıtları oraya sakladım. Ya polisler elimdekileri bulursa?"

"Kayıtlar mı?" Becky sertleşir.

Deke kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Hmm. Bunları unutmuştum.

"Şu anda," diye ekliyor, yeşil gözleri kocaman.

"Bebeğim, sakın ." Ona doğru yürüdüm. "Sorun yok..."

"Ya onları bulurlarsa?" Kendini tekrarlıyor ve tekrar ağlamaya başlıyor. "Yapamam... Başınız belaya girerse kendimi asla affetmem..." Hıçkırmaya başladı.

"Tamam. Ben giderim." Onun üzülmesini istemiyorum. Daha iyi olmasını ve hayatımıza devam edebilmemiz için bu lanet yerden çıkmasını istiyorum.

"Şu anda mı?" diye soruyor burnunu çekerek. Başımı sallıyorum. Sonra Becky'ye baktı. "Onunla gidecek misin?"

Austin hepimize baktığında Becky reddetmek üzereymiş gibi görünüyor. "Becky ve bana biraz izin verir misiniz?"

"Elbette." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve adamların peşinden dışarı çıkıyorum.

"Sence ne hakkında konuşmak istiyor?" Deke soruyor.

"Bilmiyorum." İçimi çektim. "Yine de bu konuda oldukça sarsılmıştı. Becky buraya geldiğinde ona sorabilirsin."

Başını sallıyor. "Konuşmuyoruz."

"Anladım." Austin'in odasında ikisiyle birlikte oturmak tuhaftı.

"Evan Scott yüzünden sana hâlâ kızgın mısın?" Bennett soruyor.

"Diğer şeylerin yanı sıra." İç çekiyor, sonra ekliyor, "Bitti."

Bennett'in kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek bitti?"

Telefonuna bakar ve yazmaya başlar. "Şifreli Cole. Bitti dedim."

Arkamızdaki kapı açılıyor ve Becky dışarı çıkıyor. Önce bana, sonra Bennett'e bakıyor, sonra da yere bakıyor. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Ben de çıkıyorum. Halletmem gereken birkaç iş var. Geri geleceğim," diyor Bennett ve sırtımı sıvazlıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Sağ ol dostum." Becky'ye bakıyorum ve cebimden anahtarları çıkarıyorum. "Bana Deke ile bir dakika ver."

Anahtarları aldı ve Bennett'in peşinden çıktı, onu kovduğumu biliyordu. Deke'e döndüm, hâlâ telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Roman mı yazıyorsun?" Şaka yapıyorum.

Elleri tuşların üzerinde duraklıyor ve mavi gözleri bana dikiliyor.

Deke bir şakacıdır. O böyle biri. İçimden bir ses Becky'yle ilişkilerinin bittiğini ve bir süre daha böyle olmayacağını söylüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye kırılmış bir tonda cevap veriyor ve sonra yazmaya geri dönüyor.

Tamam. "Burada onunla kalacak mısın?" Ben soruyorum. "Onu yalnız bırakmak istemiyorum-"

"Hiçbir yere gitmiyorum." Odasına geri dönmeden önce sözümü kesti.

ONUNCU BÖLÜM

COLE

BECKY yolcu koltuğuna oturuyor, ben de sürücü koltuğuna . Emniyet kemerini çekerken, vücudunun kaskatı olduğunu fark ediyorum. Ve o zamandan beri aynı arabaya binmemiş olmamız gözümünden kaçmıyor...

"Burada öylece oturacak mıyız?" diye sorarak düşüncelerimi böldü ama bana bakma zahmetine girmede.

Arabayı çalıştırıp vitese takıyorum, çenemi sıkıyorum. Boy Epic'in "Scars" şarkısı hoparlörlerden süzölmeye başlıyor ve herhangi bir konuşmayı bastırmak için sesini açıyorum.

Yirmi dakika sonra eve yanaşıyorum ve beş kademeli su çeşmesinin durup arabamı kapatıyorum. Müzik ve ardından sessizlik geliyor. Orada öylece oturuyor, kucağındaki ellerine bakıyor. Becky ve ben bu tür durumlardan, yani baş başa kalmaktan kaçınıyoruz. Austin'in isteğini reddetmek istedi ama ona her ne söylediye kabul etmek zorunda kaldı.

Derin bir nefes alıyorum. "İçeri girmek istediğine emin misin?"

Sonunda bana bakıyor, yüzünde kızgınlık var. "Neden yapmayayım ki?"

"Olaydan bu yana ne kadar temizlik yaptıklarından emin değilim."

Yüzü düştü. O bunu düşünmemişti ama ben . Burada olmak istemediğimden eminim ama Austini mutlu edecekse yaparım.

Sonunda başını salladı ve arabadan indi. Arka koltuktan kapüşonumu aldıktan sonra onu takip ediyorum.

Sarı olay yeri bandı evin girişini kapatıyor, bu yüzden arka terasa doğru ilerliyoruz ve sağ elime sarıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor.

Elimi kumaşın etrafında sıkıyorum ve onu arka kapının camına paramparça ediyorum. Nefes nefese kaldı ve omzumun üzerinden ona baktım. "İçeri başka nasıl girecektik?" Austin'in üzerinde anahtar yoktu.

Oflayıp pufluyor ve gözlerini benden kaçırıyor.

Kırık cama uzanıp içeriden kilidi açıyorum, sonra da iterek açıyorum. Sessiz evin içinde ilerliyoruz ve büyük fuayedeki merdivenlerin dibinde mermer zeminde kan görüyoruz. Becky ağzını kapatıp öksürüyor. Kan kokusu çok ağır çünkü dört gündür burada duruyor. Kellan'ın Austin'i bıçakladığı sırada nerede olduğunu oradaki kan gölünden anlayabilirsiniz. Ondan kaçmak için kendini ittiği yerdeki el izlerini görebilirsiniz. Sonra onu mutfığa kadar takip ettiği ve beni çağırdığı yerde başka bir iz var.

"Tanrım." Becky soluk soluğa, bir adım geri atıp sırtını ön kapıya dayıyor. Eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor ve titriyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Austin'in odasına giriyorum. Becky girdiğinde şaşırıyorum. Sanki kokuyu dışarıda tutacaktı gibi kapıyı çarparak kapattı. Tutmuyor.

Nefes alışım hızlanmaya başladı. Buraya gelmeyeli bir ay oldu. En son balo gecesi Deke ve ben onu ve Becky'yi almaya gelmiştik. Babası ona çeki verdiğiinde. Yatak örtüsü ve çarşafı yatağının ayak ucuna serilmişti. Bir çift şortu ve beyaz Chucks ayakkabıları yerdeydi. Sırt çantası komodinin yanında duruyor. Perdeleri kapalı ve onu incitmekle tehdit etmemden bütün geceyi onunla çarşafların arasında geçirmeme kadar bu odada olan her şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Ona yaptığım bazı şeyler göğsümü daraltıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağılıyor, öfkesi benimki kadar kolay yükseliyor.

"Belli değil mi?"

"Hayır," diye

tersliyor. "Her

şey."

Sağ kolunu kaldırıyor. "Senin için kanımı akıtmamı mı istiyorsun? Senin için hapse girmemi mi istiyorsun? Senin için öldürmemi mi istiyorsun? Tanrım, Cole."

"Bunların hepsini istiyorum. Ve daha fazlasını," diyorum başımı sallayarak ve gözleri sanki iğrenç bir oyun oynuyormuşum gibi bana dikiliyor. Haksız değil. "Anlamıyor musun, Austin? Ben senden her şeyini almak isteyen adamım. Seni yok etmek istiyorum. Seni incitmek istiyorum."

Dişlerini sıkarak, "Zaten yaptın," diyor.

Gülümsüyorum. Onu kestiğim yerdeki dikişlerinden bahsediyor. Bıçak olmadan da kan kaybından ölmesini sağlayabilirim. "Sana neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Seni bir hiç yapabilirim."

Bu anıyı hatırlayınca irkiliyorum ve ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Siktir, buradan çıkmam lazım!

Gömme dolabına girdim ve arka tarafa gittim. Buraya gelirken Deke bana bir mesaj atmış ve Austin'in kayıtlarını diz hizasındaki bir çizmenin içine sakladığını bildirmişti. Polislerin ayakkabılarını inceleyeceğini düşünmesine neden olan şey neydi bilmiyorum ama işte buradayım, istediğini yapıyorum. Aldım ve baş aşağı çevirdim. USB sürücü elime düştü ve parmaklarımı etrafına .

Ayağa kalkıp kot pantolonunun asılı olduğu raftan dizüstü bilgisayarını alıyorum ve yatağına doğru yürüyorum. Oturup güç düğmesine basıyorum.

"Hiç bavulu yok." Becky iç çekerek dolaptan çıkıyor.

"Bavulu kulüp binasında." Balodan sonraki sabah ayrılmadan önce, benimle orada çok zaman geçiriyordu. Çantayı bıraktı ve ben ona geri vermeyi hiç teklif etmedim.

Ofluyor ve bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. "Ben aşağı inip birkaç çöp torbası alacağım o zaman." Odadan çıkmadan önce gergin bir şekilde alt dudağını ısırtıyor. Çıkarken yatak odasının kapısını kapatmadığını da fark ediyorum.

Dizüstü bilgisayara tekrar bakıyorum ve açık olmadığını fark ediyorum. Düğmeye tekrar basıyorum. Hiçbir şey yok!

Herif öldü.

"Hmm," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Şarj aleti nerede ? Sağ tarafıma bakıyorum ve komodini açıyorum. Şarj kablosu göremiyorum ama istediğim başka bir şey buluyorum. Kapağında Austin'in güzel el yazısıyla yazılmış iki kelime olan siyah beyaz bir defter. *Siktir git!*

Dizüstü bilgisayarını bir anlığına unutarak elime alıyorum ve açıyorum. *Bugün Cole'a yalan söyledim.*

Rastgele çevirdiğim sayfada ilk gördüğüm kelimeler bunlar oluyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Bu bir günlük mü? Bir çeşit günlük.

Önemli değil. Bana karşı hiç dürüst olmadı. Ya da başka birine. Bana Martin'le hâlâ konuşup konuşmadığımı sordu. Ben de evet dedim. Gerçek şu ki, ondan tek bir kelime bile duymadım. Umurumda olmamalıydı. Onu sevmiyordum. Daha çok dikkatimi dağıtan biriydi. Beni gelirdi, bir partiye götürürdü, kafayı bulurduk ve... buna ne denir emin değilim. Sevişmiyorduk ve Cole ve benim gibi sikişmediğimizden de emindim.

Buna gülümsedim, sonra bir sonraki satırı okuduğumda yüzümdeki gülümseme kayboldu. *Cole'dan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum! Artık bilmiyorum. Kafam karıştı. Bana şantaj yaptı! Beni kullandı! Kanımı akıttı. Ama yardım edemem ama onu istiyorum. Belki de sorun o değildir. Belki de beni hissediyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.*

Martin'le birlikteyken hiç midemde kelebekler uçuşmadı ya da başım dönmedi. Aman Tanrım, sıırıslıkam aşığım hissine hiç kapılmadım. Cole'la da öyle hissetmiyorum. Tanrı'ya şükür. Onun yerine, yanıyormuşum gibi hissediyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bunu tarif etmenin tek yolu bu. Bana dokunuyor ve nefes alamıyorum. Bütün alıyor. Dudaklarını tenime değdirdiğinde, yemin ederim beni yakıyor. Yardım için çığlık atıyorum, biri beni göle atsın ve alevleri söndürsün diye ama kimse duymuyor. Kimse beni görmüyor bile. Herkesin onun olduğumu bilmesini istediğini söylüyor. Ama belki bu da bir yalandır çünkü kimse yardım çığlıklarımı dinlemiyor.

Ve bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. Can atıyorum. Eski sevgilim bana cam gibi davrandı. Cole bana kırılmazmışım gibi davranıyor. Beni hep zorluyor ve merhamet dilememi bekliyor. Bu . Yenilgiyi kabul etmeden önce ateşin beni canlı canlı yakmasına izin vereceğim. Ve beni en çok korkutan da bu. Donarak ölmektense şeytanla birlikte cehennemde yanmayı tercih ederim.

Ve her geçen gün onun hakkında daha çok şey ğreniyorum. Herkesten saklanıyor ama ben onu görüyorum. Acı çekiyor. fkesi ve nefreti gerçek değil demiyorum ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Gerçek beni ne kadar tanıdığını fark ederek yutkunuyorum ve sayfayı çeviriyorum.

O da yalan söyledi. Herkese. Yapmadığı bir şey için suçu üstlendi. Ve ben anlamıyorum. Eli'ı korudu ama asıl soru neden?

Onun eytan olduğunu sanıyordum ama bundan çok daha fazlasıymış. Ve bu beni daha çok korkutuyor. İblislerle savaşılabirim ama Cole? O, kazanmak ya da kaybetmek istediğimden emin olmadığım yepyeni bir oyun.

"Ne yapıyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda Becky'nin yatak odasında durduğunu görüyorum. Sağ kalçasını dışarı çıkarmış, elinde bir kutu çöp poşeti tutuyor. Gözleri elimdeki açık dergiye kayıyor ve sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. Kutuyu bırakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Gerçekten sınırların yok, değil mi?"

"Hayır," diye drstce cevap veriyorum.

İ ekiyor. "Ben senin tarafındaydım Cole. Sonunda değişmen için seni destekliyordum. Onu sevmen için. Seni değiştirebilecek biri varsa o da odur diye düşündüm."

"Onu seviyorum." Bunu itiraf ettiğim ikinci kişi. Ve ikisi de Austin değildi.

Becky başını yana eğiyor. "Nasıl sevilleceğini bildiğinden emin değilim Cole. Artık değil."

"Bu da ne demek oluyor?" Talep ediyorum.

"Sevdiğin insanları incitmezsin."

Dişlerimi sıkıyorum. "Uzaklaşarak onu koruduğumu sanıyordum. Kellan'ın devreye gireceğini nereden bilebilirdim ki?" *Biliyordun. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorsun.*

Sanki kastettiği bu değilmiş gibi başını sallıyor. "Senin çekip gitmen muhtemelen onun başına gelen en iyi şeydi Cole."

Defteri kapattım.

"Deke bana ona ne yaptırdığını anlattı. Kızın iki videosunu internette nasıl yayınlattığını."

"Bu seni ," diye .

"Şimdi ona ne yapacaksın?" diye sorar. "Ha, Cole? Ona daha ne kadar acı çektireceksin?"

"Bir hata yaptım!" Bağırıyorum. "Orada durup bana hiç hata yapmadığını söyleyemezsin."

Beni tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ben senin gibi değilim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Sırları karşılaştırmak ister misin? Çünkü ikimizin de bir sürü sırrı var."

Mavi gözleri kısıldı. "Siktir git, Cole!" Austin'in gömme dolabına hışımla girer.

Onu takip edip kapının pervazına yaslanıyorum, kaçacak yeri kalmasın diye onu engelliyorum. "Sence Deke bilseydi ne derdi-"

"Sakin buna cüret etme!" Sözümü kesiyor, Austin'in ayakkabılarından birini yere fırlatıyor, cümlemi bitirmeme bile izin vermiyor. "Deke'in hiçbir şey bilmesine gerek yok."

"Belki öyledir."

Bana doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına koydu. Mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "Ne oldu? Birden bire İsa'ya gelme anı mı yaşadın?"

Bu ifadeye gülüyorum. Benim dindar bir yanımda yok.

"Eğer ben batarsam, sen de benimle gelersin. Ve onun seninle hiçbir ilgisi olmayacak." Kazanmış gibi gülümsüyor. Kimse benim karşıma böyle yapmaz. Bunu öğrenmedi mi?

Gülümsemesine karşılık veriyorum ama benimki çok daha tehditkâr. Onunki kayboluyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. "İşte burada yanıyorsun Becky. Onun en iyi arkadaşını beceren ben değilim. ."

Bana en tatlı gülümsemesini takınıyor, onu etkilemiyormuşum gibi davranmaya çalışıyor. En iyi arkadaşım da dahil olmak üzere erkeklerin uğruna diz çöktüklerini gördüğüm gülümsemenin aynısı. *Zavallı piçler.* "Beni durdurmadın."

"Yapmadım," diye itiraf ediyorum ve ona doğru bir adım atarak aramızdaki küçük boşluğu kapatıyorum. "Nedenini hiç merak ettin mi?" Yüzündeki tüm renk uçup gidiyor. Gülümsemekten kaçınıyorum. Onun yerine, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilip fısıldıyorum: "*Seni* kaydetmediğimi kim söyledi?" Becky benimle uğraşmaması gerektiğini bilmeli!

Sırtımı dikleştiriyorum.

". " Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Gözleri korkudan kocaman olmuştu. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bir anlaşmamız vardı," diye savunuyor. "Sen çeneni kapalı tutacaktın, ben de aynısını yapacaktım. Hatta Austin'e kadar seni korudum."

. "Benim için yalan söylemene ihtiyacım yoktu." Bunu kendi başıma hallettim.

"O senin birlikte olduğun fahişeler gibi değil Cole," diye tersliyor.

"Dikkat , Becky!"

İç geçiriyor ve bir elini ağartılmış sarı saçlarında gezdiriyor. "Austin benim en iyi arkadaşım. Sana asla yardım etmemeliydim. Düşündüm ki..." Bana baktı. "Ona birçok kez açılacaktım ama senin ona aşık olduğunu gördüğümü sandım." Haliya bakıyor. "O gün kafeteryada sende bir değişiklik gördüğümü söylediğimde..." Burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Onun senin için sadece bir oyun olduğunu anlamalıydım."

"İşler değişti," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ben öyle görmüyorum," diye karşı çıkıyor Becky. "Austin bana plaj partisinde neden içmediğini sordu, ben de olanları anlattım. Seni savundum," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak ve bana bakıyor. "Ona seni suçladıklarını ama bunun bir kaza olduğunu söyledim."

"Oh, lütfen." Gülüyorum. "İkimiz de gerçeği biliyoruz."

"Senin için ona yalan söyledim." Beni geriye doğru itti ama kımıldamadım.

"Yalan söyledin ama benim için değildi." O gece olanları unuttuğumu mu sanıyor?

Yorumumu görmezden geliyor. "olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen seni korumaya devam ettim. Ona aşık olduğunu gördüm, yüzden sana yardım etmek istedim. Seni bu kasabadaki diğer herkes gibi bir katil olarak görmesini istemedim. İnsanların senin hakkında söyledikleri şeyler ..." Kelimeleri çıkaramayınca sözlerini yarıda kesiyor.

Kaskatı kesildim. Austin, üç arkadaşımı öldürdüğümü öğrenmeden çok önce benim bir katil olduğumu zaten biliyordu. "Austin arabayı benim kullanmadığımı biliyor."

"Ona söyledin mi?" diye soruyor gözlerini kocaman açarak.

Başımı salladım. "Yolcu koltuğunda olduğumu fark etti. Eli'ı koruduğumu düşünüyor."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Sen...?"

"Neye isterse ona inanmasına izin verdim." Bu sözler üzerine çenem gerildi, ondan hâlâ birkaç sır sakladığımı biliyordum. Bir noktada itiraf etmem gerekecek ama bu diğerlerine de söylemem anlamına geliyor.

hızla sallıyor ve sonra elini saçlarında gezdiriyor. "Ama ona gerçeği de söyledim Cole. Bu bir kazaydı."

Ellerimi yumrukladım. "Tanrım, şunu söylemeyi kes."

"Bu doğru." Ağır ağır iç geçiriyor. "İkimiz de biliyoruz ki hiçbirimiz bunun olacağını göremezdik."

"Dikkatsiz davrandık." O arabada benden başka kimse olmamalıydı.

Onları o partide bırakıp kendi başıma gitmeliydim. Jeff o gece beni takip etmiş ve bunu olmalı. Kontrolden çıkmıştık. Haftanın her gecesi parti yapıyor ve ayrılmak için arabaya bindiğimizde iki kere düşünmüyorduk. O Cumartesi gecesi dışarıda içeceğimi biliyordu ve öldüğümde kasabanın benim hakkımda ne söyleyeceğini de biliyordu. Ama araba kullanmayacağımı hesaba katmamıştı. Ve hayatta kalacağımı. Ölmediğimi anladıktan sonra neden benim için geri gelmediğini merak ettim. Bruce neden tekrar denemedi?

"Bruce seni öldürmek için para ödedi," diye tersliyor.

"Bu da benim hatam!" Ben de bağıríyorum.

Ellerini üst kollarıma koyuyor, ama ondan uzaklaşıyorum ve elleri yanlarına düşüyor. Buraya nasıl geldiğimiz konusunda kafam karıştı. Bu konuşma. Hangi noktada bir dönüş oldu? Çok kötü bir dönüş. O geceyi tartışmıyoruz.

"Sizi suçlayanlar gerçeği bilmiyorlardı."

Buna söyleyecek bir şeyim yok çünkü başından beri planım buydu. Kimsenin gerçeği bilmesine gerek yoktu. Hayatım boyunca sırlarla yaşadım, bir tane daha nedir ki?

"Haklısın." Gözleri benimkilerle buluştu. "İkimizin de sırları var. Sen benimkini saklarsan ben de seninkini saklarım."

Onun iki sırrının bende olduğunu söylemeyeceğim. Eğer benimkini söyleseydi, o zaman kendini ele vermiş olurdu.

Başı öne düşer ve Austin'in dolabının zeminine bakar. "Deke gerçeği bilseydi beni asla affetmezdi."

Gerçek şu ki Bruce o arabada hepimizi öldürmek için para ödedi. Neden ondan bu kadar nefret etsin ki? Bunu sakladığı için kızar ama onu asla affetmez mi? Ben Austin'i affederdim. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bennett ve bana ilişkinizin bittiğini söyledi."

"Ne zaman?" Mavi gözleri kocaman açıldı.

"Fark eder mi?" diye sordum. Uzun bir iç geçirdi. "Eğer bunu çözmek istiyorsan Becky, ona söylemelisin. Çıktı. Bruce ödedi ..."

"Hayır!" Başını sallıyor ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başlıyor. "Onu seviyorum, Cole."

"O zaman neden ondan ayrıldın?" Deke'in Becky'ye karşı ne hissettiğini hep biliyordum ama Becky'nin ona karşı ne hissettiğini...?

"Belki de benden ayrılmıştır," diye teklif ediyor. Gülüyorum. "Onu tanıyorum."

Bir cevap arar gibi dolabın etrafına bakıyor. "Bruce'un bir önemi yok. Beni suçlayacaktır. Çok derine battım. Çok fazla yalan. Ve Austin..."

Çenem sıkıştı. "Bence bilmeyi hak ediyor."

"Hayır!"

"Yani sen de ona yalan söylemeye devam etmek istiyorsun?"

"En iyi arkadaşım ile aramızda geçenler yalan değil. Ona hiçbir zaman bir hikaye uydurmadım, ama Deke'e ."

"Hâlâ bir sır," diye teklif ediyorum.

"Bu bir anlaşmaydı!" diye . "Ve seni affetmeyecek."

Yapardı. Zaman almayacağını söylemiyorum ama ona yalan söylemekten çok daha kötüsünü yaptım. "Sanki kanla yazılmış bir kontratımız varmış gibi konuşuyorsun." Sanırım bir bakıma öyleydi. İkimizin de elleri kanlıydı.

Gözlerini bana dikti. "Haklısın. Daha çok bir anlaşma gibiydi. Benim için suçu üstlendin, beni sana borçlu bıraktın. Ve sonra, bir gün, tahsil etmeye geldin."

Dört ay önce

Babamın karanlık oyun odasında şezlongda oturuyorum. Deke, Bennett ve Shane bardo masasının yanındaydı. Her birinin kolunun altında bir kız vardı. Kellan kanepede oturmuş büyük ekranda oynayan basketbol maçını izliyor ama ses yok. Onun yerine hoparlörlerden Chase Atlantic'ten "Devilish" çalıyor.

Telefonuma bakıp rehberime gittim. Austin'e bir mesaj gönderip adresimi verdim ama bunu benim telefonum yerine Deke'in telefonundan yaptım. Ona sayıca az olduğunu hatırlatmak istedim. Ve yalnız olduğunu.

Celeste beni zorluyor. Çarpıcı yeşil gözleri olan alıngan esmerle oynamak istemediğimden değil, ama bunu kendi yöntemimle yapmak istedim. Şimdi takviyeye ihtiyacım var. Kadın türünden. Kız olan hiç arkadaşım yok. Neredeyse hiç erkek arkadaşım yok. Köpekbalığı değilse, onlara aldırış etmem. Seviştiğim kadınlardan bile uzak dururum. Sonrasında konuşmaya gerek yok.

Telefonumdaki kişiler arasında gezinirken, bana iyilik borcu olduğunu bildiğim tek isme gidiyorum. Bu kadar çabuk nakde çevirebileceğimi düşünmemiştim.

Becky Holt -en iyi arkadaşım Deke'in aşık olduğu bana çok şey borçlu. Hiç konuşmuyoruz. Hiç takılmadık. Artık takılmıyoruz. Mesafemizi koruyoruz ve bunun iyi bir nedeni var. Onu son gördüğümde gözyaşları yüzünden akıyor, kusursuz makyajını lekeliyordu. Gömleği yırtılmıştı ve elleri kan içindeydi. Ona kaçmasını söyledim. O da öyle yaptı.

Bu gece burada olduğunu bildiğim için ona hemen bir mesaj gönderdim. Onu daha önce aşağıda görmüştüm. Deke de bu yüzden bu gece Sara Logan'la yatmaya karar verdi, Becky'yi kıskandırmak için.

Ben: Hazır mısın?

Hemen okundu gösteriyor. Üç noktanın etrafta zıpladığını ve sonra kaybolduğunu görüyorum. Gülümsemem genişliyor.

Telefonum elimde titreşmeden önce tekrar zıplıyorlar.

B: ?

Bu gece bir arkadaşım geliyor. Sen de onun için harika bir arkadaş olursun.

Cevabı hemen geldi.

B: Arkadaşın olan hiç kız yok.

Touché.

Adı Austin. Esmer. Yeşil gözlü. Muhtemelen kırmızı bir şey giyiyordur. Geldiğinde bana mesaj at.

B: Peki bunu neden bilmek istiyorsun?

Ben: zamanı! Sonra şeytan emoji gönderiyorum.

Telefonumu bacağıma koydum. Yeni oyuncağıma saat on demiştim ve şu anda otuz dakika geçti. Çocuklar aslında dokuzda gelmeye başladı ama o gelmeden önce evin insanlarla dolu olduğundan emin olmak istedim. Geç geleceğini biliyordum. Benden korkmadığını ve tüm kartların hâlâ elinde olduğunu kanıtlamak istiyor. Bu hoşuma gitti.

"Bennett?" Ona sesleniyorum.

Gece sevişmesinden sıyrılıp geliyor. Salonumdan başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Babamın deposundaki video sende mi?" Dün gece ona benimle birlikte bir araba çaldırdım. Babasının arabasını. Sadece daha fazla sigorta. Ve bunu ona karşı kullanacağımdan haberi yok. Kahretsin, bu kızı kırmak çok kolay olacak. içinde diz çöküp bana yalvaracak. Bunu düşünmek bile kaldırıyor.

Başını sallıyor. "Evet. Deke'in telefonuna gönderdim.

Gitmeye hazır." Mükemmel!

Kellan ayağa fırlar. "Onu neden bu kadar çok istediğini anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsin," diyorum.

Çenesi geriliyor. Telefonumun titrediğini hissettim. Becky'den geldiğini görmek için aşağı baktım.

O burada. Mutfakta.

Cevap

vermiyorum.

Gösteri zamanı.

Tomme Profitt, Jung Yong'dan "Only One King" çalmaya başlıyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Oyun , tatlım.

Kellan'a bakıyorum. "Misafirimiz geldi. Git getir onu. Mutfakta. Ya Kellan? Ona dokunma," diye uyarıyorum. O tamamen benim.

Birkaç saniye öylece durduktan sonra kapıyı çarparak dışarı . Arkama yaslanıyorum, ayak bileklerimi çaprazlıyorum ve başımı elimle arkasına koyup bekliyorum.

Austin Lowes beni istiyor. Bana nasıl baktığını gördüm. Ve benim de onu istemem onun için talihsizlik. Sadece tamamen farklı bir şekilde

Bu şekilde. Ve GWS ile ilgili olan şey, her zaman istediklerini elde . Kime zarar vermek, şantaj yapmak ya da öldürmek zorunda kalırlarsa kalsınlar. Onlar kazanır.

"Seninle mutfağa geri döndüğü an neredeyse kalp krizi geçirecektim." Becky başını sallayarak düşüncelerimi böldü. "Birbirinizi tanıyor olabileceğinizi düşündüm. Ama sen uzaklaştığında ona seni nereden tanıdığını sordum ve o da yeni tanıştığınızı söyledi." Uzun bir nefes verdi. "Sana hayır demeliydim. Sonra onu öptün..." Adım atmaya başladı. "Onu kullanmana asla yardım etmemeliydim."

Austin'e yaptığım şeylerin yarısı hakkında hiçbir fikri yok. "Ona aşık oldum." İç çektim. "Biliyorum Becky. Ben korkunç bir insanım ve hayatımda gerçekten karanlık işler yaptım."

Volta atmayı bıraktı ve bana baktı. "Ve ne? Kendini Austin'le mi affettireceksin? Etrafında takılırsa zamanla her şeyi düzeltebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben-"

"Kellan'ı sen mi öldürdün?" kesti.

Hay sikeyim! Bu, Shelby ile Jeff hakkında yaptığım konuşmaya benzemeye başladı. "Evet," diye itiraf ediyorum. Ne yapacak ki? Bunu kanıtlayamaz. Kimse kanıtlayamaz.

Tekrar adımlamaya başlıyor. "Hepiniz bu işe bulaştınız mı?" diye soruyor bana, tırnaklarının ucunu ısırarak.

"Diğerleri adına cevap veremem-"

"Deke'nin onu öldürmene yardım edip etmediğini soruyorum," diye bağırarak sözümü kesti.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve bana inanmasını istiyorum. Deke'in kışını kurtarmak için yalan söylemiyorum. Onunla çıkmaya başladığından beri içinde bulunduğu yalanda kalması için ona gerçeği söylemedim. Ona asla gerçek yüzünü göstermeyecek. Ona görmesini istediği şeyi gösterdi ve ben bunu ondan almayacağım.

Bilmemek mutluluktur. Gerçek sakatlayıcı olurdu.

Dolabın ortasında kışının üstüne düştü ve dizlerini göğsüne çekti. Belli ki yalanım yeterince inandırıcı değildi. "Bunu neden yaptığını biliyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Bunu yapmana neden yardım ettiğini biliyorum." İleri geri sallanmaya başladı.

Omzumu kapıya yaslıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kahretsin, bu gün harika başlamıştı ama kesinlikle en kötüye gitti.

Yüzünü dizlerinden çekip bana bakıyor, mavi gözleri yaşlarla dolu. "Austin için çok korktum. Onun... öldüğünü sandım." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Ben de öyle. "O iyi olacak. O güçlüdür."

Becky bir kez başını sallıyor. "Öyle." Sonra garip bir hıçkırık kahkahası atıyor. "Seni bağlamayı başardı."

Gülümsüyorum ve kabul ediyorum. "Öyle yaptı." Telefonum cebimde çalmaya başlıyor. Cevap veriyorum ve Shelby olduğunu görünce hoparlöre alıyorum, böylece Becky'nin Austin hakkında bize vereceği bilgileri duymasına izin vermiş oluyorum.

"Alo?"

"Cole?" diye fısıldıyor. "Neredesin? Buraya gel! Austin çıldırıyor."

Dizüstü bilgisayarını yataktan kaptım. O konuşmayı bıraktığında Becky ve ben odadan çıkmaya başlamıştık bile. "Neden? O iyi mi?"

"Polis onunla konuşmak için geri geldi. Onlara hayır demeye çalıştım ama o tamam dedi. Lowes'ların evinde olanlarla ilgili bir kayıttan bahsettiklerinde ağlamaya başladı, ben de ona için birkaç dakika vermelerini söyledim."

"Bunu dinlemesini mi bekliyorlar?" Talep ediyorum. Duyması gereken son şey bu. Bunu zaten bir kez yaşadı.

"O kadar uzağa gitmediler. Deke şu anda onunla birlikte içeride-

" "Telefonunu ona götür." kestim.

Becky ve ben arka kapıdan koşarak çıktık. Sesi hoparlörlerimden duyulmadan önce arabama binmiştik. "Cole."

"Ne oluyor lan?" Şimdi onu orada kızın yanında bıraktığıma memnunum. "O lanet kaseti dinlemesini mi bekliyorlar?"

"Sanırım öyle." İç geçiriyor ve Bluetooth'um konuşmaya devam ediyor. "Kadının onu bıçakladığından bahsettiler. Evde buldukları kan kaybına bakılırsa ya ölmüş ya da acil serviste yatıyor olmalı."

"Ne olmuş yani?" Yolda uçarak ilerliyorum. Becky yolcu koltuğunda sessizliğini koruyor.

"Bu yüzden çevredeki tüm hastaneleri aradılar ve hiçbir yerde hasta olarak görünmüyor."

Dikiz aynama bakıyorum, sınırın yirmi kat üzerinde gittiğim için kenara çekilmeyeceğimden emin oluyorum. "Onun öldüğünü düşünüyorlar."

"Hemen hemen. Vardıkları sonucun bu olduğunu söylediklerinde Austin'in gözleri korkudan kocaman oldu. Polislerin ne yaptığımızı bildiğini *söyleyebilirdiniz* ve *onun da* ne yaptığımızı bildiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden ona bunun nefsi müdafaa olduğunu bildiklerini çünkü kaseti dinlediklerini söyledi... ve o da kendini kaybetti. Yani, piç kurusu öleli dört gün oldu! Onu bulamayacaklarını biliyor olmalılar!" diye fısıldıyor sertçe.

Becky'ye bakıyorum, ön camdan dışarı bakıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Deke az önce kendini ele verdi. Ona yalan söylediğimi ve Kellan'ı tek başıma öldürmediğimi biliyor.

"Neredeyse . Onunla konuşmama izin ver."

"Cole?" Austin'in kırık sesi saniyeler sonra duyulur.

Göğsüm sıkışıyor. "Hey, tatlım. Geri dönüyorum. Ben gelene kadar başka bir şey söyleme. Babamın avukatını arayacağım." Bunu zaten yapmadığım için kendime kızıyorum ama ona gideceklerini düşünmemiştim. Bu kayıt, lanet soruşturmayı bitirmeleri için yeterli olmalıydı.

"Ne? Neden?"

"Nefsi müdafaaydı, Austin. Yapamazlar-"

"Hayır, Cole." Sözümlü kesti. "Bu umurumda değil. kaset var." Tekrar ağlamaya başladı. "Kellan bana Jeff'in cesedini yakarken beni izlediğini söyledi." Becky kafasını çevirip bana baktı. "Çaldığımız araba..."

"Austin..."

"Ve son cesaretin Bruce'u öldürmektir." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Her şeyi biliyorlar. Buraya geri dönemezsin. Seni tutuklayacaklar."

Becky'yi görmezden geliyorum, *ne halt* ettiğini düşündüğünü biliyorum. "Bebeğim, dinle. Her şey yolunda. Polise verdiğimiz orijinal kopya değil."

"Değil mi?" Hıçkırıklarını yatıştırmaya çalışarak burnunu çekiyor.

"Hayır. Bennett değiştirdi. Hiçbir şey bilmiyorlar."

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Tamam." diye fısıldıyor. "Bir saniye Deke'le konuşayım."

"Evet?" diye sorar, hatta gelir.

"Odasına girmelerine izin vermeyin. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım ve Becky'ye baktım. Bana kaşlarını çattı. Omuz silktim. *Orospu çocuğu!* "Bilmek istiyordun."

Dönüp ön camdan dışarı bakıyor. "Deke dün evime geldiğinde ona Kellan'ı sordum. Onu öldürdüğüne dair bir his vardı içimde çünkü ortalıkta olmaması ve Shane'le hastanede yaşananlar çok garipti. Deke bana o sabah onunla konuştuğunu söyledi." Uzun bir nefes çekti. "İkinizin onu iki gün önce öldürdüğünüzü düşünürsek bunu yapmak zor olurdu."

Siktir!

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DEKE

Austin'in odasının kapısı açılır ve Cole avukatıyla içeri girer.

"Neredeler?" Cole talep ediyor.

"Tam kapısının önündeysdiler." Polisler kendini toparlaması için ona birkaç dakika izin vermiş olabilirler ama fazla uzağa gitmemişler.

"Şimdi değiller."

"Onlara ne söyledin?" Jacob kendini tanıtmaya zahmetine bile girmeden ona soruyor.

Yatağında oturuyor, gözleri kısılmış. Başta ağladı ama şimdi çok kızgın. Cole'un ona güvende olduğunu söylediği için mi yoksa Cole'un kışını koruyacağını zaten bilmediği için mi emin değilim. Kızın hakkını vermeliyim. İş girdiğinde, seni yere serer.

"Benden en baştan başlamamı istediler. Onlara bir film randevusundan yeni döndüğümü söyledim." Cole'un bu sözler karşısında omuzlarının dikleşmesini izliyorum çünkü birlikte olduğu adam o değildi. Ve bu benim hatam. Kendimi suçluyorum çünkü ona onu uzaklaştırmasını ben söyledim. "İçeri girdim ve çoktan tartışmaya başlamışlardı. Beni de içine kattılar, ben de sadece yatmak istediğimi söyledim ve Kellan o zaman bana her şeyi anlatmaya başladı. Onu merdivenlerden aşağı itti ve ben onu kurtarmaya çalıştığımda beni yere fırlattı." Cole'un elleri yumruk oldu. "Beni boğdu. Başımın yanına bir bıçak bırakmıştı, ben de bıçağı kaptım ve onu bıçakladım." Daralmış gözleri Cole'unakilere kayıyor. "İşte o zaman bana ellerinde bir kaset olduğunu söylediler. Yaptığım şeyin nefsi müdafaa olduğuna ama ölüm sebebi olmadığına dair kanıtlar içeren bir kayıt. O öldürüldü."

"Saçmalık!" diye tersledi. "Sana yalan söylediler."

Jacob eliyle sessiz olmasını işaret ediyor. "et."

"Deke onlara defolup söyledi. Ağlamaya başladım. Shelby gitmelerini sağladı." İç çekti.

Battaniyenin üzerinden usulca bacağını okşuyor. "Onlara tek kelime daha etme. Ben bakacağım. İhtiyaç duydukları tüm kanıtlara sahipler." Bize baktı. "Arabasına ne yaptınız?"

İkimiz de kaşlarımızı çattık. "Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Lowes'ların evindeydi, yani oraya arabayla gitmiş olmalı."

"Arabasını hiç görmedik," diye itiraf ediyor Cole.

Yaşlı adamın kaşları çatılır. "O zaman oraya nasıl gitti?"

Cole ve ben birbirimize bakıyoruz. "Biliyorsak ne olayım," diye cevap veriyorum.

"Ben de görmedim," diye ekliyor Austin. "Arabayı çektiğimde garaj yolunda başka araba yoktu. Sadece benimki vardı." Cole bana bakıyor ve yumruk yaptığı ellerinden ne düşündüğünü anlayabiliyorum - bir şeyi kaçırdık. "Belki Celeste onu alıp babamın evine ," diye öneriyor.

"Belki." Jacob kabul ediyor ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

Cole başını kapıya doğru sallıyor ve ben de onu takip etmek için ayağa kalkıyorum. "Bunu düşünmemiştim," diye homurdanıyor.

İç çekiyorum. "Çok fazla oluyordu. Oraya nasıl geldiği ilk düşündüğümüz şey değildi."

elini yüzünde gezdiriyor. " bir şeyi kaçırdık. Lanet olsun."

Elimi omzuna koydum. "Bunu araştıracağım."

Başını sallıyor, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. Yorgun görünüyor. Cole hiçbir zaman çok uyuyan biri olmadı, ama bu onu yakalıyor. Nihayet uyuyabildiğinde, günlerce baygın kalacak.

"Sana bir şey söylemem gerek." Cole iç çeker.

"Tamam."

"Becky, Kellan'ı öldürmeme yardım ettiğini biliyor." Başımı salladım. "Ona yalan söyledim."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Evet, bunu o da biliyor." "Nasıl biliyor?"

Uzun bir nefes verdi. "Ona onu öldürdüğümü söyledim ve sonra senin işin içinde olup olmadığını sorduğunda yalan söyledim ve hayır dedim. Sonra buraya gelirken seninle konuşurken arabanın Bluetooth'u açıldı."

"Ama neden böyle düşünsün ki...?" *Polislerin ne yaptığımızı bildiğini ve onun da ne yaptığımızı bildiğini düşündüklerini söyleyebilirsin. Hay sikeyim!*

"Özür dilerim, Deke." İç çekiyor.

Ona salladım. "Bunun için endişelenme. Senin suçun değil." İlgilenmem gereken başka bir şey daha.

Elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyor. Kaşlarımı çattım. Cole pek sık sinirlenmez. "Ne oldu?" diye soruyorum. *Her neyse, sağlayacağım.*

"Size söylemem gereken başka bir şey daha var..."

Austin'in odasının kapısı açılır ve Jacob dışarı çıkar. Cole'a "Seni görmek istiyor," der.

Başını sallıyor.

"Bekleyebilir," diyorum ona. Tartışmak ister gibi görünüyor ama ben ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum. Şu anda ana önceliğinin Austin olması gerekiyor.

Bekleme alanına girdiğimde Becky ve Bennett'in yan yana oturduklarını ve ikisinin de konuşmadığını görüyorum. Birkaç şey yapmak için koşmuştu ama Cole ve Becky gelmeden geri dönmüştü. Adam telefonuna bakıyor, Becky ise gözlerini dikmiş hiçbir şeye bakmıyor.

"Becky?" Dikkatini çekip önünde durmak için yaklaşıyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Seninle konuşabilir miyim?"

Otmaya devam ediyor ve Bennett bizi görmezden geliyor.

Sonunda konuşur. "Sanırım bilmem gereken her şeyi duydum."

Konuşabilmemiz için onu koltuğundan kaldırıp dışarıya ve cipime sürüklemekten kaçınıyorum. O biliyor. Sırlarımdan biri ortaya çıktı ama bu konuda çenesini kapalı tutabileceğini bilmem gerekiyor. Eğer gidip başımı belaya sokarsa Cole ve Austin'e yardım edemem.

GWS aptal değil. Her dövüşümüzde neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Bu şehirdeki yetişkinler bizim aptalca şeyler yapan aptal çocuklar olduğumuzu düşünüyorlar ama yanılıyorlar. Yapabileceklerimizin yarısını bilseler başları dönerdi. Ona ne kadar zarar verebileceğimi bilse Becky'yi ölesiye korkuturdu. Onu mahvedebilirim, tıpkı Cole'un Austin'i mahvetmek istediği gibi. Ama bizim hikayemiz farklı olurdu çünkü Cole gibi durmazdım. Bana karşı geldiğinizde çok az sınırim vardır.

"Neden hâlâ burada dikiliyorsun Deke?" diye çıkışarak dikkatimi çekti.

Ona gülümsüyorum ve gözleri korkuyla açılıyor. Sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyorum. Asansörle birinci kata indim. Hastaneden çıkarken cep telefonumu çıkardım ve bir numarasını çevirdim. Kellan'ın arabasını bulmam gerekiyor. Eski sevgilimi ezme planım bekleyebilir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BENNETT

Koltuğuma geri oturuyorum ve sağ ayağımı sol dizimin üzerine **koyuyorum**. Kendimden önce esrardan uzun bir nefes alıyorum. Okul ve yüzme resmi olarak bitti, bu yüzden uyuşturucu testine tabi tutulmayacağım için istediğim kadar sigara . En azından üniversiteye başlayana kadar birkaç hafta.

"İzlerini mi kapattın?" Shane karşımdaki koltukta otururken soruyor. Bok gibi görünüyor! En son ne zaman duş aldığından bile emin değilim. Ve elinde bir şişe votkayla geldi.

Başımı salladım. "Özensiz davrandılar ama fark etmezdi. Kellan ne olursa olsun ölecekti. Austin onu bıçaklamıştı."

Kaltağın bu kadar iyi dövüşmesine şaşırdım. Kellan'a kıyasla onun cüssesi, Kellan'ın hiç sorun yaşamadan kazanacağını düşünmüştüm. Ama kim bilir, adam kafayı bulmuş olabilir. Son birkaç aydır içmekten başka bir şey yapmamıştı. Özellikle Celeste'in bebeğine hamile olduğunu öğrendiğinden beri hep gergindi. Ona söylediğinde, beni arayıp çıldırmıştı. Tabii ki ona aptalın teki olduğunu söyleyerek yardımcı olmadım.

"Kaseti değiştirmemeliydin. Orada bizimle ilgili hiçbir şey yoktu. Başımız belaya girecek gibi değildi. Cole ve Austin Bruce'un arkasına kilitlenirdi."

Başımı salladım. "Austin'in kayıtları var." Ya da Deke ve Cole'un Kellan'ı öldürdüğü sırada vardı. Şimdi Cole'un elinde. "Eğer değiştirmemiş olsaydım, hepimizi alaşağı edecek kadar çok şeyi olurdu."

Shane'in başı geriye düşer ve tavandan sarkan kristal avizeye bakar. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Olan oldu. O öldü."

"Çünkü sıçıp batırdı!" diye tersliyor.

"Tekrar. Bununla yapabileceğimiz bir şey yoktu."

Ellerini yumruk yaptı. "Nasıl oldu da bu kadar kötüleştin?"

"Hepimiz Austin'i hafife aldık," diye öneriyorum. "Sen cesaretini toplayabilesin diye yangın alarmını çalıştırdığında başımıza tahmin ettiğimizden daha fazla bela açacağını bilmeliydin. Ve ikincisi, Cole'un ona aşık olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Homurdanıyor. "Biz de bunu istiyorduk."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kulüp binasındaki o ilk geceyi doğru hatırlıyorsam, onun arabasında ortaya çıktığında, *sevdiği birine sırtını dönmeyeceğini* söylemiştin. Ona aşık olmasını istedik, böylece suçu o üstlenecekti. Cole'un asla onun tarafında olmaması gerekiyordu. Onu kullanması gerekiyordu. Bruce'un ölümünden yakalanması için ona çok ihtiyacımız vardı. Ona ihtiyacımız vardı çünkü hakkımızda çok şey biliyordu."

"Her neyse." Ayağa kalktı ve ailemin aile odasında volta atmaya başladı. "Kızın istismara uğradığını öğrendiği anda ona aşık olacağını bilmeliydim." Homurdanıyor. "Cole onun için üzölmeye başladı... ve sonra işler tepetaklak oldu."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Austin istismara mı uğradı?" Başını sallıyor. "Cinsel olarak mı?" Cevap vermiyor. Kimse bundan bahsetmemişti. Cole bu yüzden mi onu bu kadar yakınında tutuyordu? Belki de Kellan'ın gerçek niyetini en başından beri biliyordu. Cole acımasız olabilirdi ama Kellan'ın ne kadar karanlığa gidebileceğini kimse bilmiyordu. Düşüncelerinin ne kadar karanlık olduğunu. "Kim tarafından?" Kazıyorum.

"Fark etmez. Şimdi her şey boka sardı." Beni başından savdı.

Boşverdim çünkü Austin'in geçmişi beni ilgilendirmiyor. "Katılmıyorum. Plan yine de işe yaradı. Bruce ölmemiş olabilir ama hapiste."

"Ama Kellan öldü!"

"Çünkü aceleci davrandı," diye hatırlatıyorum ona iç çekerek. "Kaydı dinledim ve o gece Celeste'e bir şey yapmayı planlıyordu. Belki Austin'e değil ama oraya bir planla gitti. Bu kadar aptal olmasının bedelini ödedi ve bu yüzden onun için üzülemem." Shane şöminenin önündeki halıyı yıpratmaya devam etmeden önce bana ters ters bakıyor. "O da ona aşık olmamalıydı. Açgözlölük yaptı."

Gölmekten başını geriye atıyor. "Biz çocukken ondan hoşlanıyordu. Bu yüzden buraya gelmesini istedi. Celeste'i kızdırmak için. Son birkaç yıldır Austin'i takip ediyordu."

Collins'e taşınmadan önce Facebook'ta aylar geçirmiş. Annesi aradığından beri. Sadece başka bir isim altında olduğu için bunu hiç bilmiyordu."

Cole dışında hepimizin spam hesapları var. Bir Facebook hesabı açması için bile Austin'in ona meydan okuması gerekti. Ama herifin hiç kullandığını sanmıyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Kontrolden çıkmıştı. Ve dikkatsizdi. Bu iki şey hiçbir şekilde ona istediğini kazandırmayacaktı. Cole'a Kaitlin'i becermesi için cesaret verdiğinde kırmızı bayrağı gördük. Sonra Kaitlin partiye Bryan'la geldiğinde ve Cole'a tecavüz anlamına gelse bile onu yine de sikmesi gerektiğini söylediğinde Kellan aklını kaçırmıştı," diye hatırlatıyorum ona. O noktada Kellan, Cole'u bu resimden çıkarmak için çaresizdi. Bu onun hapse atılması anlamına gelse bile.

"Ve sen..." Volta atmayı bırakıp beni işaret ediyor. "Cole'u ondan uzaklaştırmam gerekiyordu. Doğum günü partisinin olduğu gece Kellan ona saldırdığında yavaşlatma konusunda anlaşmıştık. Onu çok erken öldürürse bize bir faydası olmazdı."

"Evet," diye iddia ediyorum. "Ama o zamana kadar onunla çok derin bir ilişkiye girmişti. Arkasından Deke'e gitmek zorunda kaldım. Balo gecesi bizim tarafımıza geçtiğinde Cole geri çekildi. Ya da onu . Her iki durumda da ondan ." Zavallı piç, onsuz kayıp bir köpek yavrusu gibi okulda ve antrenmanda dolaşıyordu. Aslında onun için üzülüyordum. Sonunda giyinikken tahammül edebileceği bir kadın bulmuştu ve biz onu ondan almıştık. "Kellan'ın onu vurduğu gece Deke'le aralarının nasıl olduğunu bilmiyorum." Bu doğru değil. Kaydı dinledikten sonra, onu aradığını biliyorum. Ama bunu kendime saklayacağım. Shane ne kadar az bilirse o kadar iyi.

"En azından Cole polise gitmeyecek. Şimdi olmaz."

"Asla yapmayacaktı." Cole o tür bir adam değil. Kendi başının çaresine bakar. "Boş yere panik yapıyorsun. O sadece annesine tecavüz ettiği için Bruce'dan intikam almak istedi. Austin sadece bir bonusu."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Ayağa kalktım. "Bunu bırakıyoruz. Grubun işi bitti. Okul bitti. Austin yeterince iyileşir iyileşmez Teksas'a taşınacaklar. Cole onun buradan gitmesini isteyecektir. Hepimiz topladığımız parayı alıp

JJ's Properties ve asla arkana bakma. Ne planladığımızı asla bilemeyecekler."

Bir elini endişeyle saçlarında gezdirmeden önce başını hızlıca sallıyor. "Eğer yapmamız gerektiğini düşündüğün şey buysa."

"Yapmamız gereken tam olarak bu." Ayağa kalkıyorum. "Evine git, Shane. Ve bırak gitsin."

Aile odasından çıkıp ailemin evinin arka tarafındaki uzun koridordan geçiyorum ve onu dışarıda görme zahmetine bile katlanmadan yatak odama giriyorum. Evin her yerini biliyor. Gömleğimi çıkardım ve kot pantolonumu çözdüm. Onları tekmeliyorum ve yatağıma girmeden önce boxer'ımı çıkarıyorum. Saat geç, neredeyse gece iki, ama sağdaki pencere dışarıdan gelen ışığın içeri süzülmesine izin veriyor ve odaya yumuşak bir parlaklık veriyor.

Kolumu yatağımda uyuyan çıplak bedene doladım. Bir saat önce gizlice girmiş. Uyumasına izin vermeliyim. Uzun bir gün geçirdi ama hiçbir erkek onu yatağında çıplak görmekten kendini alıkoyamaz.

Çıplak omzunu öperken sol elim karnına doğru yılan gibi kıvrılıyor. arasından aşağı doğru kaydırıyorum ve bağımlısı olduğum o tatlı noktayı buluyorum. "bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına.

İnliyor ve sırt üstü dönüyor. Klitorisini ovuyorum ve bacakları benim için açılıyor. "Bennett." İç çekiyor.

"Evet, bebeğim. Benim için uyan."

Sürünerek bacaklarının arasına geliyorum ve kollarımı kıcının altından geçirip amını ağzıma yaklaştırmak için havaya kaldırıyorum.

"Lütfen" diye yalvarıyor. Elleri düz karnının üzerinde gezinirken kalçaları titriyor ve tam olarak ne istediğini bana bildiriyor.

Yüzümü amına doğru indiriyorum ve pürüzsüz amını yalamadan önce dudaklarımı yalıyorum. Nefes nefese kalmaya başladı. Kollarım onun büyük göğüslerini kavramak için yukarı ve aşağı uzanıyor. Kahretsin, o inanılmaz. Ona her zaman aşık olmuşumdur ve yıllardır onu becermeyi hayal etmişimdir. Onu düşünerek kaç kez otuzbir çektiğimi sayamıyorum. Nihayet geçen yıl hayalim gerçek oldu ve hayal kırıklığına uğramadım.

Ellerim göğüslerine masaj yaparken dilim amını sikerken çığlık atıyor. Bacakları başımın etrafını sararak onu yerine kilitliyor.

Saniyeler sonra, dudaklarında adımla dilimin üzerine . Ellerimi başının iki yanına koyarak üzerinde geziniyorum. Ağır gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

Mavi gözlü sarışına gülümsüyorum. Deke onu becerdiğimi bilse ne düşünürdü merak ediyorum. Beni öldürür müydü? Kesinlikle. Gerçi önce bana işkence ederdi -muhtemelen sikimi keser ve bana yedirirdi- ama buna değerdi çünkü ona aşığım. Ve sanırım o da beni seviyor.

Hâlâ titreyen bacaklarını kalçalarımın doluyor ve beni içine çekiyor. "Seni istiyorum."

Eğilip dilimi ayırık dudaklarında gezdiriyorum ve üzerimde kendi tadını aldığımda ağızımın içinde inliyor. "Becer beni, Ben."

"Yapacağım, bebeğim." Sonra onu öperim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

COLE

"BURADA." AUSTIN'in elini tuttum ve arabamdan çıkmasına yardım ettim.

Küçük bir kahkaha atar. "Cole, nasıl yürüyeceğimi biliyorum."

"Sadece sana yardım etmek istiyorum," diyerek yolcu kapısını kapattım. Doktor iki hafta hastanede kaldıktan sonra nihayet onu taburcu etti ama sakın olmasını söyledi. Ancak onun sakın olma tanımı benimkiyle aynı değil.

Arkamı döndüğümde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Kahretsin, bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. "Teşekkürler ama bana cam gibi davranmak zorunda değilsin."

Camdan bahsedince yüzüm düştü. Günlüğünde Martin'in ona nasıl davrandığı yazıyordu. Ve artık onu kırmak istemesem de, ona eski boktan sevgilisinin davrandığı gibi davranmak da istemiyorum. Ben onun gibi değilim. Onu saçmalıklarla beslemeye ve onun için orada olduğunu düşünmesini sağlamaya çalıştım. Eğer bir erkek olsaydı, onu uyuşturucuyla beslemeye ve birlikte yaşamak zorunda kaldığı hasta piçi unutturmaya çalışmazdı. Bunun yerine, o orospu çocuğunu öldürürdü.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor endişeyle, ruh halimin değiştiğini fark ederek.

Başımı salladım. "Tamam. Hadi, seni içeri alalım." Elini elime alarak kulüp binasının kapısına kadar ona yardım ediyorum. İçeri girince, o kanepeye otururken ben de çantasını köşedeki masaya bırakıyorum.

Ve bu bana onun buraya son gelişini hatırlatıyor. Beni terk etmesine izin vermeden önceki gece.

Kilidi çevirdim ve sonra etrafımda döndüm. Sırtım kapıya çarpıyor ve çok ağır, çok muhteşem yeşil gözlere bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Elbette," diye yalan söylüyorum, yaralı parmaklarımın arkasını yumuşak yanağında gezdiriyorum.

"Pek öyle görünmüyorsun. Bu geceki baloda çocuklar seni kenara çektiğinden beri bana soğuk davranıyorsun."

Çünkü senden vazgeçmemi istiyorlar. Haklı olduklarını de bunu yapabileceğimden emin değilim. Seni gitmeye zorlamam gerekecek. Ve bu beni öldürecek çünkü sana aşık oldum.

İlk kez kendime bunu düşünme izni veriyorum ve umarım bunu kendime itiraf ederken dizlerimin nasıl titrediğini fark edemeyecek kadar sarhoştur.

"Bu gece düşündüğün kadar kötü müydü?" diye soruyor sessizliğim üzerine, ben de kaşlarımı çatıyorum. Kıkırdıyor ve bana çok sarhoş olduğu için düşüncelerinin olduğunu söylüyor. "Yalan söylemek zorunda değilsin. Bu gece gitmek istemediğini biliyorum." Elleri göğsümde birleştiriyor ve smokinimin üzerinde gezdiriyor.

Tırnaklarının tenime batmasını istiyorum. Nefesi boynumda. Yüzümü bacaklarının arasına gömüp bütün gece onu yemek istiyorum. "Bu doğru değil ..."

"Ve partilerden sonra gitmek istememden nefret ettin." Boyalı kırmızı dudağını ısıyor ve sikim sertleşmeye başlıyor. Sabahtan beri gecenin bu kısmını dört gözle bekliyordum.

Sırtımı dikleştirip elimi siyah saçlarının arasına sokuyorum. Sırf benim için saçlarını açtığını biliyorum. Etrafımızda dönerek onu kapıya doğru sıkıştırıyorum. Vücudumu onunkine doğru itiyorum, onu hapsediyorum.

Ağır gözleri kapanıyor ve dudakları . Başının arkasını da kapıya yaslayıp boynunu bana gösterdiğinde yumuşak bir inilti çıkıyor dudaklarından. Başımı eğiyorum ve dudaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum.

O haklı.

O dandik partilere gitmek istemiyordum. Onu burada istedim. Tek başına. Ama bunu asla itiraf etmeyeceğim. Tek yapması gerekenin lanet kirpiklerini kırmak olduğunu ve ona istediğini vereceğimi bilmesine asla izin vermeyeceğim. Onun için çok zayıf olduğumu, bu kadar kolay pes edeceğimi.

Yalan söyledim. "Gitmek istemeseydim, ." Boştaki elim göğüs kafesinde geziniyor ve keşke üzerimdeki elbiseyi kesmek için yanımda bir bıçak olsaydı diyorum. Onu Noel sabahındaki lanet bir hediye gibi açmak istiyorum. Parçalara ayırmak ve yere atmak.

Gülümsüyor. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin Cole. Her şekilde sevişeceksin."

Yumuşakça kıkırdıyorum. Boynuna geldiğimde, dişlerim narin etine batıyor. Ve ellerini ceketime sokarak haykırdı. "Ffucckkk ..."

Tenini ağızıma çekiyorum ve parfümünün tadını alıyorum. Siktir, onu canlı canlı yiyebilirim. Ve bu noktada, beni durduracağını sanmıyorum. Henüz durdurmadı. "Evet. Öyleyiz."

Elimi dizlerinin arkasına kaydırıp ayaklarını yerden kaldırdığımda çığlık atıyor. "Elbiseni yukarı çek," diye emrediyorum. Boyu o kadar uzun ki, üzerine basıyorum.

Kırmızı kumaşı eline alıyor ve ben de onu merdivenlerden çatı katına taşıyorum. Sahanlığa ulaştığımızda onu ayaklarının üzerine yatırıyorum ve biraz sallanıyor.

"Kollarını kaldır," diye emrediyorum ve o da itaat ediyor.

Uzanıp elbisenin açıyorum. Fermuar kalçasında durdu ve rekor sürede yere düştü. Ayaklarımızın dibinde bir kan gölü gibi kırmızı bir yığın uzanıyor. Sütyen giymiyor ama siyah dantel bir tanga giymiş. İki elimi de kalçalarına koyup parmaklarımı kumaşla teni arasında kaydırıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kumaşı yavaşça pürüzsüz, tonlu bacaklarından aşağı kaydırıyorum, uyluklarının iç kısmını usulca öpüyorum. Temastan dolayı titriyorlar.

Kusursuz teni tüylerimi diken diken ediyor ve dişlerimi geçirmeden önce gülümsüyorum.

"Cole." Sarsıldıklarında nefesi kesilir.

"Tatlım?" Daha yukarıdan öperim. pantolonunu çıkardı. Aminin sıcaklığını hissedebiliyorum. Benim için çok hazır. Ama henüz değil.

Ellerim kıcını avuçlamak için yukarı kayıyor, parmaklarım etine giriyor. Daha sonra üzerinde el izimi bırakmak için sabırsızlanıyorum. Dudaklarım tekrar kalçasına doğru ilerlerken elleri saçlarımın arasına giriyor. İtiraz edercesine inliyor. Gülümsüyorum ve tenini tekrar ısıyorum. Bu sefer daha sert. Başımı geri çekti. Başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum, kırmızı dudakları ayrılmış, derin derin nefes alıyor. Meme uçları sert ve ağızıma hazır. Tam boyumla ayağa kalkarak her iki kalçasını kavradım, onu kaldırdım ve yatağa fırlattım.

Şaşkınlıkla ciyaklıyor ve saçları yüzünün yarısını kapatıyor. Bacaklarının arasına süründüğümde onu yolumdan çekiyor. "Topuklarım..."

"Bırak kalsın." Yumruklarımı onlara dolamayı planlıyorum.

Elleriyle smokinimi kavlıyor ve çekiştirerek beni kendine çekmeye çalışıyor. "Çıkar şunu," diye inliyor ve ben onun sabırsızlığına gülüyorum. "Cole," diye homurdanıyor.

"Ne?" Bileklerini kavradım ve başının üstünde sabitledim.

kıvranıyor. Sırtını kamburlaştırıyor, dişlerini sıkıyor ve göğsü kabarıyor. Kızmaya başladı. Ve ben kaya gibi sertleştim.

Bileklerini çaprazlıyorum ve bir elimi bileklerine dolayarak aşağıda tutuyorum. Şimdi boşta olan elim bacaklarının arasına gidiyor. Onları benim için açabildiği kadar açıyor. "Çok ıslaksın bebeğim."

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Bir parmağımı içine sokuyorum. "İstediğin bu mu?"

"Hayır." Kızın yanıtı nefessiz kalıyor ve daha fazlasını isteyerek kalçalarını sallıyor.

"Ne istiyorsun?" Parmağımı çekip bu sefer iki parmağımı sokarak soruyorum. Başparmağım klitorisinin üzerinde geziniyor, onu kızdırıyor.

Kalçaları tekrar kıpırdıyor ve topukları yorgana gömülüyor. "Sen. Seni istiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun, tatlım?" Onunla sevişmeyi seviyorum. Onunla mezarlıkta tanıştığım gecedan beri, onu hep böyle istedim. Ve bundan sonuna kadar yararlanıyorum.

"Becer beni. Lütfen mi? Cole, sik beni!" diye haykırıyor bana.

Hala ona istediğini vermek istemiyorum. Onu bekletmek istiyorum. Çünkü yarın sabah her şeyin farklı olacağını biliyorum. Beni ne kadar öldürürse öldürsün onu uzaklaştırmak zorundayım. Bu onun güvenliği için. Benden. Gruptan. Herkesten. Ondan isteyerek vazgeçeceğim ve bana geri dönmesi için dua edeceğim.

Düşüncesi bile midemi .

"Cole?" diye bağırarak ellerini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor. Ama işe yaramıyor. "Nesin sen... Lütfen?" diye tekrar yalvarıyor, kalçalarını altımda oynatıyor.

Mükemmel göğüsleri tam orada. Kolayca eğilip sert bir meme ucunu ağzıma alabilirdim ama yapmayacağım. Henüz yapmayacağım.

Başımı eğip boynuna sokuluyorum ve onu içime çekiyorum. Şimdiden tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. "Seni becereceğim, tatlım. Sadece önce bunun için yalvarmanı duymak istiyorum."

"Öyleyim," diye inliyor.

"Sikim için yalvar, Austin. İçinde olmam için yalvar. Sana sahip olmam için. Seni sikmem için. Seni yok etmem için." Sesindeki çaresizliği duymak istiyorum. Bana olan ihtiyacını. Çünkü bunu bir daha duymamın uzun zaman alacağını biliyorum. Yarın geldiğinde benden nefret edecek. Hiç olmadığı kadar.

Altımda debeleniyor. Yeşil gözlerini bana diyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Çok güzel."

"Sana ihtiyacım var," diye , vücudu titriyor. "Lütfen, Tanrım..." Sırtını dikleştiriyor. "Beni becermene ihtiyacım var..." diye haykırıyor.

Sadece onu izliyorum. Kendini zorluyor ve bu haliyle muhteşem görünüyor. "Çok muhtaç."

"Cole!" diye homurdanıyor. Topukları yatağı kazmaya devam ediyor ve çarşafların yırtıldığını duyuyorum. Gülümsüyorum. Tutmaya devam ettiğim bileklerindeki kaslar . "Bana sahiptin koyayım," diyor gözlerini sıkarak. "İstedğin bu mu?" Uzun bir nefes çekiyor. "Bana sahiptin. Sana ihtiyacım var... lütfen..."

Ama beni seviyor musun?

Bu düşünce karşısında başımı salladım. Benim için asla böyle hissedemez. Ona yaptıklarımın sonra olmaz. Ama daha iyisini yapabileceğimi kanıtlayacağım. Daha iyi olabileceğimi. Beni seveceksin, Austin Lowes, seni son kez incittikten sonra seni geri kazanmak için ne yapmam gerekirse gereksin.

"Gördün mü, çok mu zordu?" Alay ediyorum.

Gözlerini açıyor ve bana diyor. Bileklerini serbest bırakıyorum ve o da uzanıp gömleğimi çekerek açıyor ve düğmelerim uçuşuyor. Boynumun arkasını kavırıyor ve başımı kendine doğru çekiyor. Onu umutsuzca öpüyorum. Dilim onunla dans ederken boştaki elimi aşağıya uzatıp pantolonumun fermuarını açıyorum ve sertleşmiş sikimi elime alıyorum. Onu amına sürüyorum. Kalçalarımı kullanarak onunkini ayırdım ve içine kaydım. Acı verici bir şekilde yavaşça. Benim için gerildiğini hissediyordum. Sikimin. Çok iyi hissettiriyor.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve alt dudağını ısırmadan önce bir inilti çıkarıyor. Gözleri kapanıyor ve sırtını dikleştiriyor.

"İstediğin bu mu?" Onu o kadar sert becermek istiyorum ki yarın benden uzaklaşamayacak. Sürünmek zorunda kalacak. "İyi bir kız olduğunda ne olduğunu mü?"

"Evet. Tanrım.. ." Nefesi kesiliyor ve onu girdiğim gibi yavaşça çekip çıkarıyorum.

Bu gece onunla işim bittikten sonra, beni günlerce, hatta haftalarca hissetmesini istiyorum çünkü ona böyle sahip olmak için bir daha ne zaman şansım olacağını bilmiyorum.

"Babama gitmem gerek."

Başımı salladım. "Ha?" Kendimi geçmişten bugüne getirerek soruyorum. Aşağı uzanıp pantolonumu düzeltiyorum çünkü tabii ki sertleşmiş durumdayım.

"Babama gitmem gerekiyor," diye tekrarlıyor. "Neden?"

Bana baktı. "Eşyalarımı almam lazım. Her şeyi topla-" "Zaten yapıldı." Sözüünü kesip ona bir su uzattım.

Buzdolabının.

"Ne?" diye şaşkınlıkla sorar. "Ne zaman?"

Yanına oturdum, ereksiyonumun farkındaydım ama bunu ondan saklamaya çalışıyordum. Seks onun aklındaki son şey olmalı. "Geçen hafta. Blanche'a bizim için her şeyi hazırlattım. Hepsi gitmek üzere paketlenildi ve bir U-Haul'a yüklendi bile." Hiçbir şey için eve geri dönmek zorunda kalmasını istemiyordum. Anıların yeniden su yüzüne çıkmasından korkuyordum. Ve hala temizlemediler. Şimdi o evle ne yapmayı planladıklarından emin değilim.

Bana kocaman gözlerle bakıyor. Uzanıp bir saç kulağının arkasına itiyorum ve parmağımı piercinglerinin üzerinde gezdiriyorum. Son birkaç haftadır ona pek dokunamadım. Daha çok son bir aydır. Balo gecesinden beri. Kendimi tutmak zorundaydım ve bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Mesela şu anda yeşil gözleri gözlerimi ararken, onu kollarıma alıp çatı katına taşımak, yatırmak ve kendimi bacaklarının arasına gömmek istiyorum. Ama bunun gerçekleşmesinin biraz zaman alacağını biliyorum.

Onun yerine, "Ne var tatlım?" diye sordum.

"Hiçbir şey," yalan söylüyor, gözlerini benden kaçırarak.

Kapı açıldı ve Deke'in içeri girdiğini görmek için arkamı döndüm. Yüzünde siktir git bakışı var ve çenesi sert bir çizgiye oturmuş. Hâlâ onunla konuşma fırsatı bulamadım.

"Bennett nerede?" Deke oyun sandalyelerinden birine oturarak soruyor.

"Yolda," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor.

Austin, "Ben gidip duş alacağım," der ve ayağa kalkar. "Sana yardım edeyim." Ayağa fırlıyorum.

"Hayır." Ellerini göğsüme koydu. "Yapabilirim, Cole." Sonra parmak uçlarında yükseliyor ve yanağını öpüyor. "Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Onun adımlarını izlerken ayakta duruyorum. Dürüst olmak gerekirse çok iyi yürüyor. Ve hayatımda hiç kimseyle kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum. Tekrar oturduğumda Deke'i bana bakarken yakalıyorum. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Banyoyu hiç temizleyemedim. Ya sen...?"

"Oh, kahretsin!" Ayağa fırladım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Açık kapının önünde durduğumda kapının ortasında dikilirken görüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor kollarını iki yana açarak. Gözleri önce paramparça olmuş aynaya, sonra da ellerime gidiyor. Saç ve makyaj malzemeleri aynanın camıyla birlikte yere saçılmış. Chucks ayakkabılarının altında çitirdiyor. "Bunu ne zaman yaptın?"

İç çekiyorum. "Önemli değil. Bana on dakika verin, temizleyeyim."

"Önemli," diyor kesin bir ifadeyle. "Ne zaman?" Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Austin ..."

"Hayır, Cole." Gözlerini bana diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. İşte sevdiğim Austin bu. İçindeki geri adım atmayan savaşçı. Şeytanın gözlerinin içine gülümseyerek bakıyor. "Bunu yapmayacağız. Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Ya da ne?" Sırıtişım büyüyerek soruyorum. Öfleyip püflüyor.

"Yoksa seks yapmam."

Altı haftadır ilk kez gülüyorum. Komik bir şey bulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. "Zaten çok uzun bir süre seks yapmayacağız. O yüzden devam et ve amını kendine sakla, tatlım."

Sanki bu gece onu becermemi bekliyormuş gibi yüzü düştü. "O zaman ... sadece .." İç çekiyor. "Bunu ne zaman yaptın? Yaptığım şey yüzünden mi?"

"Ne yaptın?" Banyoya doğru bir adım atıyorum ve kolumu beline dolayarak göğsünü dikkatlice kendime çekiyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın, Austin."

"Bu doğru değil." Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Kellan'dan önce... Seni kıskandırmak için Myers'tan hoşlanıyormuş gibi davrandım." Kaşlarım kalktı. "Onu sana ulaşmak için kullandım. Beni incittiğin gibi senin de incinmeni istedim."

"Canım ," diye itiraf ediyorum. Bu kadına ona takıntılı olduğumu ve beni şu anda olduğumdan daha fazla mahvetme potansiyeline sahip olduğunu söylemekte bir sorun görmüyorum. "Bilmem gerek-"

"Aramızda hiçbir şey olmadı." Sözümü kesti, zaten nereye gittiğimi biliyordu.

"Bir şey sorun değil," diye yalan söyledim. Bu beni öldürürdü ama acıyla yaşardım. "Bunu hak ediyorum."

"Cole." İki yumuşak elini koyuyor ve gözleri gözlerimi arıyor. "Yalan söylemiyorum. Hiçbir şey olmadı," diye tekrarlıyor. "Bunu bu yüzden mi yaptın? Onunla yattığımı düşündüğün için mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve yanağını okşuyorum. "Bunu Kellan'ın seni vurduğu gece yaptım."

"Oh," diyor.

"Seni babanın mutfağında yerde yatarken bulduktan sonra. Ölmüştün. Kellan'ın icabına baktık, sonra da teslim olmadan önce duş almak için buraya geldik."

"Sen ne?" Nefes nefese kalıyor, elleri yanlarına düşüyor.

Olayların nasıl geliştiğini konuşma fırsatımız olmadı. Hastanede uyandığında her şey telaşlı bir hal aldı. Hemşireler ve doktorlar odasına girip çıkıyordu. Becky ziyarete gelmediğinde Deke geliyordu. O zaman Bennett sık sık oradaydı. Polis onu sorguluyordu. Jacob ve ben geri onunla bir daha konuşmak istemediler. Onunla konuşmalarına izin verilmediğini söylediğinde

O olmadan, yeterli bilgiye sahip olduklarını söylediler. Ki bu saçmalıktı. Tek soru neden? Babam onlara ulaştı mı? Beni ele vereceğini düşünmüyorsa neden onu kurtarmak için bir şey yapsın ki? Ve hepimiz biliyoruz ki beni hapisten uzak tutmak için elinden geleni yapacaktır. Kellan'a gelince, tek bildiği onu öldürdüğümüz.

"Ne için teslim olacaksın?" diye . "Bu uzun bir hikaye."

"Cole-"

"Sana anlatacak çok zamanım var." Sözünü kestim. "Bana sadece on dakika ver, ben de bunu senin için temizleyeyim. Sonra seni bilgilendiririm, tamam mı?"

Sonunda başını sallamadan önce gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor. "Tamam."

On beş dakika sonra banyodan çıktığımda onu yatağın ucunda otururken buluyorum. Başı eğik ve tırnaklarını inceliyor ama zihninin çalıştığını görebiliyorum. Neredeyse korkusunun kokusunu alabiliyorum. Onu Jerrold'u izlemeye götürdüğüm zamanki gibi. Ama bu sefer farklı. Ona ne olacağı değil, bize ne önemli. Buradan sonra nereye gideceğiz? Tehdit sona ermiş olabilir ama bu bizim için ne anlama geliyor? Hayatımıza bu kadar kolay devam edebilir miyiz? Onu ve Lilly'yi güvende tutabilir miyim?

Bunu biliyorum çünkü aynı soruları kendime defalarca sordum.

Yatağın ucuna geldim ve önünde diz çöktüm. Gözlerini ellerinden kaldırıp bana bakıyor. Dökülmemiş gözyaşlarının yeşil gözlerini doldurduğunu görüyorum ve kaçırıyor. Belli ki düşündüğü şey hakkında konuşmak istemiyor. Austin'in bir özelliği de bu; bir şey öğrenmek isterse sorar. Bu yüzden onu şu an zorlamayacağım. Hazır olduğunda bana haber verir.

Ayağa kalkıyor ve tek kelime etmeden banyoya doğru yürüyor. Aşağıya inmek için yanından geçerken nefes nefese kaldığını duyuyorum. İçeri baktığımda giydiği tişörtten kurtulmaya çalıştığını gördüm. Becky onun için getirdi. Shelby, kolayca girip çıkabilmesi için önden açılan bir şey giymesini önermişti ama o

onu görmezden geldi ve gömleklerimden birini seçti. Kızlar hastanede giyinmesine yardım etmişlerdi.

"Sana yardım edeyim," diyerek banyoya giriyorum.

Kolları iki yanına düşüyor ve burnunu çekiyor. Ön cebime uzanıp bıçağımı aldım. Bıçağı çevirerek açtım ve havaya kaldırdım. Gözleri önce bıçağa, sonra da benimkilere kaydı. İlk kez gecenin bir yarısı mezarlıkta gördüğüm o yeşil gözler bana bakıyor. Şimdi farklı görünüyorlar. Daha az kaybolmuş ama daha önce hiç görmediğim kadar korkmuş. Uzanıp yakasını tutuyorum ve sonra yavaşça önünü kesiyorum, teninden uzak durmaya dikkat ederek.

"O tişörtü seviyordum," diyor yumuşak bir sesle, tişört ikiye bölünüp çıplak göğsü ve karnı ortaya çıktığında. Yara izini örten bandajı görebiliyorum ve yumruğum bıçağın üzerinde sıklaşıyor. Keşke onunla Kellan'ı bıçaklayabilseydim. "Senin gibi kokuyordu."

Rahatlamak isteyen öfkemi görmezden gelerek ona gülümsüyorum. Onun için değişmeliyim. Onun için değişebilirim. "yerde daha çok var." Bıçağı bir kenara bırakıp uzanıyorum ve elimi siyah yoga pantolonunun kemerine yerleştirip yavaşça bacaklarından aşağı doğru itiyorum. Bu bana mezuniyet balosunu hatırlatıyor; sadece pantolonunu çıkardıktan sonra onu yatağa atmayacağım. Pantolondan çıktıktan sonra boyuma göre düzeliyorum. Eğilip onu alnından öpüyorum. "Bir duş al, tatlım. Bitirdiğinde aşağıda olacağım."

Bir saat sonra, kanepede oturmuş Deke ve Bennett'le konuşuyordum ki o merdivenlerden indi. Saçları açıktı ve duştan çıktığı için hâlâ biraz nemliydi. Mükemmel yüzü makyajsızdı ve bana gülümsüyordu. Büyüleyici görünüyor. Kellan'ın ellerindeki morluklar sonunda iyileşmiş. Üzerinde bana ait başka bir tişört var ve kaşlarımı çatıyorum, neden giymesine yardım etmem için bana seslenmediğini merak ediyorum. Ve bir çift eşofman altımı. İkisi de onu yutuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Bennett yanıma otururken ona soruyor.

Onu yanıma çekip saçlarından öpüyorum. Çok özlediğim o tanıdık kokuyu içime çekiyorum.

"Çok daha iyi." Ona bir gülümseme veriyor. "Evde olmanın insana kattıkları inanılmaz."

Evi mi? Burayı evi olarak görüyor mu? Umarım öyledir. Eğer Teksas'ta bizi bekleyen bir evimiz olmasaydı onu, Lilly'yi ve beni burada yaşarken hayal edebilirdim. Burayı ne kadar sevmiş olsam da, bu şehirden ve bu hayattan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Belki Becky haklıydı ve Austin benim için her zaman yeni bir başlangıçtı.

Anlıyormuş gibi başını sallıyor ve sonra oda sessizliğe gömülüyor. Çocuklar ona ne kadar çok şey anlattığımı ve neleri bilmesini istemediğimi biliyorlar. Bazı şeylerin aramızda kalması daha iyi.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor sessizlik uzayınca.

Bennett elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirir. Deke ise tavana bakar.

"Austin?"

Yüzünü tamamen bana dönüyor ve gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. "Ne yaptın Cole?" Sesinin bu kadar paniklemiş olmasından nefret ediyorum. "Lütfen bana her ne yaptıysan izlerini örttüğünü söyle?"

"Tabii ki yaptık." Deke homurdanıyor. "Ne de olsa köpekbalığıyız. Aptal değiliz."

"Biz mi?" Sesi gıcırıyor. "Hepiniz Kellan'ın öldürülmesinde rol mü aldınız?"

Ona başını sallar. "İşi Cole'un yapmasına izin verdim. Ben sadece o onunla ilgilenirken Kellan'ın kaçmadığından emin oldum."

Deke'in bir zamanlar kardeşimiz olarak gördüğümüz biri hakkında bu kadar umursamazca konuşması karşısında kollarımda titriyor.

"Olay bittikten sonra Bennett'i aradık. Cesetten kurtuldu."

Daha dik oturuyor. "Bunu nasıl yaptın?" Tek derdi beni korumak ve işleri etmediğimden emin olmak. Bu beni gülümsetiyor. "Onu kimsenin bulamayacağından emin oldun mu? Lütfen bana onu gömmediğinizi söyleyin. Jeff'le boktan bir iş çıkardınız."

Bennett kıkırdar.

Deke sanki ona hakaret etmiş gibi homurdanıyor. "Dalış tankları. Bennett cansız bedeninden geriye kalanları birkaç dalış tankına bağladı. Babasının sürat teknesini gece yüzmek için okyanusa götürdü ve kışını suya attı."

Bennett, "Artık vücudundan geriye pek bir şey kaldığından şüpheliyim," diye ekliyor. "Ne...?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sözünü kesiyor.

Onun planını kullanmıştım. Birini öldürdüğünde cesetten nasıl kurtulacağını sorduğumda bana tam da bunu söylemişti. Ve söylemeliyim ki, okyanusun dibinde çürüyen cesedini köpekbalıklarının yediğini düşününce kendimi çok daha iyi hissettim. Çok şiirseldi.

"Arabasını bulabildiniz mi?" diye sorar.

Deke başını sallar. "Evindeydi."

Kaşlarını çatıyor. "Peki oraya nasıl gitti?"

Omuz silkiyor. "Görünüşe göre Celeste'in onu almış olabileceği fikri tek olasılıktı."

"Bilmiyorum..." diyor yavaşça, sesi kesiliyor. "Neden kullanmasın ki? Kavga ediyorlardı. Benim ortaya çıkmamı planladığını sanmıyorum ama bence ona zarar vermeyi planladı. Onu öldürdükten sonra eve dönmek için bir yolu olmazdı. Bu hiç mantıklı değil."

Hepimiz onunla aynı fikirdeyiz.

Bennett'in telefonu bir mesaja işaret ederek çalıyor. Mesajı okuduktan sonra ayağa kalkar. "Pekala, hepinizin biraz dinlenmesine izin vereceğim. Çocuklar, yarın konuşuruz."

"Ben de gidiyorum," diyor Deke, onu takip ederek.

"Oh, bekle." Onu kolumun altından çıkardım ve ayağa kalktım. Bir anahtar çıkarıp Bennett'e uzatıyorum. "Kilitleri değiştirdim."

Başını sallıyor ve cebine koyuyor. "Teşekkürler."

Onlar çıktıktan sonra kapıyı kapatıyorum ve kanepeye geri dönüyorum. "Hadi yatağa gidelim." Üst kata çıkıyoruz.

"Kilitleri neden değiştirdin?" diye soruyor.

"Deke ." Yalan. Onları değiştirdim çünkü tüm köpekbalıklarında buranın anahtarı var ve Shane'e artık güvenmiyorum.

Bana inanarak başını sallıyor. "Peki ya Deke? Ona bir tane vermedin."

"Geçen gün yaptım. Ayrıca, o da bizimle birlikte Teksas'ta olacak. Bennett okul için burada kalıyor."

Konuyu değiştirdiğinde eşofman altını bacaklarından aşağı itiyor.

"Lilly nerede?"

"Bu gece Blanche'la kalıyor," diye cevap veriyorum, yorganı geri çekerek.

Başını sallıyor. "Babanla Teksas hakkında konuştun mu?" Yatağın etrafından dolaşıp ona doğru yürüdüm.

"Evet."

"Ve?" diye ısrar ediyor.

" yok, Austin. Endişelenmeyi bırak." Giydiği gömleğimin eteğini tuttum.

Bir adım geri ama ben bırakmıyorum. "Bunu kesme." ",
diyorum ona gülümseyerek. "Sana yardım edeceğim."

Ellerimde yuvarlıyorum ve sonra her seferinde bir kolunu çıkarmasına yardım ediyorum. Bu daha büyük bir beden, bu yüzden giyip çıkarması daha kolay. Yere indiğinde, bir çift bebek mavisini iç çamaşırı içinde dururken vücuduna bakıyorum. Kaburgalarını görebiliyorsunuz. Eskisinden daha fazla. Kalça kemikleri de daha belirgin. Başparmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum. Göğüs tüpü ve serum yüzünden hâlâ morlukları var. Ve bir tanesi yeni bir bandajın altından görünüyor.

"Cole." Ellerimi avuçlarının içine alıp kendisinden uzaklaştırıyor. "Baban-"

"Bizi durduramayacak." Sözünü kesiyorum. O piç söz konusu olduğunda içinin rahat etmesini sağlayabilirim. Lilly'nin tüm eşyaları da çoktan toplanmış ve U-Haul'a yerleştirilmişti.

Bu cevapla sakinleşmiş görünüyor ve bir kez başını sallıyor. Yatağa yardım ediyorum ve sonra yanına uzanıyorum. Onu kendime çekerek kokusunu tekrar içime çekiyorum. *Kahretsin, onu çok özledim.*

"Peki ya Shane?" diye soruyor usulca.

"gerek olmayan başka biri."

"Ama ne yaptığınızı bilmesi gerekiyor?" Çıplak göğsümün üzerinde küçük daireler çiziyor. Parmakları usulca bana dokunuyor. "Onu gördün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Onu endişelendirmek istemiyorum çünkü gerçek şu ki Shane konusunda ne yapacağımı henüz bilmiyorum.

Bana inandı ve "Deke'in nesi var?" diye sordu.

İçimi çekiyorum. Zihni bir sürü soruyla dolu ve bu kadar çok şey görmesinden nefret ediyorum. Ne kadar endişelendiğini. "Tahmin etmem gerekirse, Becky ondan ayrıldığı için üzgün olduğunu söyleyebilirim." Ama öyle olduğundan emin değilim. Üzgünden çok kızgın.

"mı?" Parmakları tenimde duraklıyor.

Sanırım Becky son zamanlarda onunla özel hayatı hakkında pek konuşmamış. "Evet."

Yüzünü göğsüme gömüyor ve derin iç çekiyor. Kollarımı ona doluyorum ve irkiliyor. "Özür dilerim." Hemen tutuşumu gevşetiyorum.

"Bir yolunu ." Özrümü görmezden geliyor.

"Belki." Yine de o kadar emin değilim. Deke bildiklerimi bilseydi, ona çok kızardı. Bana da.

"Bana onu sevdiğini söylemiştin." Esniyor.

"Ben yaptım." Elimi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. "Öyle." Artık emin değilim.

"O zaman bunun işe yaraması için bir yol bulacaklardır."

Yüzüne bakabilecek kadar ondan uzaklaşıyorum. Gözleri kapalı ve dudakları hafifçe ayırık. Parmak uçlarımı yanağında gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Ona cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Evet demek başka bir yalan olurdu ve hayır cevabı onu endişelendirirdi. O hayatıma girmeden önce zaten uyku problemim vardı, ama şimdi neredeyse hiç yok. Çok uzun zamandır dumanla çalışıyorum.

İç çekiyor. "Seni rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim. Lütfen söyle bana."

Bu sefer yine yalan söylemeye karar verdim. Bir tane daha ne olacak? "Beni rahatsız eden bir şey ."

"Cole" -çekilir ve yavaşça doğrulup oturur- "Benimle konuşmanı istiyorum."

Ben de doğruluyorum. Çarşafı çenesine kadar çekmiş, vücudunu koruyor ve neden şimdi benden saklanmayı seçtiğini merak ediyorum. Ama çarşafı çekmiyorum. Ellerimi kendime saklayamayarak yanağını okşuyorum. Onunla tanıştığımdan beri hiç yapmadığım gibi.

"Cole, lütfen...? Her neyse. Bunu birlikte atlatacağız."

Ondan daha fazlasını sakladığımı düşünüyor. Elbette saklıyorum, ama hepsi onu korumak için.

"Sen ...?"

"Seni seviyorum." Ona söylemeyi düşünebildiğim tek kelime bu.

Şu anda yüzde yüz kesinlikle bildiğim tek şey bu. Bunu bir süredir biliyordum. Geri kalan her şey

kontrolüm dışında. Shane benim için gelir mi bilmiyorum. Babamın bir gün Lilly'yi isteyip istemeyeceğini bilmiyorum. Austin'in bir gün uyanıp onun için yeterince iyi olmadığını anlayıp beni terk edip etmeyeceğini de bilmiyorum.

Dudakları aralanıyor ve gözleri açılıyor.

"Seni seviyorum, Austin Lowes. Ve sana daha önce söylemediğim için özür dilerim." O güzel yeşil gözleri yaşlarla dolmaya başladı. *Tanrım, o çok güzel.* "Beni değiştirdin, tatlım. Seni korumak ve sana göz kulak olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Elim yumuşak saçlarına kayıyor ve titrek bir nefes alarak gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığı anda, ilk gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Sonra ikinci gözyaşı düşüyor. Ve sessizlik içinde otururken üçüncüsü. Kalbim göğsümde çarpıyor, bana bir şey söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Benden nefret etse bile. Bunun üzerinde çalışabilirim. Onu ne kadar sevdiğimi gösterebilirim.

Islak dudaklarını yalıyor ve fısıldıyor. "Seni seviyorum, Cole."

Kelimelerin bu kadar anlamlı olabileceğini hiç düşünmemiştim - bildiğim tek şey nefret ve öfkeydi- ama bu kadın hayatıma yepyeni bir anlam katıyor. Ve bu duygu şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum ve onu sadece dudaklarımız birbirine değecek şekilde usulca öpüyorum, ama o derinleştirmeye çalışınca çekiliyorum. "Yapamayız." Bu sözleri ona söylemekten nefret ediyorum. Onu asla geri çevirmek ya da istenmediğini hissettirmek istemiyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor, sulu gözleri göğsümde geziniyor.

"Ben de seni istiyorum." Elimi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. "Ama seni incitmek istemiyorum." Bana gülümsüyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Alnından öperek şöyle diyorum. " gel. Biraz dinlenelim."

Tekrar uzanıyoruz ve yüzünü bir kez daha göğsüme gömüyor. Uyanık kalıp kollarımda uykuya dalmasını izliyorum ve sonunda nefes alış veriş düzene giriyor. Alnından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum, tatlım." Sonra gözlerimi , bu gecenin uzun zamandır onun kollarımda olduğunu bilerek gerçekten dinlenebileceğim ilk gece olmasını umuyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

COLE

KULÜP BİNASININ kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Havada hafif bir serinlik var ve rüzgar hızlanmış, kulüp binasını çevreleyen ağaçları uğultuya boğuyor. Güneş daha yeni doğmaya başlıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak dedektifin plakasız polis arabasından inişini izliyorum. "Monroe." Selamlamak için başımı sallıyorum.

"Cole." Siyah bir düğme ve kot pantolon giymiş bir halde önümde durdu. "O nasıl?"

"Harika," diye cevap veriyorum.

Austin hastaneden çıkalı üç hafta . O, Lilly ve ben burada yaşıyoruz. Deke ile birlikte Teksas'a bir seyahat gerçekleştirdik ve tüm eşyalarımızı evimize taşıdık ancak Austin'in kontrolü için geri döndük. Doktor dün ona yeşil ışık yaktı.

"Babanla konuştum ve yarın sabah kasabadan ayrılacağınızı söyledi."

Neden Liam'la konuşuyor? "İznim yok mu?"

"Hayır, izinlisin" diye beni temin ediyor.

Artık şüpheli değilim. Sorgulandığımdan beri değildim ama babamın avukatı geçen hafta beni arayıp bunun resmi olduğunu söyledi. Sanki zaten bilmiyormuşum gibi. "Peki benimle telefonda konuşamayacak kadar önemli olan neydi?"

Dün gece Austin Lilly'ye banyo yaptırırken beni aramış ve uğrayıp uğrayamayacağını sormuştu. Ona karakolda buluşmayı teklif ettim ama o ev ziyareti yapmakta ısrar etti.

"Kellan'dan haber alıp almadığını merak ediyordum?" diye soruyor, elini kot pantolonunun cebine sokarak.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Omzumun üzerinden uzun bir süre kulüp binasına bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Ortadan kaybolması çok komik."

Bir şey yaptığımı biliyor ama kanıtlayamıyor. "Collins'te bu ilk kez olmuyor," diyorum ve gözleri kısılıyor.

Bay Biggs'in iş ortağı birkaç yıl önce kaybolmuş ve bu konuda hiçbir şey yapılmamıştı. Davadaki dedektif Monroe'du. Yılda elli bin dolar kazanmasına rağmen Deke'in ailesiyle aynı mahallede oturması komik. Bir şeyleri gözden kaçırmak için el altından para alıyor ve tüm kasaba bunu biliyor. Zamanı gelecek ve hatalarının hesabını kanlı bir şekilde vermek zorunda kalacak.

"Bu konuda bir şey , değil mi?"

Jeff'ten bahsediyor. Vücuduna yaptıkları için Austin'e ne kadar teşekkür etsem azdır. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Çünkü bu sefer arama iznine ihtiyacın olacak." Kendi isteğimle çakılların üzerine uzanıp beni tekrar almalarına izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle Kellan için değil. Yaptığım şey Austin içindi.

Sırıtıyor. "Bu dava babanın gitmesi için para ödediği ilk dava da değildi." Bir adım öne çıkarak küçük alanı kapatıyor.

"Evet, ama ikimiz de biliyoruz ki ilk seferinde işini yapmış olsaydın, o zaman arabamla oynandığını ve bunun gerçekten bir kaza olmadığını fark ederdin, değil mi?" Başımı yana eğiyorum.

Ellerini ceplerinden çıkarıp yumruk yaparak iki yanına indiriyor ve bunu görmezden geliyor. "Kız arkadaşının kendini savunmak için onu bıçakladığını biliyorum. Ama senin ve *grubunun* onun bitirdiğini de biliyorum."

Gülümsüyorum. "Bunu kanıtlaman için sana meydan okuyorum."

Yüzü geriliyor. Sonra omzumun üzerinden bir kez daha kulüp binasına bakıyor. Arkamı dönüp neye baktığını görmeyi reddediyorum. Hazırlıksız yakalanmayacağım. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda başıyla onaylıyor. "İyi yolculuklar Cole."

"Bu bir tehdit mi?" Soruyorum ve sırıtışımı gizlemeye çalışıyorum. Benimle istediğin kadar uğraşabilirsin ama kaybedeceksin!

Cevap vermedi. Onun yerine arabasına binip uzaklaşıyor ve anlamsız sohbetimizi sonlandırıyor.

İçeri girdiğimde Lilly kanepede oturmuş telefonundan video izliyordu. Sarı saçları uykusunda hareket etmekten dağılmış ve hala *Frozen* geceliğini giyiyor. Merdivenlerden yukarı çıktığımda Austin'i yatağı hazırlarken buluyorum. "Erken kalkmışsın."

"Evet, Lilly ve ben kahvaltı için Becky ile buluşacağız." Üst çarşafın ucunu yatağın altına sıkıştırıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Dışarıda ne yapıyordun?"

"Deke'i arayıp bir şey hakkında konuşmam gerekiyordu," diye yalan söylüyorum. Eskiden ona yalan söylemek çok kolaydı, ama şimdi beni sevdiğini bilerek bana her baktığında içimden bir parça kopup gidiyor. Söylediğim her şeye nasıl da kolayca inanıyor. Bu midemi bulandırıyor.

Başını sallıyor ve sonra alt dudağını sinirli bir şekilde ısırmaya başlıyor. "Ne?" Ona soruyorum.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Tamam." Yatağın kenarına oturuyorum ve o da gelip bacaklarımın arasında duruyor. "Ne oldu?" Ellerimi kalçalarına koyuyorum. Küçük pamuklu bir şort ve benim tişörtlerimden birini giyiyor. Kapısı kilitlenen kendi yatak odamızın olduğu Teksas'taki evimize gitmek için sabırsızlanıyorum. Böylece benim için tekrar çıplak uyuyabilecek.

"Teksas'ı düşünüyordum." "Ve?"

Ben soruyorum.

"Ve dört yatak odamız var." Başımı salladım. "Geçen gün Becky ile konuştum..." Kahretsin, şimdi nereye gittiğini biliyorum. "Ve yaşayacak bir yer bulmakta zorlanıyor. Belki bize taşınabilir diye düşündüm."

"Austin..."

"Deke'in yurttaki kalacağını söylediğini duydum. Ve şu anda hâlâ yüzde yüz anlaşmış değiller."

Onu bırakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Aslında hiç konuşmuyorlar. Deke geçen gün bana onun hiçbir mesajına ya da telefonuna cevap vermediğini söyledi. Austin'in dolabında dururken tartıştığımızdan beri onunla bir kez bile konuşmadım ve bu benim için sorun değil. Becky ve benim herhangi bir konuşma ya da etkileşime ihtiyacımız yok. Onunla benim aramda işler böyle yürüyor.

" gel." İki elini yüzüme koyuyor ve ben de onun için eriyorum. "Sadece kısa bir süre için olacak."

Yumuşak gülümsemesine bakıyorum ve omuzlarım düşüyor. Derslere gireceğim ve yüzmeye meşgul olacağım. Austin henüz okulla ilgili ne yapacağına karar vermedi. O sadece emin olmak istediğini söyledi

Lilly'ye iyi bakılıyor ve yeni yaşam koşullarına ve okula alışıyor. Sanırım Becky'nin etrafta olmasının zararı olmaz. Onu çok fazla göreceğim değilim. "Elbette," diye yumuşuyorum.

Ciyaklıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı. Ben de karşılık vermeyince gözlerimin içine bakabilmek için beni itiyor. "İyi misin?"

Elimi saçlarında gezdiriyorum. "Tabii ki." Yalan.

Tek yaptığım ona yalan söylemek. Tekrar ve tekrar. İlişkimizin böyle mi gitmesini istiyorum? Bu kızla evlenmeyi planlıyorum ve öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın öngörülemez olduğudur. Ona yalan istemiyorum. Austin fiziksel ve zihinsel olarak güçlü, bu yüzden ona bilmeyi hak ettiği şeyi söylemeliyim.

"Ben de seni seviyorum," diyorum sonunda ve onu kucağıma alıp yatağa düşüyoruz. Gülüyor ve kollarını boynuma doluyor. Ben de yüzümü onunkine gömüyorum. Bu mavi toplanla daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Neredeyse üç ay oldu. İki hafta önce, ellerimi ondan daha fazla uzak tutamadım ve bana o kadar tatlı yalvardı ki, onu bacaklarının arasındaki parmaklarımla orgazma getirdim. Ertesi gün de ağzımla. Ve o günden beri her gün. İyiliğime karşılık vermeye çalıştı ama her seferinde onu reddettim.

Austin kıkırdıyor. "Sadece bir gün daha beklemeliyim," diyor, aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyor. Yeni evimizde kendi yatağıma girdiğimizde, bütün geceyi onun bacaklarının arasında geçireceğim.

Başımı salladım. "Sadece bir gün daha." Onu bir kez daha öperek üzerinden kalkıyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Blanche'ı arayıp Lilly'ye bugün bakıp bakamayacağını soracağım."

Bana şüpheyile bakıyor. "Neden?"

"Dün beni aradı ve Teksas'a gitmeden önce onu akvaryuma götürmemi istedi." Tamamen yalan değil. "Ona bugün birkaç saatliğine onu alabileceğini söyledim."

"Tamam." Bir kez başını sallıyor ve banyoya gitmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Omzumun üzerinden bakıp kapıyı kapatışını izliyorum. Cep telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderiyorum. Bizim için planlarım var ve yapılması gerekeni yaparken Lilly'nin etrafta olmasını istemiyorum.

Liam'ın evindeki ofisinde duruyorum çünkü yarın şehirden ayrılmadan önce gelmem için ısrar etti. Austin burada olduğumu bilmiyor. Deke ile yemek yediğimi sanıyor. Başka bir şey için endişelenmesini istemedim. Bana atacağı her neyse, üstesinden gelebilirim.

"Ne istiyorsun?" Nihayet içeri girdiğinde sordum. Kim bilir kimlerle bilir ne yaparken beni on beş dakika boyunca burada bıraktı. Her zamanki gibi. Kontrolün kendisinde olduğunu gösterebileceği her yolu deniyor.

Kapısını kapattı, masasının etrafında yürüdü, ayakkabıları parkeye vurdu ve oturdu. "Sana bir şey göstermek için."

Omzumu kitaplığa yaslıyorum ve iç çekmekten kendimi alıkoyuyorum. Eve gitmem gerekiyordu. Austin ve Lilly Becky ile kahvaltıya gittikten sonra duşa girdim ve ardından onu aramaya karar verdim. Haftalardır benimle konuşması gerektiğini ve bir basın açıklaması yapmamız gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Ona bunun olmayacağını ve hiçbir şeyin fikrimi değiştiremeyeceğini söyledim! Yayınlanacak bir şey yoktu. Araba kazasının suçunu ben üstlenmişim ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. İnsanlar artık Bruce'un kazaya neden olmak için para ödediğini bilse bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Buraya gel. Bilgisayarı görmem gerekiyor," diye emrediyor.

"Liam-"

"Cole!" diye bağırarak sözümü kesti. "Kaldır kışını da buraya gel. Sadece iki dakika sürecek."

Kendimi kitap rafından itip masasının arkasına geçiyorum. Klavyesindeki tuşlara basmaya başlıyor ve ekranda Skype'ını açtığını görüyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum. *Kimi arıyor olabilir ki?*

Cevap vermiyor. Saniyeler sonra bir resim . Beton duvarlar ve zeminden oluşan küçük bir oda. Bomboş ve

masalar ya da sandalyeler. "Bu da ne böyle?" Bana sorgu için götürüldüğümde beni attıkları sorgu odasını hatırlatıyor.

"Sadece izle."

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ama kamera bunu göstermiyor. Sonra bir adam odanın ortasına itiliyor. Ayağı takılıyor ve yüzüstü düşüyor. Dizlerinin üzerine çökerken hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarıyor. Turuncu bir tulum giyiyor ve kameraya bakıyor ama başı aşağıda ve elleri önünde kelepçeli.

"Bu da ne...?" Başka bir adam içeri girdiğinde sesim kesiliyor. Üzerinde bir kot pantolon, siyah bir tişört ve siyah botlar var. Kafası tıraşlı ve sanki bir WWE ringinin ortasına aitmiş gibi görünüyor.

"Seni onun gönderdiğini biliyorum," diye bağıyor adam dizlerinin üzerinden. "Siktir git, Liam! Fuuucckkk yyyyoouuu!" diye bağırır.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. O sesi tanıdım.

Diğer adam hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine adamın yüzüne yumruk atıp onu geriye savuruyor. Karnına tekme atarak cenin pozisyonuna getirmiş. Sonra kafasının yan tarafına vurmada önce sırtına tekme atıyor. Rastgele bir adamın Bruce Lowes'u bayıltana kadar dövmesini izlerken hareketsiz duruyorum. Bir kere bile durmasını istemedi ya da karşılık vermeye çalışmadı. Her darbeyi, her tekmeyi, emri babamın verdiğini bilerek alıyor.

Bruce orada yatmaktadır, elleri kelepçelidir, yüzü kanlar içindedir ve adam çekip gittiğinde zorlukla nefes almaktadır. Kameraya bakar, bir kez başını sallar ve sonra odadan çıkar. Kamera kararır, bağlantısını kaybeder.

Babam sandalyesinden kalkıyor ve bana doğru dönüyor. Yutkunurken sırtımı dikleştiriyorum. "Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

"Artık her şey açığa çıktı. Herkes Bruce'un seni öldürmesi için bir adam tuttuğunu biliyor. Bu konuda bir şey yapmadan duracağımı mı sanıyorsun?"

"O yaptığında sen de yaptın!" Tersledim. Bilmiyormuş gibi davranmaktan bıktım.

Çenesi sıkılır. "Bunu şunun için yaptım-"

"Benim iyiliğim için değil," diyerek sözünü kesiyorum. Bruce bunu sadece üç arkadaşımı öldürdüğü için değil, Austin'e yaptıkları için hak etti. Onu annesine ve ona dokunduğunu, vurduğunu bildiği erkek arkadaşına gönderdiğinde yaşattıkları.

"En iyi arkadaş ya da değil, ona bir ders verilmesi gerekiyordu," diye homurdanıyor.

Homurdanıyorum. "Sence onu dövmen umurunda mı?" Başımı sallıyorum. "Birkaç gün canı acıyacak tabii. Ona ihanet ettiğin için biraz kızgın olabilir. Ama onu ömür boyu hapse attım. Bunu görmemi istedin, neden? Bu bir yarışma değil."

Gülerek başını sallar. "Katılıyorum. Öyle değil. Çünkü öyle olsaydı, kaybederdin."

Çıkmak için döndüm.

"Austin'i almana izin vermesi için Bruce'un kafasına bir şey tuttuğun oyunu hatırlıyor musun?"

Duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Bu tartışmayı zaten yapmıştık," diyorum. Aslında tam da bu odadaydı. Austin'e fahişe dediğinde ve Bruce'un bana ait olmayan bir şeyi, o değerli arabasını ondan aldığım için beni çarmıha germekle tehdit ettiğinde. "Ne olmuş ona?" Arabayı geri vermemi beklemesi mümkün değil. Bruceun kullanabileceği bir şey değil ki.

"O zaman seni öldürebilirdi. O arabayla gerçekten bir kozun olduğunu düşündün." Başını sallıyor. "Elinde bir bok yoktu." Kıkırdıyor ve kızgınlığım şaşkınlığa dönüşüyor. "Gördün mü, olay da bu Cole, kendini büyümüş ve sert biri sanıyorsun ama hâlâ öğrenmen gereken çok şey var."

"Aydınlat beni," diye .

"Seks," diyor.

. "Bana seks konuşması mı yapacaksın? Dört yıl geç kaldın." Umarım bu, geçen seferki gibi korunup korunmadığımızı sormasına yol açmaz.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Reşit değildi. Ve sen onunla yatıyordun."

Bununla nereye varmak istediğini anladığımda gözlerimi deviriyorum. "On yedi yaşındaydı" -ilk birkaç ay- "on üç değil. Ben de sadece on sekiz yaşındaydım, kırk değil. Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum."

"Sorun şu ki, Oregon'da yasal rıza yaşı on sekiz. Bruce'un tek yapması gereken seni bir kez polise ihbar etmekti..."

"Kendi rızamla oldu. Her seferinde," diye mırıldanıyorum. "Ve Austin bunu asla kabul etmezdi."

"Fark etmez." Umursamazca omuz silkiyor. "Söz hakkı bile olmazdı. Reşit değildi. Bruce seni yasal tecavüzden . Bu kadar basit." Ayağa kalkıyor. "Bunu tek nedeni, tek kelime ederse kıcına tekmeyi söylemiş olmam."

Ne yapabileceğinin bir önemi yok; artık çok geç. Kız neredeyse dört aydır reşit ve adam hapiste. "Benim yararına olduğundan şüpheliyim."

Çenesi keskinleşir. "Sana onun bela olduğunu söylemiştim. Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Seni daha önce hiç dinlemedim, o yüzden başlamayacaktım." Kimse beni ondan uzak tutamazdı. Tek istediğim onu yok etmek olsa bile.

"Lanet olsun!" diye bağırarak elindeki boş bardağı odanın diğer ucuna fırlatır. Uzak duvara çarptı ve paramparça oldu. "Seni kurtardığımı görmüyor musun? Sen dışarıda onunla ve arkadaşlarıyla koşturup aptalca şakalar yaparken, ben buradaydım" - yumruklarını masasına vuruyor
-"İzlerini örtmek zorunda kalmak."

"Daha fazla minnettar olmadığım için üzgünüm." Benim için bir bok yapmasına ihtiyacım yoktu.

"Seni küçük bok-"

"Bu kadar saçmalık yeter!" Dönüp durmaktan yorulduğum için sözünü kesiyorum. "Bunu kendin için yaptın!" Bağırıyorum. "Benim için değil!" Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum. "Yaptığın her şey senin için. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak. Başka hiç kimse senin için önemli değil!"

Parmak eklemlerini masasının üzerine koyuyor ve başını eğiyor. Ben nefesimi sakinleştirmeye çalışırken sessizce duruyoruz. Kalbim hızla çarpıyor. Birkaç dakika sonra, tam dönüp gitmek üzereyken başını sallayıp gülüyor.

Bana bakıyor ve doğruldu. "Haklısın. Bunu kendim için yaptım." Yüzü kızarıyor. "Çünkü sen dışarıda bir fahişeyi beceriyordun! Geleceğini mahvediyor! Tıpkı annesi gibi..."

Cümlesini bitiremeden odanın öbür ucuna geçip suratına bir yumruk indiriyorum. Başını geriye attı ve tökezledi. Gıcır gıcır beyaz gömleğini kaptığım gibi sırtını en yakındaki duvara çarpıyorum. "Beni çok dikkatli dinle," diyorum vücudum öfkeyle titrese de. Yeter artık!

Kocaman gözleri şok içinde bana bakıyor. Kırık burnundan kan damlıyor. Bu ona ikinci vuruşum. İlki ben on iki yaşındayken annem öldükten sonraydı ama artık daha güçlüyüm.

"Onun hakkında böyle konuşma, yoksa cesedini diğerlerinin yanına gömerim. Beni anlıyor musun?" Bana öylece bakarken onu sarsıyorum. "Cevap ver bana!" Yüzüne bağıriyorum.

Onu asla bulamazlar. Bruce'un üzerine bile yıkabilirim, ya da Kellan daha iyi olur. Tek ihtiyacım olan bir plan yapmak için gün.

"Beni yakaladığını mı sanıyorsun?" Şokun etkisi geçiyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Yumruğunu kullandığın için mi? Onu alacağım..."

"Austin'e asla dokunamayacaksın." Cesedimi çiğnemen lazım! Kellan bana bir ders verdi. Ne olursa olsun gardını asla düşürme.

"O çöp parçasını alabilirsin." Tükürüyor ve dişlerim gıcırıyor. "Seni Lilly'den uzak tutabilirim. İkinizi de!" diye bağıriyor yüzüme. "Onu İsviçre'de bir kız okuluna göndereceğim ve onu bir daha asla göremeyeceksin."

Buna gülüyorum ve bu onu daha da sinirlendiriyor.

"Seni ben büyüttüm! Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim! Bana biraz saygı göstereceksin!" Yüzü öfkeden ve mavi gözleri o kadar büyük ki patlayacakmış gibi görünüyor.

Ona gülümsüyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum.

Omuzlarını dikleştiriyor ve ellerini artık kırıkmış olan düğmeli gömleğinin üzerinde gezdiriyor.

"Haklısın *baba*."

Sanki kazanmış gibi gülümsüyor. Sanki önünde diz çökmemi ve Austin dahil bana verdiği her şey için ona teşekkür etmemi bekliyormuş gibi. Bu olmadan önce cehennemde yanacağım.

"Beni sen yetiştirdin," diyorum ve . "Bugün buraya sadece Austin'le birlikte şehirden ayrılmadan önce sana bir şey vermek için geldim."

Lilly." Kotumun cebine uzanarak USB belleği çıkardım ve masasının üzerine fırlattım. Gülümsemesi azalıyor. "Bana sigorta olmadan hiçbir Şeye sahip olamayacağımı öğrettin." İŞe yarayabilecek Şeyleri kaydettiğinden emin olan tek kişi Austin değildi.

"Ne?" diye tersledi, önce ona sonra da bana baktı. Sinirli bir Şekilde yutkunarak kağıdı eline aldı ve parmaklarını etrafına doladı. "Bunun üzerinde ne var Cole?" diye soruyor. "Bana karşı hiçbir Şeyin yok!"

"Onu yok etmeye çalışmak konusunda endişelenme.

Bende kopyaları var." "Seni nankör küçük pislik..."

Kapı arkamdan açılıyor ve Liam'ın ofisine girmesini beklediğim son adamı görmek için arkamı dönüyorum. Ondan kendi babamdan uzak durduğum kadar uzak duruyorum.

KırlaŐan saçları geriye doğru taranmış ve yüzü temiz bir Şekilde tıraŐ edilmiş. Gece mavisi düğmeli bir ceket ve siyah pantolon giyiyor, kravatı yok.

Beni hiçbir Şekilde kabul etmiyor. Onun için, cebinizde alabileceği bir am ya da bir tomar paranız yoksa önemsizsiniz.

Langston mini bara doğru yürüdü ve babamın sakladığı burbonun kapağını açıp kendine bir bardak doldurdu.

"Cole..." Babam adımı haykırıyor.

"Burada işimiz bitti." Liam'a son bir kez bakıyorum ve bana ters ters bakarken çenesi keskinleşiyor. Kapıya doğru yürüyorum ve çekip açıyorum.

"Cole?"

Bu kez adımı seslendiğinde omzumun üzerinden Langston'a bakıyorum.

Bardağını çevirirken gözlerime bakıyor, gözlerimle buluşmayı umursamıyor. "Oğluma telefonlarıma cevap vermesinin onun yararına olacağını söyle."

Homurdanıyorum ve başımı o piç kurusuna sallayarak dışarı ıkıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DEKE

Kulüp binasına yanaştım ve aracımı durdurdum. Cole'un ön tarafa park ettiğini ama hâlâ arabasında oturduğunu gördüm. Benimkinden çıktım ve "Ne oldu?" diye sordum.

"Seninle konuşmam gerek," diyor şoför mahallinden inerken.

"Mesajında öyle ." Kaşlarımı çattım. "Bu bana hastanede söylemek istediğin şeyle mi ilgili?"

"Evet." İçeri girmek için kapıya yöneliyor ama durup bana bakıyor. "Austin sorarsa, az önce seninle öğle yemeği yedim."

"Tamam." Bu kadar basit. Hiç soru yok.

"Hey, bebeğim!" Austin merdivenlerin tepesinden sesleniyor. "Deke ile öğle yemeği nasıldı?"

"Harikaydı," diye cevap veriyorum, arkasından girip karnımı ovuşturarak. "Suşiyi sevmek lazım."

Cole omzunun üzerinden bana bakıyor, ben de ona göz kırpıyorum. *Arkandayım dostum.* Umarım nerede yiyeceğimiz konusunda kesin konuşmamıştır.

"Austin, bir saniyeliğine buraya gelir misin?" diye sorar.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermiyor. "Sadece buraya gel."

Kanepeye oturdum. Gözlerim Austin ve Cole arasında gidip geliyor. Kafam karışmıştı. Bunun bana söylemek istediği bir şey olduğunu sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun burada olacağını bile düşünmemiştim.

" oluyor?" diye soruyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Deke'in yanına otur."

Bana baktı, ben de omuz silktim. Oturduğunda ikimiz de ona bakıyoruz. Oyun sandalyelerine oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. "Bilmen gereken bazı şeyler var."

"Bunu anlıyoruz," diyorum başımı sallayarak.

"Polis bir şey buldu mu?" Austin soruyor. "Sizi hapse mi atacaklar?"

Panik sesinden belli oluyor.

Başını sallıyor. " bir şey değil." "O zaman ne?" diye soruyor.

Uzun bir nefes alır. "Araba kazasıyla ilgili."

Kaşlarını çatıyor ve ben de başımı yana eğiyorum. "Ne olmuş ona?" Austin soruyor.

"Ben sürmüyordum."

"Bunu biliyoruz." Başımı salladım ve açıkladım. "Şey, ben yaptım."

"Sen mi yaptın?" Austin bana bakarak soruyor. İtirafıma Cole kadar o da şaşırılmış görünüyor.

"Yalan söylediğine dair şüphelerimiz vardı. Kazadan ilk benim haberim oldu. Shelby beni hastaneden aradı ve neler olduğunu anlattı. Cole'un hastaneye getirildiğini söyledi." Koltuğumda kaydım. "Bana tek kurtulanın o olduğunu söyledi. Herkes arabadan dışarı fırlamış." Ona doğru başımı salladım. "Yoğun bakımda onu görmem için beni gizlice oraya götürdü. Hastane yatağındaydın ve üzerinde tişört yoktu. Göğsündeki morluk hâlâ tazeydi. O zaman emniyet kemeri yüzünden olduğunu ve sürücüyü koruduğunu anladım."

Austin ellerini kucağında yumruk yaptı. "Neden hiçbir şey söylemediniz?" diye çıkıştı bana. "Tüm kasabanın onun üç arkadaşını öldürdüğüne inanmasına izin verdiniz!"

"Austin-"

"Hayır, Cole!" diye sözünü keser. "Neden onun için ayağa kalkmıyorsun?" diye sorar.

Ona cevap verirken en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Çünkü Cole'u tanıyorum ve eğer gerçeği kimsenin bilmesini istemiyorsa, o zaman ben de onu ifşa etmeyecektim."

Cole iç çeker ve koltuğuna geri oturur.

"Neden hepinizin Eli'yi bu şekilde koruduğunuzu anlamıyorum," homurdanıyor.

Cole ona "Eli'yi korumadım," der.

İlginç. Ben de onu sanıyordum.

"Evet, söyledin. O gün çatı katında bana onun için suçu üstlendiğini söylemiştin."

Başını iki yana sallar. "Varsaydınız ve ben sizi hiç düzeltmedim."

Kulüp binasını uzun bir sessizlik kaplar. Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor.

Kaşlarımı çattım. "Kimdi o zaman?"

Derin bir nefes alıyor ve bırakıyor. Cevabı her ne olsun hoşuma gitmeyeceğini bildiğim için kaskatı kesiliyorum.

"Becky'ydi."

Ben yerimde kıpırdanırken Austin gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Ne...?" Başımı sallıyorum. Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Becky mi? Benim Becky'm mi kullanıyordu?"

"Evet."

O zaman da şimdi de benim olmadığı konusunda beni düzeltmedi. "Anlamıyorum. Neden seninle birlikteydi?" Takılmadılar. Bildiğim kadarıyla konuşmadılar bile. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Bütün erkekler biliyordu. Neden bunu benden saklasın ki? Neden bana söylemedi? Tabii o... Gözlerim ona dikildi. "Onunla yatıyor muydun?" diye soruyorum ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen.

Ben ayağa kalkıyorum, o da kalkıyor. Ellerim kavgaya hazır bir şekilde yumruk olmuş durumda. "Neden seninle birlikteydi?"

"Ben onunla yatmıyordum ama o biriyle yatıyordu." "Kimdi o lanet olası?" Bağırıyorum.

"Eli."

Austin kanepede oturuyor, bir ileri bir geri bakıyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bunu bana neden söylemedi? Cole'a inanmadığımdan değil. . Yüzde yüz. Bana hiç yalan söylemedi. Belki de söylemiştir. Bu sırrı bir yıldır benden saklıyor.

Ağır nefes alıyorum ve ellerimi yanımda yumrukluyorum. Lanet yumruklamak istiyorum. Onunla yatıp yatmaması umurumda değil. "Bunu bana neden söylemedin?" Talep ediyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

COLE

DEKE ne olursa olsun her zaman arkamı kolladı. Bu yüzden ona söylemek üzere olduğum şeyden nefret ediyorum. Bu onu incitecek ve beni öldürecek, ama bilmeyi hak ediyor. Austin bilmeyi hak ediyor. Yeni hayatımıza bu lanet kasabadaki tüm sırları bırakarak giriyorum. O zamanlar aklıma gelen tek mantıklı düşünce buydu. Şimdi fark ediyorum ki en iyisi bu değildi.

Ev partisinden tökezleyerek çıktık, çocuklar bahçeyi kirletiyordu. Bazıları sızmış. Bazıları Molly'den kafayı buldukları için bakımlı çimlerde yuvarlanıyordu. Dairesel ve uzun yol boyunca park edilmiş arabalar.

Maddox neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekken, "Kahretsin, iğneler beni vuruyor," diye sesleniyor ama birasını elinde tutmayı başarıyor. "Peki ya sen Eli?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyor kıkırdayarak.

"Beş dakika daha bekle." Maddox hiçkırıyor ve beni güldürüyor.

Garaj yolundan arabama doğru ilerliyoruz. Buraya geç geldik çünkü başka bir kasabada yüzme yarışımız vardı. Beyaz Porsche Cayenne'imın kilidini açmak için anahtarlığa bastığımda, arabamın ışıkları yanıyor ve kaputuma yaslanmış bir figür görüyorum.

"Bu da kim lan?" diye sordum.

Eli telefonundan başını kaldırıyor. "Bebeğim." Ve sonra arabama doğru koşuyor. Babe ayağa kalkıyor ve ona ulaştığında kollarına atlıyor. etrafında döndürüyor ve öpüyor.

Landen ve Maddox'a bakıyorum. Omuz silkip biralarından bir yudum aldılar. Biriyle görüşüğünü bilmiyordum. Haftada birkaç kızla görüşüyordu ama hiçbirinin bu gece bizimle buluşacak kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Arabaya yaklaştık ve ben hızlıca durdum. "Kesinlikle olmaz!" Kızın yüzünü gördüğümde sinirlendim.

Birkaç kez göz kırptım. Almam gerekenden çok daha fazla alkol almıştım ama gördüğümü sandığım şeyi gerçekten gördüğümünden emin olmak istiyorum.

Kız kıkırdar ve Eli onu ayağa kaldırır. "ama dostum..."

Tişörtünü tutup onu caddenin karşı tarafına park etmiş başka bir arabaya doğru çekiyorum. "Ciddi olamazsın?" Tısladım.

"Ne?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun!" Tersledim. "Bu Becky Holt! Bunda yanlış olan iki şey var." Kan çanağına dönmüş gözlerini deviriyor. "Bir, o David'le çıkıyor. Ve ikincisi, en iyi arkadaşın Deke ona aşık!"

Benden uzaklaşıyor. "Ara verdiler."

"Sana böyle mi söyledi?" Şak diye söyledim. Ne oluyor lan? Deke'in bu gece bizimle gelmemesine çok sevindim. Şu anda Eli ile bu konuşmayı yapıyor bile olmazdım. Yüzünün yan tarafında Deke'in yumruğunun iziyle bayılmış olurdu. "Onun yasak olduğunu biliyorsun."

Ellerini omuzlarıma koydu. Bunun onun sarhoş kıcını mı yoksa benimkini mi dengelemeye yardımcı olduğunu bilmiyorum. "Dinle Cole." Ağır gözleri kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor. "Eğer Deke onu istiyorsa, tek yapması gereken hamlesini yapmaktı." Ona doğru yürümeye başladı ama ben onu geri çektim.

"Bitir şunu artık!" Ben ona yumruk atmak

üzereydim. "Hayır!" Benden uzaklaşıyor.

"Hemen şimdi bitir, Eli!" Bir

kodumuz var.

Birimizin hoşlandığı kızlarla yatmayız ya da çıkmayız. Yani, elbette kızları paylaştık, ama hiçbir anlamı yoktu. Limitsiz demek, onlara bakmayacaksın bile demek.

Ona doğru yürürken ve onu tekrar öperken beni görmezden geliyor. Landen ve Maddox bu konuda bir şey yapmam gerekiyormuş gibi bana bakıyorlar ama ne yapabilirim ki?

"Hadi gidelim!" Kendimi tutamayıp

arabaya doğru yürüyorum. "Bırak Becky

sürsün," diye teklif ediyor Eli.

"Siktir !" Arabama bile binmiyor!

Sürücü kapısını açmaya gidiyorum ve o gelip kapıyla benim aramda duruyor. "Bırak Becky sürsün," diye tekrarladı. "Ayık olan tek kişi o."

Ona bakıyorum. Becky Holt'un bir sürtük olduğunu söyleyemem, ama hızla o kesime giriyor. Üzerinde ışıltılı pembe yazılar olan beyaz bir bluz ve kışını gösteren bir çift kısa şort giyiyor. "Buraya nasıl geldin?" Talep ediyorum.

"Bir arkadaşım beni ."

Telefonum ötüyor ve bu gece takılmayı planladığım kızdan gelen mesajı görmek için arka cebimden çıkarıyorum.

?

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ama yanıt vermiyorum ve gözlerimi Eli'ye dikiyorum. "Yarın ona söyleyeceksin." Bu saçmalığın ortasında olmayacağım! Eğer o söylemezse, ben söyleyeceğim. Bunu düzeltmek için tek şansı bu.

"Kime neyi anlatayım?" Becky saçlarını yana doğru savurarak soruyor. "Eli?" Beni görmezden geldiğinde homurdanıyorum.

Başını salladı. "Yarın."

Becky'ye anahtarları fırlatıyorum. "Hepiniz arkaya biniyorsunuz." Sonra arabanın etrafında dolaşıp yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve emniyet kemerimi takıp hepsine küfrediyorum.

Arabaya biniyor, adamlara getirdiği otuzluk paketi uzatıyor ve arabayı çalıştırıyor. Hoparlörlerimden Hollywood Undead'in "Riot" şarkısı yükseliyor. Çocuklar arkaya tırmanıyor, gülüşüyor ve birbirlerini itip kakıyorlar. Cep telefonumu çıkarıp kıza birazdan onun evinde olacağımı yazıyorum.

"Ertesi gün sana söyleyecekti," diyorum, bu anıyla göğsüm sıkışıyor. Dakikalar sonra en iyi arkadaşlarım gitmişti ve her şey değişmişti. Eli'nin kim olduğu ve ne yaptığı artık önemli değildi çünkü ölmüştü. Ve kardeş olarak onca şeyden sonra, Deke'in Eli'ı sevdiği kıza ihanet eden ve onu beceren bir arkadaş olarak hatırlamasını istemiyordum.

Deke kulüp binasını adımlamaya başlar.

"Bu hiç mantıklı değil," diyor Austin. "Neden suçu üstlenmesin ki? Ayık olduğunu söylemiştin, o zaman neden kaçtı?"

"Karışık." İç çektim. Gözlerim çok hızlı bir şekilde Deke'e gidiyor ve o hala volta atıyor. Omuzları geriye çekilmiş ve tüm vücudu kaskatı. Her an patlayabilir.

"Neden?" diye ısrar ediyor.

Ona dönüp bakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Neden?
"Çünkü ona ben söyledim."

Gözlerimi kırıştırıp görmeye çalışıyorum ama arabayı bir toz bulutu kaplıyor. Kulaklarım çınlıyor ve baş aşağı duruyorum. Başıma hücum eden kan yüzünden başım . "Eli?" Öksürük. "Mad ... dox?" Arabanın içi bira kutularıyla birlikte camla kaplıydı. Bazıları dolu. Diğerleri boş. Hava yastığının etkisiyle derim acıyor. Ön cam tamamen yok ve kan kokusu alıyorum.

Birinin acı içinde bağırdığını duyuyorum ve Becky'yi görmek için etrafıma bakıyorum. O da baş aşağı duruyordu çünkü emniyet kemerini takmıştı. "İyi misin?" Tekrar öksürerek soruyorum. Bu beni ürkütüyor.

Sarı saçları arabanın tavanına değiyor ve burnu kanıyor. Üstündeki bluz yırtılmış ve üzerinde de kan var. "Bilmiyorum... ne oldu?" diye ağlıyor.

"Arabadan inmeliyiz," diyorum kendime gelmeye başladığımda. "Eli? Landen?" Çığlık atıyorum. Boğazım yanıyor, yutkunmaya çalışıyorum ama acı veriyor.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Sağ elimi tavana koyuyorum ve yanıma ve göğsümün üst kısmına bir ağrı saplandığında nefes alıyorum. Emniyet kemerimi çözerken sol elimi tavana koyuyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama yüz üstü düşüyorum. Tam kırık camın üzerine. "FFFUCCCCCKKK!" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Vücudumu kırık yolcu tarafı camından çıkarmayı başarıyorum ve arabanın sürücü tarafına doğru sendeliyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun camının da olmadığını görüyorum, ama kırılan cam parçaları hala kenarlarda duruyor. "Yüzünü kapat," diye emrediyorum ve büyük cam parçalarını tekmeleyerek yoldan çekiyorum. "Emniyet kemerini çözmem gerekecek," diyorum ona. "Ellerini tavana koy."

Onu pencereden dışarı çıkardım ve ikimiz de tökezledik. Dizlerinin üzerine düştü, karnını tutuyordu.

"Eli? Maddox? Landen?" Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak sesleniyorum. Hiçbir şey yok. "911'i aramalıyım." Ceplerimi yokladım ama telefonum yanımda değildi. Kaza yaptığımızda mesajlaşıyordum. Kim bilir . "Siktir!"

devam ediyor ve ben de önünde diz çöküyorum. "İyi misin? Neyin acıyor?"

Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözyaşları yüzünden akarak bir zamanlar kusursuz olan makyajını lekeliyor. "BEN... BEN..."

"Ne oldu?" Arkadaşlarımı bulabilmem için bana söylemesini isteyerek soruyorum. Kollarını karnına doluyor.

"Bu yeterli değil, Cole!" Deke hikayemi bölerek bağılıyor. "Neden ona kaçmasını söyledin?"

En iyi arkadaşıma bakıyorum ve göğsüm sıkışıyor. "Becky hamileydi."

Austin'in nefesi kesildi. Deke beni gerçekten görmüyormuş gibi bana bakıyor. "I ..."

Suratıma yumruk atıp beni geriye savurdu. Ayağım takıldı ve kırımın üstüne düştüm. Geldiğini görmeliydim. Bana doğru geliyor, vücudu benimkinin üzerine iniyor ve yumruğu çeneme çarpıyor. Yüzüm zonklamaya başladı ve kan tadı aldım. Normalde bundan zevk alırdım ama bu şekilde değil. Şimdi değil. Onu acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Ve en kötüsü de bunu ona ben yaptım.

"Dur!" Austin . "Deke!"

"Onu korumaya çalışıyordum," diye homurdanıyorum yumruklarının arasında.

Bana tekrar vuruyor ve bu sefer ben onun böğrüne bir yumruk indiriyorum. Homurdanıyor ve ben tekrar yapıyorum. Geri çekildi ve ben de onu .

Yerde otururken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve sanki ona saldıracakmışım gibi ayağa fırlıyor.

Yumruklarını kaldırıyor, ben de aynısını yapıyorum. "Seninle dövüşmek istemiyorum." Bana inanamıyormuş gibi homurdanıyor. Patlamış dudağımı yalıyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Ona kaçmasını söyledim. Bunun ona ne yapacağını biliyor musun? Bebeğe mi? Asla onun hatası olmadığını bildiğimiz bir şeyden sorumlu tutulacaktı." Bunu ona yapamazdım. Ona bunu yaşatamazdım.

"Ve bunu Deke için yaptın," diyor Austin. İkimiz de ona bakıyoruz ve o ağlıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve ıslak dudaklarını yalıyor. "Deke'in onun bu işe karıştığını bilmesini hiç istemedin. En iyi arkadaşının bebeğine hamile olduğunu bile."

Göğsüm sıkışıyor ve midem bulanıyor. "Bu doğru mu?" diye soruyor.

Yumruklarımı indirdim. "Özür dilerim Deke." Sesim titriyor ve yutkunuyor. "Sana söylemek istedim. Ama-"

"Ama sen onu kurtardın." Austin sözümü kesti.

Gözlerindeki bakışı gördüğümde "Dur," diyorum. Araba kullanmadığımı fark ettiğinde çatı katında bana attığı bakışla aynıydı. Sanki ben bir azizmişim gibi. *Değilim.*

"Onu korudun Cole. Bu pek çok insanın yapabileceği bir şey değil."

Çenem gerildi. "Onu kullandım."

Deke başını arkaya yaslıyor, tonozlu tavana ve kirislere bakıyor, beni öldürmemek için ona kadar sayıyormuş gibi iç çekiyor.

"Nasıl?" Austin sorar. "*Kullanmakla* neyi kastettiğini anlamıyorum."

"Cole ona bir iyilik yaptı, o da ona borçlandı," diye homurdanıyor Deke, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğinden.

Nasıl çalışıyorum?

"Ona ne ?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Sevmeye başladığım kadının gözlerine bakıyorum ve umarım bu onun kalbini kırmaz. Bu gece ikisini de kaybedebilirim ama ben her zaman bir savaşçı oldum. Onları geri almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. "Onu senin arkadaşın olmaya zorladım."

Tur yüzüyorum. Araba kazasından beri yaptığım tek şey bu. Havuzda değilsem terapide vücudumu normale döndürmeye çalışıyorum çünkü yüzme takımındaki yerimi kaybetmeyi reddediyorum. Gerçi hiçbir zaman olacağından emin değilim, çünkü sürekli ağrıyor. Kazadan bu yana altı hafta geçti ve hastaneden eve döndüğüm gün ağrı kesicilerimi almayı bıraktım. Hatırlatmayı seviyorum. Acıyı. Bunu hak ediyorum.

Ben turlarımı atarken dış hoparlörlerden No Resolve'un "What You Deserve" şarkısı çalıyor.

Sudan çıktığımda yalnız olmadığımı fark ettim. Arkamda biri var ama bu babam değil. Bir haftalığına gitmişti. İki elimi saçlarımda gezdirerek havuzdan çıkıyorum ve iç çekiyorum. Bu Becky Holt. Ondan kurtulamıyorum. O sadece başka bir hatırlatıcı.

"Yüzmek için çok erken değil mi?" diye soruyor, tentenin altındaki şezlonglardan birine otururken.

Cevap vermiyorum. Masadaki havluyu alıp yüzümü siliyorum.

Başını öne eğiyor. "Sana mesaj atıyordum. Hastaneye geldim."

"Seni o zaman da görmek istemiyordum, şimdi de görmek istemiyorum," diye kestirip atıyorum. Gerginliğimi azaltmaya çalışarak omuzlarımı yuvarlıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor!

Mavi gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Ben de birini kaybettim Cole. Eli benim de arkadaşımды..."

Arkadaş mı? Onunla yattığını bile bilmiyorduk. "Hayır, sen onun becerdiği başka bir kızdın."

Ayağa fırlar. "Bilmiyorsun..."

Elimi boğazına doladım ve onu havuz evinin duvarına doğru ittim.

Yüzüne bakıp homurdanıyorum, "Ne kaybettiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Senin için neler yaptım!" Yapılması gerekeni yaptım ama bu bana çok pahalıya mal oldu. İnsanların bana ne dediği umurumda değil! Bir katil. Haksız değiller. Üç kişiyi öldürdüm. Havasını kesmediğim için titrek bir nefes alıyor. Henüz.

İpucumu alıp beni rahat bırakması lazım!

"Çok özür dilerim." Gözyaşları gözlerinden dökülür ve yanaklarından aşağı süzülür.

Normalde gözyaşları beni tahrik ederdi ama onunkiler beni iğrendiriyor. Eli'nin onunla gitmesine asla izin vermemeliydim. Arabayı ben kullanmalıyım. Belki ben kullansaydım, Eli yolcu koltuğunda olurdu. Ve belki de hayatta kalırdı? Belki onu götürmemek hepsini kurtarırdı.

O partide onu sokağın kenarında bırakmalıyım.

-Ait olduğu yere.

"Düşmeyi göze almamalıydın." Burnunu çekiyor.

Artık çok geç. "Orada hiç bulunmamalıydın!"

Sulu gözlerini bana dikti. "Ben sorumluydum-"

"Bana borçlanmak mı istiyorsun, Becky? Ha? Bu yüzden mi buraya geldin? Arkadaşlarım öldüğü için üzgün olduğunu söylemek için mi?" Sözümlü kestim. Eli ile ne tür bir ilişkisi olduğunu duymak umurumda değil. Artık hiçbir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok!

Hepsi öldü!

Onu rehin tutan elime karşı endişeyle yutkunuyor. Bana borçlu olmak şeytana borçlu olmak gibidir. Ve tahsil etmeye geldiğimde, ruhundan daha azı yeterli olmayacak.

"Sana borçluyum Cole," diye fısıldıyor uzun bir süre sonra.

"Sana bir şey için ihtiyacım olduğunda, dediğimi yapacak mısın?"
Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Bunu kabul etmeden önce uzun uzun düşün Becky!

Bana yavaşça başını salladı ve "Neye ihtiyacın varsa" diye fısıldadı.

"O zamana kadar seninle konuşmak ya da seni görmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Evet." Cevabı yumuşaktır. Omuzları fiziksel olarak titriyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Güzel. Şimdi git." Boynunu bıraktım ve ondan bir adım geri .
Sonra dönüyorum ve havuza geri dalmadan önce onu kovuyorum.

"Seni tutabilmek için arkadaşın olması için ona şantaj yaptım,"
diye hırıliyorum Austin'e. "Bu kulağa iyi biri gibi mi geliyor?"

"Onun için suçu üstlendin," diyor. "Bir bedel karşılığında!" Tersliyorum.

Sanki kendini benden korumaya çalışıyormuş gibi kollarını karnına sarıyor. Ona doğru bir adım atıyorum. "Austin-"

"O haklı." Deke kesti. İç geçirdi. "Uzun zamandır çok kötü bir yerdeydin Cole. Aylardır." Austin'e bakıyor ve gözleri yumuşuyor. "O ortaya çıkana kadar her şey... farklıydı. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ama bana gelmeliydin."

Oda sessizliğe gömüldü. Bu insanlar bana kızgın olmalı. Ben kötüydüm. Yaptığım hiçbir şey iyi değildi. Arkadaşlarımı kurtaramadım. Kendimi gömüldüğüm çukurdan kurtaramadım. Austin'i bile kurtaramadım. Bunu kendisi yaptı.

"Bebeğe ne oldu?" Austin usulca sorar.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "O olaydan sonra Becky ile konuşmadığımızı anlamalısın. Seni gruba katılmaya zorlamak için bir parti düzenlediğim ve ona ödeme zamanının geldiğini söylediğim o geceye kadar birbirimizin yüzüne bile bakmadık. Sekiz ay falan oldu." Şu anda hesap yapamıyorum. "Ve o zamandan sonra bile konuşmalarımız sınırlıydı."

"Bebeğe ne oldu?" Bu kez Deke soruyor. Vazgeçmeyecekler.

"Bilmiyorum-"

"Saçmalık!" diyerek kesti.

Ellerimi kaldırıyorum, onun bu yüzden acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Benim yaptığım bir şey yüzünden. "Sana karşı yüzde yüz dürüst davranıyorum Deke. Hiç sormadım, tamam mı? Piçin tekiydin ve ona ya da bebeğe ne olduğunu sormayı hiç umursamadım. O da bilgi vermedi. Bildiğimiz kadarıyla bebek David'indi. Eli ile ne kadar zamandır seviştiklerini hiç sormadım." İrkildi. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Austin burnunu çekiyor, yere bakıyor. Sulu gözleri benimkilerle buluşamıyor.

Yüzündeki o ifadeden nefret ediyorum. Çok fazla insan ona böyle hissettirdi - incinmiş. İhanete uğramış. Çenesini kaldırmasını seviyorum. Yüzüme bakıp bana meydan okuduğunda.

Uzun bir nefes verir ve Deke orada öylece durur. Tek kelime etmeden döner ve merdivenlerden yukarı, çatı katına doğru yürür.

"Austin-" Arkasından sesleniyorum ama Deke yine sözümü kesiyor. "Neden bana söylemedin?"

En iyi arkadaşıma, diğer en iyi arkadaşımızın aşık olduğu kızı becerdiğini ve kızın hamile olduğunu nasıl açıklayacaktım? Muhtemelen en iyi arkadaşının çocuğuna? "Çünkü onu sevdiğini biliyordum. Eli ile birlikte olması ve kazaya karışması... çok fazlaydı. Aylar sonra bu işe diye ona boş yere kaçmasını söylemedim."

"Bu yüzden bu kadar üzgündü." İç çekiyor. "O gün Jerrold'un bilgisayarında bulduğumuz e-postaları okuduktan sonra okulu . Austin okul koridorunda beni durdurdu ve nerede olduğunu sordu. O günün ilerleyen saatlerinde Becky onu aramaya devam etti. Cevap vermeyince bana ne bildiğimi sordu. Ona kazada senin hatan olmadığına dair bir kanıt bulduğumuzu söyledim. Bruce seni öldürmek için para ödemişti." Başını sallıyor. "Ağlamaya başladı. Düşündüm ki... sadece kasabanın geri kalanı gibi seni suçladığı için kendini kötü hissettiğini düşündüm." Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Suçu senin izin vermemeliydi."

"Korkmuştu. Dehşete düşmüştü. Kalpsiz bir piç olabilirdim ama zavallı şey bu tür bir baskıya dayanamazdı. O bir köpekbalığı değildi. Ve bu kasabanın derinlere sürükleyip boğmasına izin veremezdim."

Kazadan sonra çocuklar benden korktu. Aileler benden nefret etti. Hepsi hapse girmemi istiyordu. Onlarla bir kez bile anlaşmazlığa düşmedim. Babam

beni seçti. Ondan hiç yardım istemedim. O sırada mahkemenin hak ettiğimi düşündüğü cezayı kabul ederdim. Gerçek bir kaza olmaması benim hatalı anlamına gelmez. Hepsi benim yüzümden öldü.

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Ellerimi iki yana açtım. "Benden ne istiyorsun, Deke? Bize ne olacağını bilmiyordum. Sadece gitmesini söyledim ve o da gitti. Kayıp olan üç arkadaşım vardı. Arabada değillerdi. İkimiz de kanlar içindeydik. Yolun ortasında otururken acı içindeydi ve hıçkırarak ağlıyordu." Sözlerim karşısında irkildi. "Bana atacakları her şeyle başa çıkabilirdim. O ." Nefes alıyorum. "Austin'in elindeki kayıtları almak için Bruce'a gittiğimizde ona itiraf etmemiz gerektiğini söyledim. Zamanı gelmişti. Yine panikledi. Onu asla affedemeyeceğini söyledi."

Ayağa kalkar ve kapıya yönelir.

"Deke...?"

O da beni görmezden geliyor, çıkarken kapıyı çarparak kapatıyor.

Çatı katına çıkıyorum. Lanet olası günün ortasıydı ve Austin'i yatakta uzanmış, tavana bakarken buldum. Kıyafetleri yerdeydi. Sırtımı ona dönerek kenara oturdum.

"Bana daha ne kadar kızgın olacaksın?" *Bundan nefret ediyorum!* Sonunda iyi bir yere geldik ve şimdi yine başa döndük. Cole Reynolds tam bir piç kurusu.

Yüzünü görmek için döndüm.

Doğruluyor, yeşil gözleri yumuşuyor. "Sana kızgın değilim Cole. Bu kasabada sana sırtını dönen diğer herkese kızgıyım."

"Bu onların hatası değildi."

Elini omzuma koydu. "Senin de değildi." "Austin ..."

"Hayır, Cole. Söyleyeceğin her neyse, onu saklayabilirsin." Uzanıp yüzümü avuçladı. "Senin hakkında daha azını düşünmüyorum."

Çenem gerildi. "Arkadaşın olması için ona şantaj yaptım. Bu kasabadaki tek arkadaşın." Başka kimsenin ona yaklaşmasına izin vermedim. Tasmaını çok kısa tuttum. "İkimiz de sahtekârız!"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sana ya da Becky'ye kızgın değilim. İkiniz için de üzülüyorum."

Ondan uzaklaşıyorum. "Benim için üzülmemelisin. Benden nefret etmelisin!"

Yeşil gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye soruyor. Cevap vermiyorum. "Kendini ne zaman affedip yoluna devam edeceksin?"

"Devam etmek mi?" Nefes nefese sordum. "Arkadaşlarım öldü-"

"Geri gelmeyecekler, Cole." Sözümü usulca kesiyor. "Onları kaybettiğin için çok üzgünüm. Ama sen kendini bile affedemezken başkalarının seni affetmesini nasıl beklersin?"

"Onların affını istemiyorum," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum.

Dizlerinin üzerine kalktı. Araba kullanmadığımı öğrendiği zamanki gibi. Yatağımda çıplak, bana acıyormuş gibi bakıyor. Ona defolup gitmesini söylediğimde! Ama gitmedi. Kalmıştı. Annesinin erkek arkadaşının ona yaptıklarını bana açtı. Bana sırtını dönmek yerine, yerinde durdu. Benimle savaşılmaya hazırды. Bu onda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir şey. Köşeye sıkıştırılmaktan nefret ederim. Ya da itilmekten.

"O zaman ne istiyorsun?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Arkadaşlarımı geri istiyorum.

Becky'nin bu işe hiç bulaşmamış olmasını istiyorum. Kellan'ın seni hiç incitmemesini istiyorum.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum. "Ben ...

Bilmiyorum ..." "Nasıl hissetmeliyim?"

Bu kolay bir tane. Ellerim yumruk oldu. "Benden nefret etmelisin."

Gözleri benimkileri tutuyor ve uzun bir iç çekiyor. "Senden daha önce nefret ediyordum, Cole." Sözleri karşısında irkiliyorum, günlüğüne böyle yazdığını hatırlıyorum. *Cole'dan nefret ediyorum!* "Ve şimdi seni seviyorum. Kabul etmediğim şeyler yapıyor olabilirsin ama asla senden nefret etmeye geri dönmeyeceğim." Yorganı geri çekiyor. "Buraya gel ve benimle ."

"Günün ortasındayız," diye .

Omuz silkiyor. "Yapacak bir işin var mı? Olman gereken bir yer?"

Açıkçası, Deke gibi gitmeyip burada olmasına hâlâ şaşıyorum. *Siktir... Deke.* "Deke'i bulmam lazım..."

"Olması gereken yerde Cole," diyor yumuşak bir sesle. "Ona zaman ver."

Becky ile birlikte.

Oraya gittiğini biliyorum. Deke genelde patlayan biri değildir. Bir şeyleri aylarca elinde tutabilir. Hatta yıllarca. Bilmem gerekirdi ama burada Becky'den . Sevdği kız. O haklı. Biraz zamana ihtiyacı olacak. Ve benim istediğim de bu, onunla kesintisiz zaman geçirmek. Tek başına.

Ayakkabılarımı tekmeleyip tişörtümle birlikte kot pantolonumu çıkarıyorum ve onun yanındaki yatağa giriyorum. O da yanıma kıvrılıyor.

"Becky hala bizimle yaşayabilir mi?"

Kaşlarım kalktı. "Hâlâ onunla arkadaş olmak istiyor musun?"

Başını sallıyor. "Şu anda her zamankinden daha çok ihtiyacı var gibi görünüyor. O da çok şey kaybetti Cole. Ve kim bilir Eli'yi ne kadar sevdi ya da seviyordu. Sence bir parçası Deke'i seviyor mu?"

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak parmaklarımı çıplak tarafında gezdiriyorum. "Geçen gün babanın evindeyken bana öyle olduğunu söyledi."

Ağır ağır iç çekiyor.

Eğildim ve çıplak omzunu öptüm. "Özür dilerim."

Beni kendine çekiyor ve gözlerini kapatıyor. "Üzülme Cole. İmkânsız bir durumda doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." Bana baktı. "Seninle gurur duyuyorum, Cole."

Boğazım düğümleniyor. "Yapma..."

"Ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap, yaptığın şeyle gurur duyuyorum." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve yüzümü avuçluyor. "Sende her zaman insanların görmesine izin verdiğinden daha fazlasını gördüm. Ve haklıydım."

"Ne hakkında?" Sesimin ne kadar sert olduğunu duymamasını umarak boğazımı temizliyorum.

"Sadece acı çekiyordun. Tek ihtiyacın olan sana yalnız olmadığını gösterecek biriydi."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DEKE

Becky'nin babasının garaj yolunda gıcırdayarak duran arabamda BOHNES'in "12 ROUNDS" şarkısı çalıyor. Ön verandalarına doğru ilerliyorum ve bu sefer kapıyı çalma zahmetine bile girmiyorum. Ön kapıları iterek açıyorum ve iç duvarlara çarpan sesler büyük fuayeden yansıyarak yüksek tavanlara kadar ulaşıyor.

Basamakları ikişer çıkıyorum, tırabzana tutunarak beni yukarı çekiyor ve odasına dalıyorum.

"Hayır dedim. Seninle bu konuşmayı bir daha yapmayacağım!" Becky yatağının ayak ucunda duruyor ve kız kardeşiyle tartışıyor. "Deke?" Beni gördüğünde şaşkınlıkla sığırıyor. "Sen ne zaman _"

"Çık dışarı, Demi!" Becky'nin sözünü keserek emrediyorum. Normalde seyirci olması değil ama şu anda olmamasını tercih ederim.

Bana bakmadan çenesini kaldırdı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Çocuk her zaman sinirli. Bana Cole'un kadın versiyonunu hatırlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun Deke?" Becky bir adım geri çekilip yumruk yaptığım ellerime bakarak soruyor. Tüm vücudum gergin. Dişlerim kenetlendi. Aramıza mesafe koymanın ona yardım etmeyecek olması çok kötü.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor, ama yarıda duruyor ve sonra yutkunuyor, gözleri büyüyor. "Sana söyledim," diye fısıldıyor.

Gözlerindeki dehşet ifadesine kıkırdıyorum. Ben de en az Cole kadar şeytani bir piçim. Tüm GWS öyledir, yoksa grup var olmazdı. Ama Becky benim bu yönümü hiç görmedi. Gerçi görmek üzere. asla incitmek ya da korkutmak istemedim, ama şimdi, tüm bahisler kapandı.

"Deke..." Bana doğru bir adım attı. Gözleri dehşet içinde açılır. "Açıklamama izin ver..."

"Evet, lütfen en iyi arkadaşımı nasıl becerdiğini açıkla!" Diye bağırdım. Bunu görmeliydim. Bilmem gerekirdi. İşaretler vardı ama onları görmezden geldim.

Alt dudağı titremeye başlıyor ve onu dişlerinin arasına alıyor. "Cole beni ..."

"Ne? Sana ne yaptırdı? Eli'yi sikmek mi?" Gülmekten başımı geriye atıyorum ve göğsüm titriyor. "Lütfen, bir sonraki söyleyeceğin şey Eli'nin sana tecavüz ettiği olacak."

Gözleri bana dikilmiş ve nefretle yanıyor. Ağzını açacak gibi oluyor ama ben ona doğru bir adım atıyorum ve hemen kapatıyor.

"Gördün mü?" Sağ elimi kaldırıp parmaklarımı boynunda gezdiriyorum ve nabzının hızlandığını hissediyorum. Bugün makyajının tamamını yapmamıştı. Ona hep buna hiç ihtiyacı olmadığını söylerdim. "Cole seni kurtardığını düşünüyor." Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, "Ama tek yaptığı seni gömmek oldu." İnliyor. Boştaki elim kalçasını kavriyor ve parmaklarım jean şortunun kumaşına giriyor. "Çünkü o gece nerede olman gerektiğini biliyorum."

Titremeye başlar. "Düşündüğün gibi değil.."

Yüzümü onunkinden çekiyorum. "Yani hamile değil miydin?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Mavi gözleri benimkilere bakarken yüzü soluyor. Becky'nin güzel olduğuna şüphe yok. Tek sorun bunu biliyor olması ve bunu kendi avantajına kullanması. Şimdiye kadar insanlarla ne kadar oynadığını hiç fark etmemiştim. Sırlarım olabilir ama olmadığım bir şeymişim gibi davranmam.

Senin merhametli tanrın olabilirim. Ya

da acımasız şeytan olabilirim.

Benim kim olduğum kişinin eylemlerine bağlıdır.

Olduğu yerde donmuş, gözleri kocaman ve dudakları ayrık. Elimini jean şortundan çekiyorum ve tişörtünün altından geçirip çıplak karnını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kaldırıyorum. Parmaklarımın ucunu yara izinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum. "Sanırım bu da bir yalandı."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve yaşlarla dolu. "Rahatla." Sesi titriyor.

Durumlar ne kadar kolay . Ona zalim bir gülümseme veriyorum. "Bana yalvarmanı sevdiğimi biliyorsun bebeğim." Elim yukarı doğru kaymaya başladı,

ama onu itti ve benden bir adım geri çekildi. Dalga geçecek havamda değilim.

İlk gözyaşı yüzünden aşağı akıyor. Hayranlıkla izliyorum ve bunun onun için iyi bir görüntü olduğunu düşünüyorum. Beni sevmesini sağlamaya çalışmak yerine benden korkmasını sağlamalıymışım.

"Benim miydi?"

Becky ile ne kadar eskiye gittiğimizi kimse bilmiyor. Cole ona aşık olduğuma inanıyor, bir parçam da aşıktı ama sevişmeye onun David'den ayrıldığını söylemesinden çok önce başlamıştık. Bilmiyormuş gibi davranmak . Bu bize halka açılmak için yeşil ışık yaktı. Ve Cole'un Austin için tüm alfayı kullanması, tüm okulu onu talep ettiğinden haberdar etmesi, Becky ve benim ne yaptığımızı dikkatlerden uzaklaştırdı. Duyduğum birkaç fısıltı, onun iyiliği için çabucak kapatıldı. Ama bundan önce aylarca sevişmiştik. David'in canı cehenneme.

"Yani bizi sır olarak saklamanın sen ve David'le hiçbir ilgisi yoktu. Sen ve Eli ile ilgisi vardı." O ölene kadar. Şimdi anlıyorum. Kahretsin, onun için aptalmışım. "Çocuk ... mıydı?" Tekrar sormaya başladım ama sesim . Kıkırdıyorum. *Bu kaltak!* "Hamile bile değildin."

"Evet.."

"Hayır." Başımı sallıyorum. Tabii ya. Nasıl unutabilirdim ki? "Sen ." Sinirli bir şekilde yutkundum. "Ondan önceki hafta sonu ailemin havuz evinde takıldığımızı hatırlıyorum ve sen regl dönemindeydin." Yüzü düştü. "Hatırlamıyor musun bebeğim?" Ona doğru uzanarak sordum. Onu kendime çekiyorum ve vücudu titriyor. "Ayın o zamanı olduğu için seni beceremeyeceğimi söylemiştin" -dudaklarımı kulağına indiriyorum- "ben de kanın beni rahatsız etmediğini söylemiştim." Kahretsin, bu kaltak o kadar çok yalan söyledi ki. "Senin yerine onun suçu üstlenmesine izin verdiğine inanamıyorum." Cole'un neden böyle yaptığını anlıyorum. Ben de olsam aynı şeyi yapardım ama işte bu yüzden hiç istemedi. Çünkü ona yalan söylediğini kanıtlayabileceğimi biliyor. Ve kimse Cole'un kötü tarafında olmak istemez.

"Bana şantaj yaptı." Yüzünden yeni gözyaşları akarken yutkunuyor. "Cole..."

"Austin ile arkadaş olmak için." Başımı salladım.

"Bunu bize de söyledi." "Bize mi?" Gözleri genişledi.

Ona gülümsüyorum. "Seni *gömmekle* ne demek istediğimi anladın mı?" Ellerinizi ağzının üzerine koyar ve hıçkırır hıçkırır ağlar. "Özür dilerim..." diye haykırıyor.

"Olacaksın," diyorum ve sırtımı veriyorum, gitmeye hazırım, ama elleri üst kolumu kavıyor ve duruyorum, ona sürünmesi için birkaç saniye daha vermek istiyorum. Kendini zayıf hissetmesini istiyorum. Yalnız. Bana kazık .

"Lütfen, Deke," diye yalvarıyor. "Sanki benden hiç sır saklamamışsın gibi."

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez." Bu kadar basit.

Sulu gözlerini bana dikti. "Bana yalan söyledin!" diye bağırıyor. "Kellan'ı sen öldürdün!"

"Yaptım." Sonra dönüp ona doğru geri adım atıyorum. "Gerçeği bilmek ister misin Becky?" Sarı saçlarını tutup başını geriye doğru çekerek çığlık atmasını sağladım. Dudaklarımı kulağına indirerek, "Ben bir katilim" diye homurdandım. Vücudu benimkine karşı titriyor ve ağır ağır nefes alıyor. "Toplam beş kişiyi öldürdüm." Evine gittiğimizde Jerrold'a fiziksel olarak ellerini koyan tek kişi Cole'du ve o gece onu havuzunda boğdu, ama hepimiz rolümüzü oynadık. Yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Boştaki elimi boğazına doladım ve biraz sıktım. "Altıncım olmak ister misin?"

Nefesi kesiliyor.

Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Sen... Ne..? Neden, Deke?" diye saçmaladı.

Onu asla öldürmem. Ama onu korkutabileceğim gerçeği beni heyecanlandırıyor. Aletim şimdiden sertleşti. Cole'un bu işten nasıl zevk aldığını şimdi anlıyorum. "Bu seni ilgilendirmez." Gitmek için döndüm.

"Bekle! Lütfen?" diye yalvarıyor. "Bunu düzeltebilirim."

"Hayır. Yapamazsın." İşler çok ileri gitti. Artık geri dönüşü yok.

"Deke? Lütfen? Seni kaybedemem," diye ağlıyor.

"Zaten ." Kapının koluna uzanıyorum ama ellerini sırtıma koyuyor, tişörtümü kavıyor ve yakasının beni boğmasına neden oluyor.

"Özür dilerim. Bunu mu söylememi istiyorsun?" diye . "Yalan söyledim. Ve bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Austin benim en iyi arkadaşım. Ve ben

Seni seviyorum. Sen beni seviyorsun."

"Artık değil." Başıımı sallıyorum.

"Sana inanmıyorum," diye karşı çıkıyor. "Yapabileceğim bir şey olmalı. Lütfen... söyle bana." Sesindeki çaresizlik beni gülümsetiyor.

Arkamı dönüyorum ve gözyaşı dolu yüzünü avuçluyorum. Uzun bir nefes çekiyor ve vücudu benimkine bastırıyor, şimdi ilgileniyor. Kadınların affedilmek için çaresiz kaldıklarında sekse yönelmeleri ne tuhaf. "Dizlerinin üzerine çöküp o ağzını açmayı planlamıyorsan ve ben de onu becermek istemiyorsan, sana ihtiyacım yok."

EPILOG BİR

COLE

Belirleyici anlardan bahsettiğimi hatırlıyor musun? İkincisi ben on sekiz yaşındayken oldu. Bir adamı öldürdükten sonra gecenin bir yarısı terk edilmiş bir mezarlıkta duruyordum. Ama beni değiştiren bu değildi. Beni bulan ve bana olduğum kişi olmamın sorun olmadığını gösteren kızdı. Şeytanlarım onu hiç . Aslında, onlara meydan okuyor. Ve onları kendisininmiş gibi kabul etmesini seviyorum.

Austin, Lilly ve ben bir aydır Austin'deki evimizde yaşıyoruz. Deke ve ben üniversitedeki ilk yılımıza başlamak üzereyiz. Lilly birinci sınıfa başlayacak.

Zamanla Austin'e olanları unutmaya başlayacağımı düşündüm. Belki Collins'le aramıza mesafe koymak her şeyi daha iyi hale .

Yanılmışım.

Zamanla onun iyi olduğunu anlamaya başlayacağımı düşündüm. Kellan artık ona zarar veremez ya da onu benden alamazdı.

Yine .

Taşınmak kabuslara ya da hatıraların geri gelmesine yardımcı olmadı. Birini sevmenin bir bedeli olduğunu öğrendim. Akıl sağlığını. Önceden kafayı yediğimi , şimdi delirdiğimi . Şimdi ne kaybetmem gerektiğini anlıyorum. Geceleri uyumaya çalıştığımda oluyor. hiçbir zaman çok uyuyan biri olmadım, ama şimdi her zamankinden daha kötü. Belki de işler çok iyi gittiği içindir. Planımız işe yaradı ama sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi kapattığımda en kötü korkularım canlanıyor.

O öldü.

Hendekte oturmaya devam ediyorum. Hurdaya dönmüş arabamın ışıkları her şeyi net bir şekilde görmemi sağlıyor. Eli ile sessizce ileri geri sallanıyorum.

Kollarımda. Gözyaşlarım yüzümden akarken ona sarılıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ve başım ağrıyor. Tüm vücudum ağrıyor ama görmezden .

"Cole?"

Tanıdık bir kadın sesine bakıyorum.

"Becky mi?" İnanamayarak sordum. "Burada ne yapıyorsun? Sana gitmeni söylemiştim..."

"Seni burada öylece bırakamam," diye ağlıyor. Kanlı, yırtık bluzunu yerinde tutmak için kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş.

"Bunu ben yaptım.

..." Yutkunuyor ve geniş gözlerle sokağa bakıyor. "Hepsi ölmüş."

"Siktir git!" Onu kovuyorum.

Gözleri Eli'ye takılır. "Ne olduğunu bilmiyorum..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Sadece git, Becky! Ben hallederim."

"İçki içiyordun," diye hatırlatıyor bana.

Çenem gerildi. "Becky..."

"Seni tutuklayacaklar, Cole. Hepsini senin öldürdüğünü düşünecekler..."

"Ben yaptım!" Ona bağırdım. "Bunu ben yaptım!" Arkadaşımla cansız bedenine sarıldım. "Bunu ben yaptım." Yüzümden aşağı akan gözyaşlarımı tutamıyorum. "Sadece git, Becky." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu gece benim kararımdı. Dışarı çıkmak istedim ve onlara içki içmeleri için meydan okudum. Arabayı kimin kullandığı önemli değil. Benim arabamdı! Onlar benim sorumluluğumdaydı.

İkinci kez olay yerinden kaçtığını duyuyorum.

"Lütfen..?" Kimseye yalvarmıyorum.

Alnımı Eli'nin alnına koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Çok ... üzgünüm ..." Kelimelerde boğuluyorum. Anlamsızlar. "Söz veriyorum. Aimee'ye göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Uzaktan siren seslerini duyuyorum. Çok geç kalmışlar.

Geri çekilip ona bakıyorum; kısa siyah saçları sarmaşıklar gibi uzuyor, uzun, kalın ve koyu tellere dönüşüyor. Yüzü inceliyor, keskin çenesi ve yüksek elmacık kemikleri düğme burunlu minyon yüze dönüşüyor. Kısa koyu kirpiklerinin yerini dolgun, uzun kirpikler alır. İri vücudu küçük ve kırılgan hale gelir.

"Hayır!" Kollarımdaki bedeni sallayarak bağıriyorum. "Hayır, hayır, hayır." Bu Austin.

Yeşil gözleri açık ve bana bakıyor, ama beni görmüyorlar. Soğuk ve ölümden başka bir şey yok. Sonra göz kırpmıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve kalbimin durmasına neden olacak şekilde konuşuyor. "Başardın Cole. Beni kırdın."

Dik oturuyorum, nefes nefese. Çıplak göğsüm ince bir ter tabakasıyla kaplı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. Eğilip üzerinde duran ve yatak odamızı ışığa boğan lambayı açıyorum. Sağıma baktığımda Austin'i görüyorum. Yan yatmış, balkonumuza açılan pencereye bakıyor, siyah saçları beyaz yastığı dalgalandırıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve elimi çıplak sırtına koyuyorum. Eğilip yumuşak tenini öpüyorum. Kıpırdıyor ama uyanmıyor. Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşündüğümde öfkem artıyor. Arkadaşım olması gereken biri ona çok yaklaştığı için onsuz bir hayat geçirmeye ne kadar yakındım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip yataktan kalkıyorum. Üzerime bir şort geçirip lambayı kapatıyorum ve odamdan çıkmadan önce telefonumu alıyorum. Alt kata iniyorum, koridorda yürüyorum ve aralık kapıdan içeri baktığımda Lilly'nin prenses yatağında uyuduğunu görüyorum. Sonra arka kapıdan çıkıp verandaya, sıcak yaz Austin gecesine doğru yol alıyorum. Buraya ev aramaya geldiğimde tek bir şartım vardı: havuz.

Bluetooth'umu dışarıdaki hoparlörlere bağlıyorum ve kızları uyandırmaması için sesini kısıyorum. Rastgele bir Spotify istasyonu seçtikten sonra havuza dalıyorum, sıcak vücudumdaki soğuk suyun tadını çıkarıyorum ve bir tur atmaya başlıyorum. Şimdi uyanık olsam bile anılar hâlâ aklıma geliyor. Ele geçiriyor. Onlardan asla kaçış yok.

"Nabız var," diye bağılıyor bir adam. "Zayıf ama var." Austin'i sedyeye yerleştiriyorlar. bağlayıp mutfaktan dışarı itiyorlar.

Sessiz odada onun kanıyla kaplı bir şekilde duruyorum. Sersemlemiştim. Tamamen ve tamamen kaybolmuş. Koridora doğru yürüdüm ve merdivenlerin dibinde bir cesedin başında duran polis memurunu ve adli tabibi gördüm. Celeste.

Adımı seslendiler ama onları duymazdan geldim ve ön kapıdan çıktım. Bitirmem gereken işler var. İşim bitince onları bulacağım. I

Arabamın hâlâ garaj yolunda park halinde olduğunu görünce cebimden telefonumu çıkarıp Deke'in numarasını çeviriyorum. "Alo...?"

"Neredesin lan sen?"

"Mezarlık..."

Sudan çıkıyorum, gözlerim kapalı ve nefes alıyorum. Hava ciğerlerimi yakıyor. Gözlerimi açtığımda Austin'in sığığın kenarında oturduğunu ve üzerinde benim beyaz tişörtlerimden başka bir şey olmadığını görüyorum. Bacakları kenardan suya doğru sarkıyor ve ileri geri hareket ettirdikçe yumuşak dalgalar oluşturuyor. Koyu renk saçları sağ omzunun üzerinden aşağı dökülüyor.

Dark Signal'in "Bring You Back" şarkısı hoparlörlerden usulca çalıyor ve göğsüm sıkışıyor. Hiçbir söz bu şarkıdakilerden daha doğru olamazdı.

Ona doğru yüzüyorum. Bacaklarını açarak aralarında durmama izin veriyor. Ellerim çıplak kalçalarına gidiyor ve sanki gözlerimin önünde yok olacaktı gibi onu sıkıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca.

Sadece ona bakıyorum. Bu kadına gözlerimi her kapattığımda onu bir kan gölünün içinde ölü yatarken gördüğümü nasıl söylerim? Öfke dışında herhangi bir duyguyu ifade etmekte hiçbir zaman iyi olamadım. Ve zaman bunu değiştirmede. Ona her fırsatta onu sevdiğimi söylüyorum ama o bile karanlığın devam ettiğini biliyor.

Geçen gece ona kanla işimin bittiğini söyledim. Onun kan kaybından öldüğünü görmek beni bu hastalıktan kurtardı. Kellan'ı öldürdükten sonra, intikam ihtiyacım sona erdi. Ama bu onu koruma ihtiyacımı durdurmamıştı. Bu onu kaybetme korkumu durdurmamıştı.

"Ben iyiyim," diye sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi beni temin ediyor. Sahip olduğu bir başka güç. Bu hem lanet hem de lütuf.

Uzanıp elini ıslak saçlarımda gezdiriyor, tırnakları kafa derimi hafifçe sıyrıyor ve böylece tüm öfkemi bastırıp içimde bir ürperti yaratıyor. Öne doğru eğilip alnımı göğsüne bastırıyorum ve gömleğini ıslatıyorum. Ellerim kalçalarından çözülüyor ve ince beline dolanıyor. Kellan onu vurduğundan beri kilo almaya başlamıştı. Ama hâlâ çok küçük. Onu mezarlıkta bulduğum geceki halinden çok . O zaman bile küçüktü ama şimdi kırılabilir durumda. Çok kırılgan. *Bundan nefret ediyorum!*

"Ben buradayım bebeğim," diyerek ıslak saçlarımı öpüyor. "Ve Kellan artık bize dokunamaz." Parmaklarını saçlarımda sıkarak yüzümü göğsünden ayırıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Senin sayende artık güvendedim."

Sadece ona bakıyorum. Verandanın ışıkları kapalı ama havuzun ışığı etrafımızı aydınlatıyor ve onun yeşil gözlerini parlatıyor. Gözlerinde endişe var. Delirdiğimi düşünüyor ve haksız da değil. Uzanıp birkaç tutam siyah saçını kulağının arkasına itiyorum ve parmağımın ucu tüm piercinglerinin üzerinde geziniyor.

"Konuş benimle," diyor usulca, yüzümü avuçlayarak.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Beni bir çocuk gibi şımartıyor. Ve buna ihtiyacım olmasından daha da nefret ediyorum. Elleri üzerimde. Dudakları . Ne zaman o ateşi hissetmeye başlasam, tek bir dokunuşla onu söndürüyor. Bana sadece bir insan olduğumu hatırlatıyor. Bir insan onu koruyamaz. Yenilmez olmalıyım.

Şarkı bitiyor ve Chase Atlantic'ten "Into It "e geçiyor. Geri çekildim, bileklerinden tuttum ve onu havuza çektim. Soğuk sudan nefesi kesildi. Gömleğinin eteğinden tutup yukarı ve başının üzerine çektim. Sırılsıklam olmuş kumaşı kenara fırlattıktan sonra dudaklarım onun dudaklarında, ellerim saçlarında. Vücudu benimkine karşı titriyor ve artık sertleşmiş olan sikimi karnının alt kısmına bastırıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye soluyarak dudaklarından uzaklaşıyorum. Bu kadına olan aşkım söz konusu olduğunda gurur artık bir endişe kaynağı değil.

Gözleri benimkilere gelmeden önce yüzümü arıyor. "Ne istersen Cole. Ben seninim."

Kendini bana bu kadar isteyerek vermesinden nefret ediyorum. Bu muhteşem kadının benim için kanını akıttım ve o beni affediyor. Aynen . Gördün mü, sana aşk eşittir delilik demiştim. Çünkü o da en az benim kadar deli.

Sağ kolunu tutuyorum ve kusursuz tenine bıçak yerdeki yara izini yavaşça öpüyorum. Benden geri çekiyor ve iki eliyle yüzümü kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Durl!" diye bağılıyor. "Her aşk hikayesi bir fedakarlık gerektirir."

" söyleme." Sesim acı dolu.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, beni rahatlatmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. "O zaman bırak gitsin, Cole. Bıraktım."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Onu incittiğimi sonsuza dek hatırlayacak. Onu bir oyuncaktan başka bir şey olarak görmediğimi. Becerilecek ve yok edilecek bir şey.

"Yapamam." Ellerim dar kalçalarını kavıyor ve parmaklarımı tenine batırıyorum. Hiç irkilmiyor. Verdiğim cezayı her zaman . Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

"Öp beni."

"Austin, ben

"

"Öp beni Cole!" diye homurdanırken eli suyun altına düşüyor ve şortumun içine girip sertleşmiş sikimi arıyor.

Kellan onu öldürmeye çalıştığından beri sadece seviştik. Ona karşı yavaş ve nazik olmaya çalıştım ama bundan sıkıldığını söyleyebilirim. Daha fazlasını istiyor. Onunla tanıştığımdan beri öfkem için bir çıkış noktası oldu ve o da bunu biliyor. Ama iyileşmesini istediğim için ona vermekten çekindim.

"Bunu kaldırabilirim, Cole." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni nazikçe öpüyor. Cevap vermiyorum. "Beni becermen için sana meydan okuyorum Cole, yapabileceğini bildiğim gibi." Bana gülümseyerek eliyle beni okşuyor ama de hiçbir şey yapmıyorum. "Sana ait olduğumu göster bana." Şortumu bacaklarımdan aşağı itecek kadar uzun süre beni okşamayı bırakıyor. Sonra eğilip dilini üst dudağımda gezdiriyor. Sikim elinde sarsılıyor ve dudaklarıma karşı inliyor. "Sanki bana sahipmişsin gibi."

"Yapamam..."

Yüzüme bir tokat attı. Sertçe. Bu beni şaşırttı ve daha da tahrik etti.

Nefes alışım hızlanıyor ve gözleri benimkilere dik dik bakıyor.

"Biraz acıyı seviyorsun Cole. Ben de severim," diyor tırnaklarını göğsümde gezdirirken ve derimi kırarken. Suyun kloru canımı yakıyor. "Bana kırılacakmışım gibi davranmayı bırak ve bana istediğimi ver." Dudaklarının köşeleri yavaşça kalkıyor ve bana kalbimin daha hızlı atmasına neden olan şeytani bir gülümseme veriyor. Zihninin karanlık bir yere gitmesine bayılıyorum. "Bir keresinde bana güzel, kırık bir oyuncak bebek yapmak istediğini söylemiştin Cole. için tamamen senin. Sikmek için tamamen senin. Yok etmek için tamamen senin." Dudaklarını yalıyor. "Şimdi bana yumuşak davranma." Öne doğru eğilip dilini alt dudağımda gezdiriyor ve ürperiyorum. "Cole Reynolds lanet bir köpekbalığı. Sen ..."

Ellerim saçlarında sıkılaşıyor ve inliyor. "İstediğin bu mu?" Hırlıyorum, ne kadar haklı olduğundan nefret ediyorum. İhtiyacımız olan şey bu. Başını yerinde tutuyorum ve dudaklarımızın neredeyse değeceği yere kadar kendiminkini indiriyorum. "Sana zarar verebilirim." Austin Lowes akıl sağlığıma ve sabrıma meydan okuyor. Ama lanet olsun, onun benim için yaratıldığını inkar edemem. Ben de onun için.

Kolları belime dolanırken bana sadist bir gülümseme veriyor. "Elinden gelenin en iyisini yapman için sana meydan okuyorum."

"Bu kelimelerin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun," diye . Gözlerini kapatıyor. "."

"Buna pişman olacaksın."

Dudakları aralanıyor ve nefes almaya başlıyor. "Umarım öyledir."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bir saniye içinde içindeydim, iniltilerini ve çığlıklarını yutarken onu havuzun duvarına doğru beceriyordum. Sırtını havuzun kenarına dayamıştı, bu yüzden izleri olacağından . Sabah uyandığımızda onu arkadan becerirken onları görmek için sabırsızlanıyorum.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum ve başı geriye düşüyor, ağlarken narin boynunu bana gösteriyor. Etrafımıza su sıçırıyor ve her an yok olacakmış gibi onu kendime doğru tutuyorum.

Bu onu son görüşün olabilir. Aklım her gün her saniye bu saçmalığı düşünüyor.

Çok yorucu. "Cole ..."

Pantolonunu indirdi.

Hızlanıyorum. *Bu senin adını son söyleyişi olabilir. Ya da sana dokunabileceği.* Elim tekrar saçlarına doluyorum ve bana bakması için başını kaldırıyorum. Gözleri ağırlaştı ve dudakları aralandı. O kadar yakın ki. Yüzümü boynuna gömüyorum ve tenini ısırıyorum, üzerindeki klorun tadını alıyorum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun tatlım," diye homurdanıyorum, asla onsuz olmak istemiyorum. Onsuz.

Beni kendine çekerken tırnakları yanlarıma batıyor, daha fazlasını istiyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Amcığı etrafımda sıkılaşıyor ve karanlığa doğru haykırıyor. Ben de peşinden gidiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona nefes nefese.

"Ben de seni seviyorum Cole Reynolds," diyor yumuşak bir sesle.

Sol elini elime aldım ve nişan yüzüğüne baktım. Geçen gün burada, mutfakta evlenme teklif etmiştim. Becky, annesi ve kız kardeşiyle alışverişe gitmeden önce onunla kahvaltı etmeye gelmişti. Büyük bir sevgi gösterisi değildi ama bu Austin için önemli . O öyle bir kız değil ve asla öyle bir ilişkimiz olmadı. Onun için adam öldürebileceğimi biliyor, bu yüzden sonsuzluk hakkında aptalca sözler söylemem duymak istediği şey değil.

Yüzüğünü ve sonra tekrar dudaklarını öpüyorum. çekildiğinde, bana o gülümsemeyi veriyor. Kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissettiren gülümseme.

"Hadi yatağa gidelim, bebeğim. Yoruldum."

Onu merdivenlere kadar taşıdım. "İçeri gir. Ben hemen geliyorum."

Dışarı çıkışını izliyorum, vücudundan sağanak gibi su damlıyor. İçinde boğulmak isterdim. Kendim için aldığım havluyu kaparak omzunun üzerinden bakıyor ve bana göz kırpmıyor. Ben de ona gülümsedim. O içeri girince gülümseme yüzümden düşüyor ve uzun bir nefes alıyorum. Başımı arkaya doğru eğiyorum ve kendimi suya bırakıp dibe batıyorum. Orada oturabildiğim kadar oturuyorum. Ciğerlerim hava almak için yanıyor. Bunu ilk kez yapmıyorum ve son da olmayacak. Öldürme ihtiyacı yok oldu, ama öfke hala orada. Austin yumruklanmış ellerime ya da kısılmış gözlerime baktığında ve bana sarıldığında ya da beni öptüğünde, an için durumu daha iyi hale getiriyor. Ama gözümün önünden an, öfkem geri geliyor.

Havuzdan çıktım ve şortumu tekrar giymeden önce sıktım. Sonra aynısını ondan çıkardığım tişörtüm için de yapıyorum ve telefonumu alıyorum. Eve girip bir şişe su almak için mutfaka doğru ilerliyorum. Deke'i mutfakta kulüpten getirdiği bir kızla buluyorum. Collins'ten ayrıldığımız o geceden beri araba kazasından ya da Becky'den hiç bahsetmemişti. Ve ilk kez, her şey yolundaymış gibi mi davranıyor yoksa beni gerçekten affedip hayatına devam mı ediyor anlayamıyorum. Bundan nefret ediyorum. Ona sormak istiyorum ama Deke de benim gibi. Konuşmak istediğinde bana gelir. Çok uzağa gitmesine de gerek yok. Becky karar verince o da bize taşındı.

"Gece geç saatte yüzmek mi?" diye soruyor, kıkırdayarak ıslak ortuma bakıyor. Islak gömleğim sağ elimden sarkıyor.

Başımı salladım. "Her gece olduğu gibi."

Austin ve Lilly'nin dn yaptığı kurabiyeleri atıştırırken yanında duran kızıl saçlı kızın kıcını tokatlıyor.

"Bu gece eğlendin mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "şehir merkezinde bir kulüp var. Gelecek hafta sonu benimle gelmelisin. Çok fena."

Kulüpleri pek sevmem.  arkadaşımızın ölümünden sonra partilerle hiç ilgilenmedim bile. Liam'ın evinde dzenlerdim ama çoğunlukla oyun odasında kilitli kalırdım. Ama "Tabii." diyorum. şu anda onunla olabildiğince çok zaman geçirmem gerektiğini hissediyorum. Bana ihtiyacı var. Tıpkı Becky'nin Austin'e ihtiyacı olduğu gibi. İkiisi de farklı nedenlerden dolayı acı çekiyor.

"Bennett önümüzdeki hafta sonu geliyor. Zaten gideceğini söylemişti."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Omzuna bir tokat atıyorum ve yukarı ıkıyorum. Yatak odamıza girdiğimde orayı boş buldum. "Austin?" Arkamdan kapıyı kapatarak .

Cevap yok. Başına bir şey geldiğine dair korkum artıyor. rtler geri çekildi ama havlumu hiçbir yerde göremiyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor. "Austin?"

Ana banyomuza giriyorum ve vitraylı duş kapısından onu görüyorum. Tuttuğum nefesi dışarı vererek bir elimi ıslak saçlarımda gezdirdim, sonra şortumu çıkarıp ona katıldım. Başını arkaya atmış, su yüzüne döküldükten sonra mükemmel göğüslerinin ve dümdüz karnının üzerinde yuvarlanıyor. Kellan'ın ona elini sürdüğüne dair her türlü iz kaybolmuş, ameliyat izi dışında, ama o bile soluyor.

"Cole..."

Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve kollarımı ona dolayarak onu duvara doğru itiyorum. Gülüyor, güzel gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Sıcak yanağını ve gözlerini kırpıştırıyor. Su damlaları uzun, koyu kirpiklerinden düşüyor ve yüzünden aşağı akıyor. Islak dudaklarını yalıyor.

"Umarım bu gece seninle işimin bittiğini düşünmemişsindir." Sesim sert çıkıyor, aklımdan geçenleri ona bildiriyorum. Umarım bunun ölümünün anısı değil de şehvet olduğunu düşünür.

Başımı boynuna doğru indiriyorum ve sağ elim kalçasını kavrayıp belime sarmak için yukarı kaldırıyor.

"Hayır," diye nefes alıyor, elleri saçlarıma gömülüyor. Başını yana eğerek boynuna daha iyi erişmemi sağlıyor. "Senden daha fazlasını beklerdim."

Geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. *Benim için savaşmanı bekliyordum.* Hayal kırıklığına uğratmadı. Onu ben kurtarmadım. O kendini kurtardı. Onu babasının evinden mezarlığa kadar kovaladığım o gün ne yapmasını söylediysem onu yaptı. Onu dövüşmeye davet ettiğimde.

Bana şakacı bir gülümseme veriyor. "Ne de hâlâ ayaktayım."

Sol elimi kaldırıp boynuna doluyorum ve onu duvara yapııştırıyorum. Parmak uçlarında yükseliyor. Duş başlığından akan ılık su vücutlarımızın yanlarına sıçrıyor. "Seninle işim bittiğinde sürünüyor olacaksın."

"Söz mü?" diye fısıldadığında yeşil gözlerinde bir parıltı var. "Oh, sana söz veriyorum, tatlım."

İKİNCİ EPİLOG

BENNETT

Kulüp binasının kapısını açıp içeri giriyorum. Yaptığım ilk şey gömleğimi çıkarmak oldu. Onun gibi kokuyor. Sonra pantolonumu çıkarıp ayakkabılarımı ve ardından kot pantolonumu tekmeliyorum. Onlar da onun gibi kokuyor.

Bu çok fazla.

Bu gece seviştikten sonra beni terk etti. *Böylesi daha iyi*, diye ağlamıştı. Acınası görünmek istemedim ama tekrar düşünmesi için ona yalvardım. Yanlış olduğunu düşündüğü şeyi düzeltmem için bana bir şans vermesi için. Ama bunun ne dair hiçbir fikrim yoktu.

Sağır kulaklara düştü. Kararını vermişti, o kadar. Bunca zaman sonra, aşık olduğum kadın artık beni istemiyordu. Onca yalandan ve sinsilikten sonra, sanki ben bir kaçamakmışım gibi ilişkimizi bitirdi. Ama ben gerçeği biliyorum. Ben bundan daha fazlasıydım ve bu onu korkuttu.

Yatmak için merdivenlerden çatı katına çıkıyorum ama her zaman cesaretlerimizi çektiğimiz cam kase nin sağdaki masanın üzerinde durduğunu görünce duruyorum. Neden dışarıda? Sadece buluştuğumuzda dolaptan çıkarırız.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. katlanmış bir kağıt parçası var.

Sessiz kulüp binasının etrafına bakıyorum ve ürkütücü bir his omurgamı sarıyor.

Yutkunarak masaya doğru yürüyorum ve titreyen ellerimle notu alıyorum. Notu açıyorum ve üzerinde yazan kelimeleri okuduğumda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bu cam kase de sözünüz kadar kolay kırılabilir. İkisini de sağlam tutmak için ne yapardınız?

Devam edecek ...

Bencil Serisi'nin ilk bölümünü okumak için devam edin
Shantel Tessier.

[Facebook'taki](#) I Promise You spoiler odasına katılmayı unutmayın

**Sana Söz Veriyorum sona erdi, Deke'in If You Dare kitabını
aldığınızdan emin olun.**

[If You Dare](#)"i TBR listenize ekleyin - 2019da geliyor

**Yaklaşan yayınlardan/satışlardan ilk haberdar olmak ve özel
tanıtımlara ve çekilişlere erişmek için aşağıdaki bağlantılarımı
takip ettiğinizden emin olun.**

Facebook Okuyucu grubu: [Günahkâr Taraf](#)

[Bülten Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

BENCİL

BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Manhattan şehir merkezine bakan bir konferans salonunda on beş erkekle birlikte otururken, siyah pantolonumun cebinde telefonumun hissediyorum. Telefonu çıkarıyorum ve iPhone'umun ekranındaki koyu kahverengi gözlere ve parlak dudaklara bakıyorum. Ama gülümsemek yerine, sanki onları öpmemi bekliyormuş gibi büzüşmüşlerdi. Resmi büyütmek için telefonumu belli bir açıyla çeviriyorum. Çıplak bir kadın koyu renk çarşafların üzerinde yatıyor ve bana en güzel yerlerinden birkaçını gösteriyor. Gözlerim yuvarlak yüzünden çıplak göğsüne doğru kayıyor. Karnı üzerinde yatarken bir koluyla kendini desteklediği için bir çift aşırı büyük göğüs güzelce sarkıyor. Bakışlarım bronzlaşmış sırtında ve ardından yuvarlak kıkırda gezinirken saldırıma devam ediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve cebime geri koyuyorum. Tekrar vızıldadığını hissettiğimde ağzımı açmak üzereydim. İç çekerek bir kez daha çıkardım. Başka bir fotoğraf; açıyorum ve bu sefer bana tam cepheden gösteriyor. Kamerayı üzerinde tutuyor ve bana büyük göğüslerini çok daha iyi gösteriyor. Şimdi sırtüstü yatarken bacaklarını hafifçe açmış. *En azından öncekinden daha iyi bir fotoğraf.*

Ona hızlı bir mesaj gönderdim.

Ben: Toplantıdayım.

Leslie: Sert misin? diye soruyor, mesajımı görmezden gelerek.

Gözlerimi telefonumdan ayırıp siyah elbise pantolonuma bakıyorum. Hiçbir şey yok. O kadınla daha önce de yatmıştım. Aslında birkaç kez, ama sadece seksti ve herhangi bir erkek onun fotoğraflarını almak istese de, şu anda meşgulüm.

Konferansın kapısı açılıyor ve sanki ailem beni porno izlerken yakalamış gibi telefonumu kucağıma bırakıyorum. Biraz öyleydim ama kimse bunu bilmiyor. Bir yetişkin olmama rağmen hâlâ işteyim!

Ve babama *göre, özel hayatını işyerine getiremezsin*. Üç hafta önce asistanını tam da bu konferans masasının üzerine yatırdığımı, kemerimi boynuna doladığımı ve inlemelerini ve nefes alışlarını susturmak için elimle ağzını kapattığımı bilseydi, beni çıplak elleriyle öldürürdü.

O kişi odaya girdiğinde sırtıyorum. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Sanırım onunla bir ilişki yaşamak istememenin açtığı yara hâlâ taze. Ne yaptığımızı çok iyi biliyordu -seviştığımızı, başka bir şey yapmadığımızı. "Özür dilerim beyler. Bay O'Kane'in işi biraz uzun sürecektir. Beklerken size getirebileceğim bir şey var mı?"

Yanımdaki adam, az önce çıplak resimlerine baktığım kızın babası olan Luke Hahn, masadaki yerinden kalkarken sinirli bir şekilde ofluyor. "Zaten otuz dakikadır bekliyoruz." Kaşlarımı çattım. *O kadar uzun mu oldu?*

"Özür dilerim efendim, çok uzun sürmeyecek," diye tekrarlıyor siyah topuklu ayakkabılarının üzerinde bir o yana bir bu yana kayarken.

Konuşurken pahalı beyaz takım elbise ceketinin düğmelerini iliklemeye başlıyor. "Başka tekliflerim var ve beni bekletmeyeceklerini biliyorum." *Öyle mi?*

Jessica açık pembe alt dudağını kemirmeye başlarken ellerinin avuç içlerini siyah kalem eteğine sürtüyor, bu gergin bir alışkanlık. Burada çalıştığı üç ay boyunca baskı altında hiç iyi çalışmadı ve bu yüzden uzun süre dayanamayacak. Kahverengi gözlerindeki belirsizliği ve solgun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorsunuz. Ne yapacağını bilmiyor. Kalmalarını nasıl sağlayacağını.

Babam bir çeşit yatırımcı. Bir Fortune 500 şirketinin sahibi. Ve Bay Hahn'da babamın istediği bir şey var. Bu yüzden buluştuk. Yani bir şeyin onu tutması için, çok korkunç olmalı.

Ayağa kalktım ve meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim. "Bay Hahn."

Başını sola çevirip bana bakıyor; siyah gözleri sert ve çenesi keskin. Telefonumu ön cebime yerleştiriyorum, kızının bana gönderdiği fotoğrafları bir kez daha görmezden geliyorum. "Rica etsem beni bir saniyeliğine aydınlatabilir misiniz?" Kırışmış kaşları kalkıyor. "Kaç tane teklifiniz var?" Şimdi ona meydan okuyorum; bakalım kabul edecek mi?

"Bay O'Kane," diye tıslıyor babamın asistanı Jessica, ama onu duymazdan geliyorum. Burada ondan daha üstünüm ve açıkça görülüyor ki söyleyecekleri umurumda değil.

"Tam olarak dört," diye sertçe cevap veriyor, omuzlarını dikleştirerek.

Saatime baktığımda dokuza on beş olduğunu görüyorum. "Ve bugün dördüyle de mi buluşacaksın?" Benimle kafa bulduğunu bildiğim halde açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Saçmalayan biriyle saçmalayamazsın diye bir söz yok mu? Evet, benimle dişe diş mücadele etmek istemiyor.

Başını salladı.

"Yine de biz sizin ilkinizdik. Bu neden böyle?"

Jessica' koşarak odadan çıkışını yakalamak için gözlerini benden kaçırıyor; şüphesiz babama onun işini benim yaptığımı söylemeye gidiyor. *Bir şey değil!*

Bana bakıyor ama soruma cevap vermiyor. Tekrar işaret ediyorum. "Lütfen, ederseniz. Bana on dakika verin." *Sadece beş dakikaya ihtiyacım olacak.*

Sanki kalmak ya da gitmek için onaylarını almak odadaki diğer on üç adama bakıyor. Ama o da ben de biliyoruz ki onlar sadece koltukları doldurmak için buradalar. Sizin deyiminizle hayranları, kendisinden bir parça kopardığında sırtını sıvazlamak için. Sanki onların onayı gururuna vurulan darbeyi yumuşatacakmış gibi.

Orada bulunmaya değer tek kişi olan avukatı oturduğu yerden . Müvekkiliyle konuşurken koyu mavi gözlerini benden ayırmıyor. "Bay Hahn. Size tavsiyem..."

Bay Hahn elini kaldırır ve hemen durur. "Çocuğun ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Hırlamaktan kaçınıyorum. *Çocuk mu?* Seninle işim bittiğinde beni küçük bir çocuk olarak görmeyeceksin. Onun yerine, yavaşça yerine otururken avukatına sıkı bir gülümseme veriyorum. Hahn'ın avukatı formalite icabı burada. Kimse yanında avukatı olmadan bir parçasını satmaya çalışmaz. Yine de avukatının söyleyeceklerini umursamadığı çok açık ve ben de bunu kendi yararına kullanacağım.

Bay Hahn'ın büyükbabası 1930 yılında Beşinci Cadde'de bir mülk satın almıştı. Yıllar boyunca elden ele dolaşmış, ama küçük bir kuş bana onun

ve onu kurtarmak için her şeyi yapardı. Küçük kuş derken kızını kastediyorum. ay önce onu yatağında çıplak yatırdım. Onunla ilişim bittikten sonra, özel hayatı hakkında konuşmayı bırakamadı.

Adamları gitmek için hiçbir hareket yapmazken sonunda oturuyor. Telefonum cebimde titrerken derin bir nefes alıyorum. Sanırım başka bir çıplak resim.

"Luke. Sana Luke diyebilir miyim?" Kızı bana *baba demeyi* tercih ediyor. Bana küçük sırrını söylemesinin nedenini anlayabiliyor musunuz? Sonuna kadar baba sorunları.

Soruma cevap veremeden devam ettim. "O'Kane Enterprises'a gelmekle neden doğru bir karar verdiğinizi anlatmama izin verin." Ellerimi kaldırarak arkasındaki on iki yüz metrelik konferans salonunun duvarını boydan boya kaplayan tavandan tabana pencereleri işaret ediyorum. Siyah mermer konferans masasının onun tarafında oturanların hepsi döner sandalyelerinde dönerek yetmişinci kattan Manhattan şehir merkezine bakıyorlar.

Hızla dönüp bana bakıyor, siyah gözleri kısık ve dudakları ince. "Burası Manhattan. Binlerce bina var. Buraya manzara için geldiğimi mi ima ediyorsun?" diye soruyor, sesi kırıgın geliyor.

"Tam olarak altmış binden biraz fazla." Aşağı yukarı. Bu şehirde o kadar çok inşaat yapıyorlar ki takip etmek zor. Yorumum gözlerini daha da kısmasına neden oldu. *Demek istediğim...* "O'Kane Enterprises bunların yüzde elli beşinden fazlasına sahip." Bu büyük bir şey!

Şimdi, babamın bir dahi olduğunu ve sıfırdan gelip bir şekilde New York Krallığı'na yükseldiğini düşünmeyin. Tam olarak öyle değil! Tıpkı karşımda oturan adam gibi, babama da bir miras bırakıldı. Elli iki yıl içinde bir imparatorluğa dönüştürdüğü bir miras. O imparatorluğu devralmak ve Luke Hahn'dan başlayarak her yönden kendi kaltağım yapmak niyetindeyim. Tıpkı kızına yaptığım gibi.

Homurdanırken elini siyah mermer masaya vuruyor. Hayranlarının hepsi zıplıyor ve nefes nefese kalıyor ama ben gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Leslie'nin aşırı dramatik tavrını nereden aldığını görebiliyorum. "Buraya gelip zaten bildiğim gerçekleri öğrenmek için otuz dakika beklemedim," diye tersliyor.

Telefonum bir kez daha titriyor ve kızının meşgul olduğumu anlamadığı gerçeğiyle inliyorum. "O zaman ." İkimizin de iyiliği için.

"Haydi!" diye tıslıyor, kelimeyi çimenlerin arasında saldırmak üzere olan bir yılan gibi ses çıkaracak şekilde uzatıyor. Oysa kabul edelim ki ikimiz de biliyoruz ki onun dişleri bile yok. Havlayan ama ısırmayan bir köpek gibi.

"O'Kane Enterprises, Lexon Hill Beşinci Cadde'deki mülkünüz için size yedi haneli bir meblağ teklif etmekten mutluluk duyar." Babam burada olsaydı oturacağı masanın başına doğru yürüyüp belgeleri ve üzerinde babamın adı yazılı olan kalemi alıyorum -*Timothy O'Kane CEO*. Masanın dolaşarak arkasında duruyorum ve uzanıp belgeleri önüne koyuyorum. Belgeyi eline alıyor ve hemen okumaya başlıyor. Koltuğuma doğru ilerliyorum ve oturuyorum; arkama yaslanıp rahatladığımda deri vınlıyor.

"Bir dakika bekle." Masaya bırakıyor. "Mülkü bir bütün olarak teklif etmiyorum. Bir ortak getirmek istiyorum..."

"Yatırımcı," düzeltiyorum. "Ortak, şirketinizi paylaşmaya istekli olduğunuz anlamına gelir. Yatırımcı ise bunu tek başına yapamayacağın anlamına gelir," diyorum kesin bir ifadeyle. Kontrol hisselerini ya da paylarını vermeye istekli değil. Sadece birinin ona biraz para vermesini istiyor.

Çenesi sıkıştı ve yutkundu. "Bir yatırımcı," diyor dişlerini sıkarak, "restoranın yeniden faaliyete geçmesine yardımcı olabilecek biri." Sanki bu yutulması zor bir hapmış gibi derin bir nefes alıyor. Aile restoranı *Hahn*, devraldığından beri son yirmi yıldır yokuş aşağı gidiyor. Sonunda seçeneklerinin tükendiği noktaya ulaşmıştır.

"Luke," diyorum ve çenesi keskinleşiyor. "Gerçekçi olalım." Ağzını açacak gibi oldu ama ben elimi kaldırdım. Öne doğru eğilip kollarımı konferans masasının üzerine koyuyorum ve parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Yedi yüz bin istiyorsunuz ve şirketin sadece yüzde yirmi beşini vermeye hazırsınız. Son beş yılın PNL'lerini inceledim ve zararınız kârınızdan yüz binlerce kat daha fazla."

"Ne dediklerini biliyorum. Bu yüzden buradayım," diye .

Dürüstçe, "Arazinin üzerindeki binanın size ait olması bir bonus ama anlaşma yapmanızı sağlayacak bir şey değil," diyorum.

Avukatına kısık gözlerle bakıyor ama sessiz kalıyor. Söylediğim her şey doğru. Rakamlar yalan söylemez. Ve eğer bu anlaşmayı kabul edersek, sadece yüzde yirmi beşine sahip olacağız, bu da bize kontrol vermeyecek. "Ayrıca likit varlıklar da yok," diyorum ve gözleri tekrar benimkilere dönüyor.

Göğsünü şişiriyor ve gözleri belgelerin üzerine düşüyor.

"Size yedi haneli bir meblağ teklif ediyoruz," diye ekliyorum, onu zorlamaya çalışarak. Tekrar konuşmaya başladı ama ben devam ettim. "Bu anlaşma bugün size teklif edilecek diğer tüm anlaşmalardan daha iyi." *Özellikle de var olmadıkları için.* "Bu teklifle yeni bir restoran açabilirsin. Ve dünyanın herhangi bir yerinde olabilir." Belki de uzaklaşın çünkü kızınız ateşli bir ilişkiden *sapıklığa* doğru giden çizgiyi aşmaya başladı. Evet, seks iyi ama kızınız yapışkan olmaya başladı. "Ya da tamamen yeni bir iş kurun." Orada oturup sözlerimi düşünürken dengelerin değişmeye başladığını görüyorum. "Birkaç yeni parlak masa ve yeni bir kat boya ile mekânının gerçekten de tercih edilen restoran olacağını mı düşünüyorsun?" Kollarımı iki yana açarak ve yüzümde *hiç de zor olmayan* bir ifadeyle soruyorum. Babamın o nokta için zaten bir planı var. Luke'un orada açabileceği herhangi bir restorandan daha iyi olacak. Orası en iyi . Orayı yerle bir etmesi bizim suçumuz değil.

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. Sudan çıkmış balık gibi hareketi birkaç kez tekrarlıyor. "Ama bu büyükbabamın ..." diye düşüncelere dalmış bir halde yumuşak bir sesle devam ediyor.

Avukatı ayağa fırlar. "Buraya satmaya gelmedik..." "Otur yerine!" Bay Hahn ona bağıırıyor.

Avukatını görmezden gelip tekrar Luke'a odaklanıyorum. Büyükbabasından bahsetmişti... "Aileden bahsetmişken" -döner koltuğumda arkama yaslanırken dudaklarımı yalıyorum- "Karin Genevieve nasıl?" Soruyorum ve o da yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Geçen yılki yardım balosunda bahsettiği gemi seyahatine çıkabildiniz mi?" Başını sallıyor ama ben bunu zaten biliyordum. Genevieve'in kırkıncı evlilik yıldönümlerinde çıkmayı planladığı gemi seyahati için biriktirdiği parayı restorana harcamıştı. Başka bir şey daha

kızım söyledi. *Ağızına penis almayı sevse de, yine de bilgi dökmeyi başarıyor.*

Tam teklifi kabul edeceğini düşündüğüm anda elini kâğıtların üzerine vuruyor ve bana bakıyor. "Satmayacağım! Yüzde yirmi beş için yedi yüz bin istiyorum. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Hiç düşünmeden başımı salladım. Babamı tanırım, milyon yıl geçse de bunu kabul etmez. Babam bu milyar dolarlık şirketi aptal olduğu için yönetmiyor.

"İyi!" Hayranlarına bakıyor. "Burada işimiz bitti." Hepsi ayağa kalkar ve kapıya yönelirler.

Takım elbise ceketimin tek düğmesini iliklerken yavaşça ayağa kalkıyorum. "Teklifimizi tekrar gözden geçirmenizi rica ediyorum," diyorum sakince.

"Teklifiniz tam bir rezalet," diye .

Adama bunu yapmaktan nefret ederek iç geçiriyorum ama seçeneklerim tükendi ve bu işi bitirmem gerekiyor. "Babam imar komisyonunun başkanıdır," diyorum ve hepsi oldukları yerde donup kalıyorlar. Luke'un eli cam kapının üzerinde, yavaşça başını çevirip bana bakıyor.

"Ve?" Kelimeyi uzatıyor.

"Ve mülkünüzün yeniden imar edilmesi için başvuruda bulunuyor. Onaylandığında, artık o mülk üzerinde işinizi yürütme olanağınız ortadan kalkacak."

ASHLYN

Saç kurutma makinesini kapatıyorum ve oldukça küçük ve dağınık banyo tezgahımın üzerine koyuyorum. Kordon, büyük boy bir saç spreyi kutusuna takılıyor ve bir şangırtıyla fayans zemine çarpmasına neden oluyor. "Özür dilerim," diyorum usulca, tuvalet kapağının üzerinde yatan kedime bakarak. Sırtında *belalı bir adam olduğumu* yazan tişört benzeri bir şeyle tuvaletin üzerinde uyumaya çalışırken iri yeşil gözleri sıkıntıyla bana bakıyor. Beni kolayca affederken gözleri kapanmaya başlıyor. Uykusuna devam etmek için başını tekrar yere koyuyor.

Saç spreyini yere bırakarak banyo aynasında kendime bakıyorum ve ellerimi boyalı, uzun sarı saçlarımda gezdirerek düzeltmeye çalışıyorum. Saç diplerime gerçekten rötuş yaptırmam gerekiyor. Neyse ki saçlarım açık kahverengi, bu yüzden berbat görünecek bir noktaya gelmedi; sadece beni rahatsız ediyor. Kapıyı kapalı tuttuğum için duştan çıkan buhar hala banyoda kalıyor ve saçlarımda bükülmesine neden oluyor. Doğal kıvrıkcık saçlara sahipseniz böyle olur. Elimi uzatıp düzleştiricimi açıyorum ve ısınması için lavaboya koyarken köşede duran makyaj çantamı alıyorum. Her şey üstünden dökülüyor; o kadar dolu ki, ayağıma bir şey batmamasını umarak etrafta zıplarken birkaç şey de yere düşüyor. Eşyaların dökülmesi durduğunda, onları saç spreyinin yanına, yere bırakıyorum. Onları sonra alırım. Dibi görünmeyen bir çantada aradığım şeyi bulmak için etrafı karıştırdıktan sonra biraz fondöten, pudra ve biraz maskara sürüyorum. Geri çekilip banyo aynasında kendime iyice bakıyorum. Mavi gözlerim uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü ve makyaj sadece gözlerimin altındaki koyu halkaların bir kısmını kapatıyordu. Bugün o kadar makyaj yapmak içimden gelmedi, bu yüzden görünüşümü yarı yarıya önemsiyormuşum gibi görünecek kadar makyaj yaptım. Günümü ya uçaklarda ya da havaalanlarında geçireceğim. O yüzden şık görünmeye gerek yok. Çıplak dudaklarıma biraz nude parlatici sürüyorum ve ardından artık ısınmış olan düzleştiricimi alıyorum.

Saçımı düzeltmeyi bitirdiğimde banyodan çıkıp bitişikteki yatak odama giriyorum. Harry de havasız banyomdan çıkıp karanlık yatak odama girerken bir miyavlama sesi çıkarıyor. Sabahın erken saatleri olduğu için güneş henüz doğmamıştı. Ayak parmağımı sert bir şeye çarptığımda karanlık odamda parmak uçlarımla dolaşıyorum ve keskin bir acı ayak parmağıma ve ayağıma doğru ilerliyor. "Kahretsın!" Diğer ayağımın üzerinde zıplarken tıslıyorum. Bir hırıltıyla, ışık düğmesini bulana kadar etrafıma bakındım. Açıyorum ve hala devam eden acıdan dolayı bir nefes daha tıslıyorum. Yatağıma dönüp kollarımı göğsümün üzerine koyuyorum ve adama bakıyorum. Bradley çırılçıplaktı ve hâlâ . Bu sabah saat üç civarında tökezleyerek geldi. Üç saat önce. Tam anlamıyla. Kapıya vurduğu yumrukla gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yataktan fırladım. Ön kapıyı açtığımda yere düştü.

daireme girdi. Sarhoş kışının uykuya dalması uzun sürmedi; daha doğrusu bayıldı. Kendinden geçtikten sonra horlamaya başladı ve ben kendimi tamamen uyanık ve tavana bakarken buldum. On beş dakika sonra bir çift yoga pantolonu, Nike'lar ve kapüşonlu bir tişört giydim ve sabah koşusuna çıktım. Daireye döndüğümde, onu bıraktığım yerdeydi. Yatak davetkâr görünse de banyoya girdim ve hazırlanmak için duşa girdim. Uçağım bu sabah dokuz on beşte Panama City'ye kalkıyor, bu yüzden için zamanım yoktu.

Sırt üstü yatmış, bir eli geniş göğsünde ona bakıyorum. Beyaz yorganım yerde, ama mavi çarşafım kalçalarının üzerinde iki büküm duruyor. Diğer elini yorganın altında ve sikinin üzerinde görebiliyorum. Zavallı şey bu sabah sevişeceğini sanıyordu. Başka bir gece olsa onunla yatardım ama beni kızdırmıştı. Bu yüzden onu sevmiyorum.

Kedim Harry'nin şimdi başının üstünde uyuduğunu görünce gözlerimi deviriyorum. Harry bir Sphynx. Uzaylı gibi görünen tüysüz bir tür. Yaklaşık üç aylık ve şimdiden sivri kulakları kafasına göre çok büyük ve koyu yeşil gözleri çeyreklikten daha büyük. Derisi yaşlı bir adam gibi kırışmış ve bacakları gerçekten kısa; yürürken büyük karnı neredeyse yere sürtünüyor.

Bradley derin derin nefes alırken bir kez daha horluyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. Uykunun tadını çıkarmamalıydı; sarhoş kış habersizce ortaya çıktığında bana izin vermediği kesin. Eğilip siyah botunu -az önce ayak parmağımı soktuğum botu- kapıyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Göğsünün ortasına isabet ettiğinde memnuniyetle gülümsedim.

"Bu da ne...?" diye homurdanıyor, hızla doğruluyor, amaçsızca odaya bakıyor ve eminim hâlâ sarhoş. Çizme güm diye yere çarpıyor ve Harry tıslayarak dolabıma doğru koşmaya başlıyor. Bradley'nin kendine gelmesi için birkaç saniye öylece duruyorum. "Ashlyn?" diye soruyor, ağır kahverengi gözleri nihayet bana dikildiğinde. Gözlerini ovuşturuyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Az önce bana vurdun mu?" Çizmenin temas ettiği çıplak göğsünü ovuşturuyor. "Yoksa rüya mı gördüm?" diye kendi kendine mırıldanıyor.

"Ben yaptım," diye cevap veriyorum.

"Neden?" Kolunu göğsünden kaldırıyor ve başını kaşımaya başlıyor. Sanki bütün gece ellerimi saçlarında gezdirmişim gibi siyah saçları dimdik duruyor. Sonra esnerken gözlerini kapatıyor.

"Acıdı mı?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum.

"Evet," diyor yavaşça başını sallarken. "Başım da öyle." İlerken başını ellerinin arasına alarak eğiliyor.

Gülümsüyorum. "Güzel."

Başını kaldırıyor ve kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerini bana diyor. "Ne oluyor Ash...?"

"Ayak parmağımı senin aptal botuna çarptım, ben de onu sana fırlattım. Ödeşmeyi hak ettin," diyorum basitçe.

Elleri kucağına düşüyor ve şimdi bana bakıp yarım bir gülümseme veriyor. Seattle'da meşhur olan gülümsemesi. "Neden buraya gelmiyorsun, ben öperim," diye teklif ediyor ve yanındaki boş alanı okşuyor.

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıp banyoya doğru yürüyorum, ayağımın bir şeye takılmamasına dikkat ediyorum. Taşınma sürecindeyim ve konu yerden pisliğimi toplamaya geldiğinde de pek temiz biri sayılmam.

Bir kol beni geriye doğru çektiğinde şaşkınlıkla irkildim. Ben onu durduramadan beni sırtüstü yatırdı ve ben ona bakarken beni yatağıma sabitledi. "Fikrini değiştirmeme izin ver," diye fısıldıyor eğilip burnunun ucunu boynumda gezdirirken. Vücudum onun dokunuşuyla otomatik olarak gevşiyor. Tırnaklarımı sırtında gezdirirken bir iç çekiyorum. Kollarımı tutup başımın üzerine itiyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Neden yine bu kadar erken kalkmıştım? Doğru- "Brad, yapamam ..."

Elleri benimkilerin etrafında sıkışıyor ve kulağıma fısıldamak için daha da eğiliyor. "Bahse girerim seni ters çevirir ve kışın havada olacak şekilde pozisyon alırsam..." Bu düşünceyle bedenim daha da yumuşuyor. "Saçlarından bir avuç al..." Ellerimi bırakıyor ve iki eliyle saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekerek boynumu ortaya çıkarıyor. Dudaklarım aralanıyor ve kalçalarımı onun bedenine doğru kaldırırken derin bir nefes çekiyorum. "Ve yüzünü yastığa göm," diye homurdanıyor, şimdi sertleşmiş olan siki şortumun üzerinden seksime doğru bastırırken. "Bu değişirdi

aklını." çekiliyor ve boynumdan köprücük kemiğime doğru öpmeye başlıyor. Vücudum tüylerim diken diken oluyor ve onun kendini içime gömme düşüncesi zihnimi doldururken ihtiyaçla kalçalarımı kaldırıyorum. Kıkırdıyor. "Gördün mü Ash, benim için hazırsın."

Onun küstahça yorumu beni transımdan çıkardı. Onu geri itiyorum ve neyse ki bana karşı koymuyor. Doğrulup bana sarılır sarılmaz göğsüne bir yumruk indiriyorum.

Elini üzerine koyarken "Ah," diye bağıyor. "Bu ne içindi?" Hafifçe ovalıyor. "Bugün çok agresifsin." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Hoşuma gitti," diye mırıldanıyor gözleri göğsümde gezinirken.

Onu itiyorum ve yatağın üzerine düşüyor. Hızla ayağa kalkıp ona bakıyorum. Gözlerim yardım edemiyor ama düz karnından aşağı iniyor ve sonra sert horozuna gidiyor. Bradley iri bir adam. Boyu iki metre ve spor salonunda çok zaman geçiriyor. Gerçi hafta sonları aldığı alkolü atmak için buna mecbur.

Ve spor salonunda geçirdiğim onca saatin karşılığını dayanıklılık konusunda alıyorum. Özlemle sikine bakıyorum. Sanki beni çağırıyormuş gibi bana bakıyor. Hızlı bir sevişme yapabiliriz. Yani bir yirmi dakika daha ne ki? Biraz geç kalabilirim. Uçağım dokuz buçuktan önce kalkmıyor.

"Hayır!" Yüksek sesle söyledim.

"Neye hayır?" sordu şaşkınlıkla. "Geri çekildim."

Başımı sallıyorum; takılmayalı birkaç hafta oldu ve bu beni rahatsız ediyor. Üniversite finalleri, dün gece olan mezuniyet ve gelecek hafta taşınma ile meşguldüm. "Hayır, bu sabah seninle seks yapmayacağım. Sana kızgıyım," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Elini saçlarında gezdirirken kıkırdıyor ama soruyor: "Neden? Prensesi kızdıracak ne yaptım ben?"

Gözlerimi ona diktim. Bu benim lakabım. Üç yıl önce tanıştığımız gecedan beri bana böyle sesleniyor. "Bir. Bu sabah saat üçte kapıma vurmaya başladığında sarhoş kıçın beni uyandırdı." Normalde bu beni rahatsız etmezdi. Bradley ve ben iki insanın sahip olabileceği en iyi ilişkiye sahibiz. Sadece en iyi arkadaş değiliz, aynı zamanda birlikte uyuyoruz! Bak.

En iyi derken neyi kastediyorum? Birbirimize ihtiyacımız olanı karşılıksız verimiz.

"Dün sana Jensen'in partisinden ayrıldıktan sonra buraya geleceğimi söylemiştim," diyor. Dün gece mezuniyet kutlamaları nedeniyle her yerde partiler vardı. Uçağımıza yetişmek için bu sabah erken kalkmak zorunda olduğumdan hiçbirine gitmek istemedim.

". Ama sana yapmamamı söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona. "Sana bu sabah erkenden uçağa bineceğimi söyledim ve daha toparlanmam bile bitmemişti." Odamın içinden hortum geçmiş gibi görünmesinin bir başka nedeni de bu. Kıyafetlerim her yere saçılmış durumda ve zamanım tükeniyor.

"Yarına kadar gitmiyorsun." Endişemi geçiştirdi.

"Bugün gidiyorum!" Ayağımı yere vurarak söylüyorum. Benim küçük öfke nöbetim karşısında gülümsediğinde gözlerim ona dikiliyor. "Bunu sana iki hafta önce uçuşumuzu değiştirdiğimizde söylemiştim." Becca, en iyi kız arkadaşım/oda arkadaşım ve ben küçük bir tatil için Panama City'ye gitmeye karar vermiştik. Ailemin sık uçuş milleri vardı ve mezuniyet hediyemiz olarak bize vermişlerdi. Ailem Becca'yı neredeyse kendi çocukları gibi görüyor. Yarına kadar yola çıkmamamız gerekiyordu ama iki hafta önce bunu değiştirmeye karar verdik. *Neden bir gün erken gitmiyoruz?*

Yatağın ucuna doğru ilerliyor ve ayağa kalkıyor. Bana doğru bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. "Brad, sana söyledim. Seks için zamanım yok." Adamın uzun süre devam edebilecek gücü var. Ve bunu en iyi şekilde söylüyorum, ama zaten zamanım azalıyor.

"Bacağını becermeyeceğim." Kıkırdıyor. "Sadece üzgün olduğumu söyleyeceğim." Sıkı bir sarılma için beni kendine çekti. "Sanırım dün dinlemiyordum ama şimdi dinliyorum ve özür dilerim." Ben de ona sarılıyorum ve sıcak bedenini bedenimde hissetmenin tadını çıkarıyorum. Bu adam benim kişisel fırınım. Sırf ona sarılabileyim diye birkaç kez gelip yatağında uyudu. İç çekiyorum; onun gibi bir arkadaşına sahip olmak çok güzel. Tüm sırlarınızı anlatabileceğiniz ve yatağınızda birlikte uzanabileceğiniz biri. Çırlıçılak. Adam yatak odasında ve dışında nelerden hoşlandığını çok iyi biliyor ama arkadaşlığımız bu kadar. Ve ikimiz de bundan çok memnunuz. Onunla asla çıkamazdım. Onun hakkında çok fazla şey biliyorum. O da benim hakkımda çok şey biliyor.

Geri çekiliyorum ve hâlâ sert olan aletini işaret ediyorum. "Üzerine şeyler giy."

Ben yerdeki kıyafetlerini almaya başlarken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle banyoma doğru yürüyor. Lavabomdaki suyun akmaya başladığını duyuyorum ve o konuşuyor. "Dün gece seks yaptık mı?"

"Hayır! Sen seks yapabilecek durumda değildin. Ayrıca, bunu hatırlaman gerekirdi," diyorum.

Banyomdan gelen boğuk bir kıkırdama duyuyorum. Benim diş fırçamla dişlerini fırçalıyor olmalı. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi paylaşıyoruz, plakları bile. "Doğru..." Tükürdüğünü duyduğumda duraksıyor. "Ama neden çıplağım?" diye soruyor banyodan çıkıp yatağın kenarına otururken. "Beni havaya mı çalıştın?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Viski siki miydi? O piçin ortaya çıkmasından nefret ediyorum." İç çekiyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır. Sanırım şansının yaver gitmesini planladın ama kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz kendinden geçtin. Yatağa zar zor ulaştın," diyorum, boxer'ını ve tişörtünü ona doğru fırlatarak. Göğsüne çarpınca onları yakalıyor. Sonra çantama atmam gereken birkaç çift şortumu toplamaya başlıyorum.

"Sen buna yatak mı diyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Dürüst olmak gerekirse, öyle değil. Sahip olduğum tek şey metal bir karyola ve şilte. İki hafta içinde Becca ve ben mezuniyet sonrası hayatımıza başlamak üzere New York'a taşınıyoruz; orada iş bulup birer yetişkin olacağız, ya da bana öyle söylendi. O ve ben geçtiğimiz ayı eşyalarımızın çoğunu satarak geçirdik çünkü taşıma maliyeti benim ödemek istediğimden daha fazlaydı. Ayrıca, New York'taki yeni dairemiz zaten tamamen mobilyalı. Bu da bir bonus, çünkü üniversite öğrencilerinin pek fazla eşyası yok.

"Kıçını koridorda bırakabilirdim," diyorum omuz silkerek.

Elini saçlarının arasında gezdirirken gülüyor. Odam sessizleştğinde eğilip çantama daha fazla kıyafet atmaya başlıyorum.

"Ashlyn?" Birkaç saniye sonra sessizliği bozuyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Evet?"

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkürler," diyor ciddi bir şekilde.

. "Tek yaptığım yatağa ulaştığından emin olmalı. Gerisini sen hallettin."

"Sen taşındıktan sonra ben ne yapacağım?" diye soruyor, o koyu kahverengi gözleriyle bana bakarak. Neredeyse gerçekten üzgün görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum. Beni özleyecek, evet, ama iyi olacak.

Yerdeki diğer botunu yatağın üzerine fırlatıyorum. "Sevişecek birini bulacaksın." Alay ediyorum.

Tişörtü başının üzerine yerleştirmeden önce bana gülümsüyor. "Şey, evet. Ama senin bana izin verdiğin kadar kirli olmayacaklar."

Gözlerimi deviriyorum ama ona hak veriyorum. "O zaman kızlara gitmeyi bırak ve kendine gerçek bir kadın bul." Teklif ediyorum.

Boxerlarını giymek için ayağa kalkarken gülüyor. "Gerçek olanlar konuşmak istiyor ve benim söyleyecek bir şeyim yok." Dürüstçe söylüyor. Boxer'ı şişkinliği gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Konuşacaktım ama odamın kapısı açıldı. Brad arkasını dönüyor ve kapı iç duvara çarptığında başımı kaldırıp oda arkadaşımın erkek arkadaşının kapının önünde durduğunu görüyorum. Bir centilmen gibi arkasını dönüp gitmek yerine omzunu kapının pervazına yaslıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bize gülümsüyor. "Benim yüzümden durmayın. Lütfen devam edin." Tabii ki seks yapmayı yeni bitirdiğimizi sanıyor. Brad sadece yarı giyinikti, ben de öyle.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, atletimi ve kısa şortumu inceliyor. Duştan sonra giymiştim. Sütyenim ya da iç çamaşırım yok.

"Çık dışarı!" Brad, Conner'ı işaret ederek emrediyor.

"Senin özel bir tip olmanı beklemiyordum Bradley," diye düşünüyor. "Tanrı biliyor ya, sizi birçok kez sevişirken duydum. Buz kraliçesini eriten şeyin ne olduğuna bir göz atmak isterdim." Bana göz kırpmıyor ve ben tiksintiyle dudaklarımı geri çekiyorum. Dairemizin duvarlarının bu kadar ince olmasından nefret ediyorum ama yatakta hiçbir zaman sessiz kalmayı sevmedim. Ve Conner'dan ne kadar hoşlanmasam da, ona uyum sağlamak için seks hayatımı yumuşatmayacağımdan eminim.

Brad bir hırıltı çıkardı ve kapıma doğru koşmaya başladı. Conner sefil hayatında ilk kez gerçekten korkmuş görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve yumrukları Brad'le dövüşecekmiş gibi havaya kalkmış bir halde kapının pervazından geri çekiliyor. Memnuniyetle gülümsüyorum. Sonunda biri ona haddini bildirecekti.

onun lanet yerinde. Heyecanım azalıyor ve Brad kapıyı yüzüne kapattığında hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyorum.

Etrafında dönüyor ve ellerini yumruk yaparak iki yanına indiriyor. "O adamdan nefret ediyorum," diye tersledi.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Mırıldanıyorum, arkamı dönüp dolabıma doğru yürüyorum. Atletimin eteklerini tutup yukarı çekiyorum ve başımın üzerine geçiriyorum. Sağ tarafımdaki kirli çamaşır sepetine atıyorum ve ardından elbise yanındaki kancada asılı duran sütyenimi alıyorum. "Bu adam tam bir pislik. Becca'nın neden onunla birlikte olduğunu anlamıyorum!" Öfkelendim. Oda arkadaşım tanıdığım en tatlı ve en şefkatli insandır. Bir keresinde derse gidiyorduk ve arabamdan inip bir kaplumbağanın karşıdan karşıya geçmesine yardım için beni kalabalık bir kavşağın ortasında durdurdu. O bunu yüzünde bir gülümsemeyle yaparken ben de korna çalan ve çekilmemiz için bağırان arabaları tersledim. Bu, onunla dört yıl önce tanıştığım dan beri yaptığı pek çok şeyden sadece biri. Başkaları izin alıp ailelerini görebilsin diye tatil günlerinde çalışmayı teklif ediyor. Kahvaltı için McDonald's'a uğruyor ve yol kenarında evsiz bir adam ya da kadın görürse diye her zaman daha fazla sipariş veriyor. O tam da bu dünyanın ihtiyacı olan kişi. Ama insanların ondan faydalandığını görmek beni hasta ediyor, ki o dangalağın yaptığı da tam olarak bu!

Sütyenimi bağladıktan sonra şortumu bacaklarımdan aşağı itiyorum. İki el beni durdurduğunda hâlâ Conner'dan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum. Kafamı kaldırdığımda Brad'in dudaklarında küçük bir gülümsemeyle karşımda durduğunu görüyorum. "Hayır," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama çıplak kalçalarımdaki elleri beni durduruyor. "Zamanım olmadığını söyledim..."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve her türlü itirazımı durdurdu. Dili dudaklarıma doğru ilerliyor ve beni derinden öpmesine izin verdiğimde kollarında eriyorum. Naneli diş macununun tadı ağızımı dolduruyor ve kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken iniltimi yutuyor. Hâlâ sert olan siki karnımın alt kısmına baskı yapıyor ve artık şort giymediğim için ona o boxer'ları giymesini söylediğimden nefret ediyorum. Ona ihtiyacım var. En son seks yapmamızın üzerinden üç hafta geçti. Beni burada, dolabın içinde becerebilir, umurumda bile değil.

Yatak odamın kapısına vurulan bir yumruk, nefesim kesilmiş ve kalbim küt küt atarken geri çekilmeme neden oluyor. Bradley beni sıkıca kavıyor, Conner'ın tekrar içeri girme ihtimaline karşı beni koruyor. "On dakika içinde çıkıyoruz," diye sesleniyor Becca'nın yumuşak sesi diğer taraftan.

Brad'in iri kahverengi gözlerine bakarken derin bir iç çekiyorum. Sağ elimi kaldırıyorum ve öpüşmemizden kalan dudak parlaticımı dudaklarından hafifçe siliyorum. "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın," diyor usulca.

Göğsüne şakacı bir tokat atarken gülümsedim. Başarmak üzereydi. "Kes şunu!"

"Cidden," diyor bana bakarken. renk gözleri kalçalarımın arasında geziniyor ve amım geriliyor. "Denemeyen erkek değildir." Parmak uçları az önce sütyenimin içine tıktırdığım göğüslerimin üstünde geziniyor. Sonra bir parmağını karnımın üzerinde gezdiriyor. Göbek deliğimin üzerinde gezdirirken derin bir nefes alıyorum. Ellerini üzerimden çekip geri adım attığında hayal kırıklığıyla dolup taşıyorum. En azından birimiz sorumlu davranıyor ve bunun ben olmadığım kesin. Üstüne kendim atlamadan önce sadece birkaç kez hayır diyebilirim.

Ellerini tekrar kalçalarımın koyarak beni . Bir kolu belime dolanırken, diğeri yukarı çıkıp boynuma sarılıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve havamı önce derin bir nefes çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, keşke dün gece o kadar sarhoş olmasaydı diyorum. Dudaklarını kulağıma doğru indiriyor. "Döndüğünde benimsin." Sonra beni serbest bırakıyor ve kıcıma sert bir tokat attığında inliyorum. Ses, oldukça küçük olan dolabımın duvarlarında yankılanıyor.

Dönüyorum, tamamen tahrik olmuş ve ıslanmış bir şekilde çünkü *benimkiyle* tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Kalbim küt küt atmasına ve sırılsıklam olmama rağmen ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hazır olsan iyi olur." geçerken sertleşmiş sikine hafifçe vuruyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, eğilip kendini tutuyor.

Birçok bavuldan birine gidip bir çift külot çıkarırken gülüyorum ve sonra bir çift yoga pantolonu almak için dolabıma geri dönüyorum. Bütün gün uçakta olacaksam rahat giyiniyorum.

"Tanrım, bu yolculuktan korkuyorum," diyorum saçlarımı yüzümden savururken.

"Neden?" diye soruyor kot pantolonunu giyerken. "Bir plajda oturup deli gibi margarita içeceksin. Sevilmeyecek ne var?"

"Conner," diyorum basitçe.

"Seni etkilemesine izin verme. Onsuz tam beş günün var." Yatağın kenarından bana bakıyor ve gülümsüyor.

Derin bir iç çektim. Asıl plan buydu. Ama Becca'nın Teksas büyüklüğünde bir kalbi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? "Onu davet etti. O sahilde benimle birlikte oturacak." Dehşetle ifade ediyorum.

"Ne oluyor lan?"

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle asistanım Kelly Tucker'a teşekkür etmek istiyorum. O harika biri! Beni her zaman hizada tutuyor ve işleri hallettiğimden emin oluyor! Onu çok seviyorum!

Harika editörüm Jenny Sims'e teşekkür etmek istiyorum. Beş yıldır onunla çalışıyorum ve o harika biri!

Kapak tasarımcım, Dark Water Covers'tan Tracie Douglas'a. Bana muhteşem bir kapak daha yaptığınız için teşekkür ederim!

Biçimlendiricim ve arkadaşım CP Smith'e çok teşekkür ederim. Yardımlarınız için çok teşekkürler!

Give Me Books'a ve *I Dare You*'yu paylaşan ve inceleyen tüm bloglara teşekkür etmek istiyorum. Sizler harikasınız.

Sevgili betalarım Danielle Harris, Rita Rees, Lori Erne, Desiree Jordan Wright, Kat Strack, Stephanie Anderson- Cochran ve Jenn Hare'e (prenseseim) teşekkür etmek istiyorum. *Sana Söz Veriyorum*'u okumaya zaman ayırdığınız ve tüm önerileriniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Günahkarlarıma pezevenklik yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum ve bu sürtükleri seviyorum! Bu sevimli hanımlar grubu pezevenklikte ve beni güldürmede harikalar.

Shantel's Sinful Side'a teşekkür etmek istiyorum. Dünyanın öbür ucunda yaşayan biriyle bu kadar yakın olabilmeniz inanılmaz. Bu kızlar benim kız kardeşlerim ve onları çok seviyorum.

İnceleme ekibime her zaman çok istekli oldukları ve sözlerimi sevdikleri için teşekkür etmek istiyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, okuyucularım. Şans verdiğiniz ve kitaplarımı okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Umarım hepiniz onları benim kadar seversiniz.

SHANTEL TESSIER İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

BM Serisi [Tarif](#)
[Edilemez Dayanılmaz](#)
[Kontrol Edilemez](#)
[Unutulmaz](#)
[Değiştirilemez](#)
[Öngörülemmez Tahmin](#)
[Edilemez](#)

Yedi Ölümcül Günah Serisi

[Bağımlılık](#)
[Takıntısı](#)
İtiraf- Çok yakında

Bencil Serisi

[Bencil](#)
[Kendim](#)
[Özverili](#)

Dare Serisi

[Sana Meydan Okuyorum](#)
[Sana Söz Veriyorum](#)
If You Dare- Çok yakında

Standalones

[DASH](#)
[Donut Overthink It](#)
[Slaughter](#)
[Sadece Bir Öpücük](#)

Yazar Hakkında

Shantel, Teksas doğumlu bir kızdır ve şu anda Tulsa, Oklahoma'da lise aşkı, harika, destekleyici bir koca ve iki kızlarıyla birlikte yaşamaktadır. İyi bir kitapla kanepede kucaklaşarak vakit geçirmeyi seviyor.

Evden çalışabildiği ve yaptığı işi yapabildiği için kendini son derece şanslı görüyor. Konserlere ve sinemaya gitmek yapmayı en sevdiği şeylerden sadece birkaçı. Kahveden nefret ediyor ama şarabı seviyor. O ve kocası hem kolej hem de NFL olmak üzere büyük futbol hayranları. Ve her hafta ayakkabı alışverişi yaparak yüksek topuk bağımlılığını beslemek zorunda.

Yazma tutkusu olmasına rağmen, ailesi onun için en önemli şeydir. Akşamları evde kocası ve kızının yanı sıra kedi ve köpekleriyle vakit geçirmeyi seviyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

